

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๓/๒๕๐๐ (สามัญ) ชุดที่ ๒

วันพฤหัสบดีที่ ๑๑ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๐๐

ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม

เริ่มประชุมเวลา ๙.๓๕ นาฬิกา

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : วันนี้มีสมาชิกมาประชุมครบองค์ประชุมแล้ว
ข้าพเจ้าขอเปิดประชุม

เนื่องด้วยนายเฉลิม ศรีสุวรรณ ผู้แทนราษฎรจังหวัดสมุทรสาคร ซึ่งได้รับเลือกตั้งซ่อมแทน นายบุญล้อม ศรีสุวรรณ ตามที่ได้เรียนต่อที่ประชุมมาแล้ว บัดนี้ นายเฉลิม ศรีสุวรรณ ได้มาในที่ประชุมแล้ว ก่อนทำหน้าที่ขอได้ปฏิญาณตามรัฐธรรมนูญ ตามข้อบังคับในการปฏิญาณตนให้กล่าวหาว่า ประธานจะได้กล่าวนำ ถ้าผมบอกว่า "ข้าพเจ้า" ละก็ขอให้ยกข้อที่ว่า "ข้าพเจ้า" (ยกข้อที่ผู้ปฏิญาณ) ขอปฏิญาณต่อที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรว่า จะรักษาไว้และปฏิบัติตามซึ่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยทุกประการ"

นายเฉลิม ศรีสุวรรณ (สมุทรสาคร) : ข้าพเจ้า นายเฉลิม ศรีสุวรรณ ขอปฏิญาณต่อที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรว่า จะรักษาไว้และปฏิบัติตามซึ่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยทุกประการ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ก่อนไปจะได้ดำเนินการประชุมตามระเบียบวาระประชุม ตามระเบียบวาระประชุมหมายเลข ๑ เรื่องที่ประธานฯ จะแจ้งให้ที่ประชุมทราบมีหลายเรื่อง

เรื่องที่ ๑ เนื่องในการประมุขที่สมเด็จพะเจ้าสุทนต์ของสมเด็จพระบรมราชินีนาถ ซึ่งได้ทรงกรุณาโปรดเกล้าฯ ตั้งให้ประธานสภาผู้แทนราษฎร เป็นเสกที่ร่วมกับผู้มีส่วนเกี่ยวข้องหลายท่าน บัดนี้สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ได้ประมุขที่สมเด็จเจ้าฟ้าราชทิศาแล้ว เมื่อวันที่ ๙ กรกฎาคม ๒๕๐๐ เวลา ๒๓.๐๓ นาฬิกา

ประธานสภาผู้แทนราษฎรได้มีหนังสือกราบบังคมทูลขอพระราชทาน แสดงแสดงความ
ยินดีในนามของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร และได้รับพระราชหัตถ์ตอบจากทูลเกล้าฯ
มาแล้ว จึงขอแจ้งให้ที่ประชุมทราบ

ที่ประชุมรับทราบ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เรื่องที่ ๒ ได้รับหนังสือจากสมาชิกสภาผู้แทน
ราษฎรประเภทที่ ๒ ซึ่งสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรประเภทที่ ๑
ได้ขอลาออกจากตำแหน่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรประเภทที่ ๒ ตั้งแต่วันที่ ๒๖
กุมภาพันธ์ ๒๕๐๐ รวม ๑๒ ท่าน คือ ๑. พลเอก มังกร พรหมโยธี ๒. พลเอก
หลวงสวัสดิศรยุทธ ๓. พลโท บุญญิต เทพหัสดิน ณ อยุธยา ๔. พลตรี ศิริ
ศิริโยธิน ๕. พลเอก เภา เพียรเลิศ บริภัณฑ์ยุทธกิจ ๖. นายพลจัตวาจตุร สมัย
อุทยานานนท์ ๗. พระยาสดัพลีธรรมประคัลภ์ ๘. พันโท เผ่าชัย บุพพระกสิกร
๙. พลโท ประยูร ภมรมนตรี ๑๐. พลอากาศโท มณี มหาสันหนะ เวชยันตรังสฤษฏี
๑๑. พลตรี เฉลิม พงศ์สวัสดิ์ ๑๒. จอมพล ป. พิบูลสงคราม

และได้รับหนังสือจากพระยาบวรวิทย์เวชชการ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
ประเภทที่ ๒ ขอลาออกจากตำแหน่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรประเภทที่ ๒ ตั้งแต่วันที่ ๑
พฤษภาคม ๒๕๐๐ จึงขอแจ้งให้ที่ประชุมทราบ

ที่ประชุมรับทราบ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ต่อไปขอแจ้งให้ที่ประชุมทราบว่า ได้มี
พระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งพระยาบวรวิทย์เวชชการ เป็นกงคัมมนตรี
ตั้งแต่วันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๐๐ จึงขอแจ้งให้ที่ประชุมทราบ

ที่ประชุมรับทราบ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ต่อไปได้รับหนังสือจากกระทรวงยุติธรรม
ลงวันที่ ๓ กรกฎาคม ศกนี้ แจ้งว่า ศาลฎีกาได้พิจารณาพิพากษาตัดสินการเลือกตั้ง
ระหว่างนายประภัศร ธารากุล และนายไพศาล บันสิทธิ์ ผู้ร้อง ได้ร้องคัดค้าน
การสมัครรับเลือกตั้งเป็นผู้แทนราษฎร จังหวัดเชียงใหม่ของพลโท ประยูร ภมรมนตรี
และศาลฎีกาได้ชี้ขาดคดีว่า การเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในเขตจังหวัด
เชียงใหม่เฉพาะตัวพลโท ประยูร ภมรมนตรี ได้เป็นไปโดยมิชอบ เพราะพลโท
ประยูร ภมรมนตรี ไม่มีสิทธิสมัครรับเลือกตั้งได้ สมควรให้มีการเลือกตั้งใหม่

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖๑ แห่งพระราชบัญญัติการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทน
ราษฎร พ.ศ. ๒๔๘๕ ศาลฎีกาสั่งให้มีการเลือกตั้งใหม่ในเขตจังหวัด เชียงใหม่ สำหรับ
สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ๑ คน แทนพลโท ประยูร ภมรมนตรี จึงขอแจ้งให้ที่
ประชุมทราบ

ที่ประชุมรับทราบ

นายทองดี อีสราชีวิน (เชียงใหม่) : เรื่องที่ศาลฎีกาได้พิพากษาชี้ขาด
ให้พลโท ประยูร ภมรมนตรี ออกจากสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเชียงใหม่ นั้น ทั้งนี้
ก็เป็นที่ชอบแล้วที่ศาลฎีกาได้พิพากษาไป แต่ทั้งนี้ข้าพเจ้าสงสัยใจว่าในชั้นแรกก่อน
ที่พลโท ประยูร ภมรมนตรี ผู้นี้จะได้ยื่นใบสมัครเข้ารับเลือกตั้งเป็นผู้แทนราษฎร
จังหวัดเชียงใหม่ นั้น .....

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เกี่ยวกับคุณ ทองดีแจ้งให้ที่ประชุมรับทราบ ไม่มีใคร
จะชี้แจงได้ เป็นเรื่องของศาล เพราะฉะนั้นต่อไปมันก็เป็นเรื่องของศาล ไม่มีใคร
ชี้แจงได้คุณ เป็นเรื่องแจ้งให้ทราบเท่านั้น เพราะฉะนั้นเรื่องขอไม่ขอเป็นเรื่อง
ของศาลชี้ขาดไปแล้วไม่ต้องพุดกันระหวมคดีเรื่องแล้ว

นายทองดี อีสราชีวิน (เชียงใหม่) : ท่านประธานฯ ครับ ไม่ได้ชี้แจง
กับศาล ...

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขออย่าได้ทำเรื่องเดิมกันแล้ว เพราะเป็น
เรื่องแจ้งให้ทราบ ไม่มีใครชี้แจงนอกจากประธานฯ ท่านประธานฯ ก็ไม่ทราบ

ต่อไปหมายเลข ๒. แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายที่ดิน (ฉบับที่ ๒)
พ.ศ. ๒๕๐๐ นายวรทัศน์ นิรมานันท์ (เชียงใหม่) และนายเทริญ สืบพันธ์ (กาฬสินธุ์)
เป็นผู้เสนอ

บันทึกหลักการและเหตุผลประกอบ

ร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายที่ดิน

(ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๐

หลักการ

แก้ไขประมวลกฎหมายที่ดินให้เหมาะสมแก่ภาวะของเศรษฐกิจและสังคม
ในปัจจุบัน เช่น

๑. เลิกใช้การเสียกรรมสิทธิ์ที่ดินเพื่การกรณกรรม
๒. ยกเว้นราคาที่ดินที่พึง ถือกรรมสิทธิ์ ในการปลูกอาคาร บ้านเรือนอยู่ และประกอบธุรกิจอื่นได้
๓. ให้สิทธิแก่ราษฎรในการที่จะเช่า จับจองที่ดินซึ่งเป็นที่รกร้างว่างเปล่า ให้สะดวกสบายยิ่งขึ้น และ ฯลฯ
๔. คืนสิทธิที่ดินที่ตกเป็น ของรัฐ มาตาม กฎหมาย ให้เจ้าของ ได้รับไป และ ฯลฯ

เหตุผล

นับแต่ใช้ประมวลกฎหมายที่ดินมา ได้ยังความเดือดร้อนให้แก่ราษฎรผู้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดินและเอกชนจะมีที่ดินมาก เพราะกฎหมายเดิมคำนวณจำนวนไร่ให้ถือกรรมสิทธิ์ได้น้อย เป็นการบั่นทอนความเจริญในอาชีพของราษฎรที่จำเป็นต้องใช้ที่ดิน ทั้งนี้เนื่องจากการห้ามมีที่มากกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้นั้น ทำให้ผู้ที่ดินไม่อาจนำไปเป็นหลักทรัพย์ได้ประการหนึ่ง อีกประการหนึ่งในบทบัญญัติเดิม ถ้าไม่ไปแจ้งการครอบครองให้ที่ดินตกเป็นของรัฐ เมื่อราษฎรไปแจ้งก็ไม่มีแบบพิมพ์บ้าง ทำให้ไม่ทันบ้าง เป็นเหตุให้เจ้าของที่ดินตามกฎหมายเดิมเสียกรรมสิทธิ์ไป ได้มิใช่ความผิดของราษฎรเลย

การจับจองที่รกร้างว่างเปล่าเป็นอันทำไม่ได้ ขณะนี้ยอมทำให้ที่ดินมีจำนวนจำกัดลง ไม่เกิดโอกาสให้ราษฎรเช่าจับจองได้ ราคาที่ดินย่อมสูงขึ้น ซึ่งไม่ควรให้เป็นเช่นนั้น

จึงเห็นเป็นการสมควรแก้ไขประมวลกฎหมายที่ดินเสียใหม่ ให้สมควรประโยชน์ของคนส่วนใหญ่ต่อไป

ร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายที่ดิน
(ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๐

.....
 .....
 .....

ทั้งนี้ เว้นแต่จะมีบทบัญญัติเป็นอย่างอื่นในประมวลกฎหมายนี้ และมิใช่บังคับแก่การมีที่ดินเพื่อการอุตสาหกรรมเหมืองแร่”

มาตรา ๖ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๗ แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๓๗ ภายใต้บังคับมาตรา ๓๕ และมาตรา ๔๓ ถึงมาตรา ๔๘ บุคคลใดมีสิทธิในที่ดินเพื่ออุตสาหกรรม ที่ดินเพื่อพาณิชยกรรม หรือที่ดินเพื่ออยู่อาศัยแล้วแต่กรณี มีจำนวนเท่ากับ หรือมากกว่าจำนวนตามสิทธิที่กำหนดไว้ในมาตรา ๓๕ เป็นอันหมดสิทธิที่จะได้มาซึ่งสิทธิในที่ดินอีกไม่ว่าในท้องที่ใด เว้นแต่เมื่อมีการจำหน่ายจ่ายโอนสิทธิในที่ดินเดิมไปแล้ว ก็ให้มีสิทธิในที่ดินใหม่ได้ แต่รวมแล้วต้องไม่เกินสิทธิในที่ดินตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๓๕ ทั้งนี้ ไม่ว่าการได้มานั้นจะเป็นโดยการซื้อขาย ให้ อายุความ หรือโดยวิธีอื่นใด นอกจากกรณีที่ตั้งบัญญัติไว้ในมาตรา ๗๒๕ หรือมาตรา ๑๓๐๘ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และในกรณีรับมรดก”

มาตรา ๗ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔๖ แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๔๖ ถ้าที่ดินรกร้างว่างเปล่าอันมิใช่สาธารณสมบัติของแผ่นดินและไม่ใช้ป่าสงวนและป่าคุ้มครองแล้ว ถ้าบุคคลใดจะเข้าจับจองเข้าทำประโยชน์ก็ให้ยื่นคำร้องขอต่อกรรมการอำเภอท้องที่ เพื่ออนุญาตเข้ายึดถือเป็นกรรมสิทธิ์ต่อไป การอนุญาตของกรรมการอำเภอให้เจ้ากระทรวงกำหนดว่า จำนวนเท่าไรจะต้องได้รับอนุญาตจากใคร”

มาตรา ๘ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔๗ แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน

มาตรา ๙ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔๘ แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๔๘ ภายใต้บังคับมาตรา ๓๕ และมาตรา ๔๘ ผู้ใดมีที่ดินเกินกว่าจำนวนที่กฎหมายอนุญาตไว้เป็นการฝ่าฝืนบทแห่งประมวลกฎหมายนี้ ให้ผู้นั้นจำหน่ายที่ดินส่วนที่เกินนั้น ภายใน หนึ่งปีนับแต่วันที่เจ้าพนักงานเจ้าหน้าที่แจ้งให้ทราบว่าได้มีการฝ่าฝืน ถ้าไม่จำหน่ายภายในเวลาดังกล่าว หรือมิขมีอำนาจจำหน่าย”

มาตรา ๑๖ ที่ดินของบุคคลใดที่ได้เสียสิทธิไปเพราะเหตุไม่เจตนาแห่งการ
ครอบครองทงหาเมื่อระมวตกฎหมายที่ดิน หากที่ดินนั้นยังมีได้ตกไปเป็นกรรมสิทธิ์ของ
บุคคลอื่น โทษชอบด้วยกฎหมายให้เจ้าของเดิมที่เสียสิทธิไปได้รับสิทธิกลับมาเดิม

มาตรา ๑๗ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราช-
บัญญัตินี้

(ลงชื่อ) นายวรศักดิ์ นิมากรณ์, เหวี่ยง, สัมพันธ์, ผู้เสนอ
(ลงชื่อ) ขาว, ศิริกุล, โชติ, วิชัยดิษฐ, ฉลอง, ประจักษ์บาน, ไชย, สวัสดิชชาติ,
ศิริพันธ์, รักศรีวงศ์, โอง, สุวรรณทัต, กำมุง, สุทธิจันทร์, เทียม, ไชยพันธ์,
สมพร, จุริมาศ, กลิ่น, วลัยนิต, บุญท่ง, ทองสวัสดิ์, พิมพ์, มหาพันธ์, สุข, รอบบุรี,
บุญ, เปลี่ยนสายสืบ, ชวน, กิติศรีวรพันธ์, ไสว, สวัสดิ์สาร, พ้อง, สติธิธรรม,
มนัส, สุวรรณทัต, บุญเรือง, ชุมอินทจักร์, กล้าย, ละครองมณี, พระประยูทธชลธิ,
ผู้รับรอง.

นายทองดี อีสราชีวิน (เชียงใหม่) : ท่านประธานฯ กระผมยังมีเรื่อง
หนึ่งติดค้างกระผมไม่พูดแล้ว กระผมมีเรื่องอีกเรื่องหนึ่งที่จะพูดอีก...

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : หนึ่งละ เออะท่าน ข้าพเจ้าทราบแล้วไม่
มีอะไรจะชี้แจงให้รบกวน

นายทองดี อีสราชีวิน (เชียงใหม่) : กระผมมีเรื่องที่จะต้องท้วงหรือ...

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่ต้องท้วง

นายทองดี อีสราชีวิน (เชียงใหม่) : อันนี้ผิดระเบียบครับ...

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญได้

นายทองดี อีสราชีวิน (เชียงใหม่) : ท่านประธานฯ ครับ อันนี้ผิด
ระเบียบจริง ๆ กระผมขอท้วงครับ...

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่ได้ เนี้กท้วงแล้วผู้ใดมาชี้ เป็นเรื่องที่
แจ้งให้ทราบเท่านั้นไม่มีเรื่องที่จะชี้แจงท่าน

นายทองดี อีสราชีวิน (เชียงใหม่) : กระผมมีเรื่อง ๆ หนึ่งครับ ไม่
เกี่ยวข้องกับเรื่องเดียวกัน...

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : แจ้งให้ทราบแล้ว ไม่มีใครที่ขอขานแข่งกับท่านได้ ถ้าหากว่าท่านต้องการเป็นเรื่องฟังข้าพเจ้า ท่านตั้งกระทู้มาหรืออะไรก็ตามข้อบังคับ ท่านทำได้ ถ้าท่านตามเวลานี้ก็ไม่มีใครขานแข่งกับท่านได้...

นายทองคำ อิศราชวิน (เชียงใหม่) : ที่นับปัญหาเฉพาะหน้าท่านประธาน ขานแข่งได้...

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : มีเฉพาะหน้าอะไรท่าน ไม่มีใครขานแข่งได้

นายทองคำ อิศราชวิน (เชียงใหม่) : ท่านประธาน ขานแข่งได้ ผมยืนยัน....

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ต่อไป ข้าพเจ้าไม่ทราบหรอก ข้าพเจ้าไม่ใช่ศาล

นายทองคำ อิศราชวิน (เชียงใหม่) : ท่านประธาน ขานเป็นอันว่าทำไมในระเบียบวาระกระทู้ตามไม่มีท่านประธาน ขาน...

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านนั่งเถอะ

นายทองคำ อิศราชวิน (เชียงใหม่) : กระทู้ส่งเข้ามาในสภาตั้งร้อยกว่ากระทู้ ของข้าพเจ้าคนเดียวเกือบ ๕๐ กระทู้ นี่ท่านก็ไม่ได้บรรจุระเบียบวาระ...

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : อ้อ เรื่องกระทู้นั้น เวลาในสภาไม่มีครั้งใดที่จะตอบ ยังไม่ถึงเวลาด้วย เพราะเหตุที่เรากำหนดวันประชุมอาทิตย์หนึ่งครั้งหนึ่งเพียงได้ ๗ วันเท่านั้น

นายทองคำ อิศราชวิน (เชียงใหม่) : มิได้ ก็กระทู้ส่งไปแทนแล้ว ท่านประธาน ขาน ..

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : นานแล้วถูกแล้ว มันก็ผ่านไปสัปดาห์ละสัปดาห์

นายทองคำ อิศราชวิน (เชียงใหม่) : สมทราบบ้างว่าเจ้าหน้าที่ของกระทรวงต่างๆ นะล่าช้าโอ๊ะโอ๊ะ นี่ก็ทราบจากสภาผู้แทนราษฎร เพราะฉะนั้นขอท่านประธาน ขาน ได้กรุณาช่วยเขียนไปด้วย

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เอาละนั่ง ๆ ต่อไป

นายวรศักดิ์ นิมานนท์ (เชียงใหม่) : ร่างพระราชบัญญัติแก้ไขข้อบังคับประมวลกฎหมายที่ดินซึ่งจะพิมพ์เสนอต่อสภาเพื่อพิจารณาขอเรียบเรียงหลักการต่อไป

หลักการ แก่ใจประมวลกฎหมายที่ดิน ให้เหมาะสมกับ ภาระทางเศรษฐกิจและสังคมในปัจจุบัน เช่น

๑. เลิกจำกัดการถือกรรมสิทธิ์ที่ดินเพื่อการถือกรรม
๒. ขยายปริมาณ ที่ดิน ที่พึงถือกรรมสิทธิ์ ในการ ปลุกอาคาร บ้านเรือนอยู่ และประกอบธุรกิจอื่นได้
๓. ให้สิทธิแก่ราษฎร ในการที่จะเข้าจับจองที่ดิน ซึ่งเป็นที่ ว่างเปล่า ให้สะดวกยิ่งขึ้นและประการอื่น ๆ อีก
๔. คืนสิทธิที่ดินที่ตกเป็นของรัฐตามกฎหมายให้เจ้าของได้รับไปและอื่นๆ เหตุผลที่กระผมเสนอเข้ามาเช่นนี้ ก็โดยย่อ ๆ ดังนี้

นับแต่ได้ใช้ประมวลกฎหมายที่ดินมา ได้ถึงความเดือดร้อนให้แก่ราษฎรผู้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดินและเจตนาจะมีที่ดินมาก เพราะกฎหมายเดิมกำหนดจำนวนไว้ให้ถือกรรมสิทธิ์ ได้แต่น้อย เป็นการบั่นทอนความเจริญในอาชีพของราษฎรที่จำเป็นต้องใช้ที่ดิน ทั้งเนื่องจากห้ามมีที่มากกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้ ทำให้ผู้มีที่ดินไม่อาจจะนำไปเป็นหลักประกันได้ประการหนึ่ง อีกประการหนึ่งในบทบัญญัติเดิม ถ้าไม่ไปแจ้งการครอบครองให้ที่ดินตกเป็นของรัฐ เมื่อราษฎรไปแจ้งก็ไปแจ้งไม่เอา พินิจบ้าง ทำให้ไม่ทันบ้าง เป็นเหตุให้เจ้าของที่ดินตามกฎหมายเดิมเสียกรรมสิทธิ์ ไป ทั้งนี้ โดยมิใช่ความผิดของราษฎรเลย

การจับจองที่รกร้างว่างเปล่าเป็นอันทำไม่ได้ ขณะนี้ยังมีที่ดินมีจำนวนจำกัดลง ไม่เปิดโอกาสให้ราษฎรเข้าจับจองได้ ราคาที่ดินแพงสูงขึ้น ซึ่งไม่ควรให้เป็นเช่นนั้น

จึงเห็นเป็นการสมควรแก่ใจประมวลกฎหมายที่ดินเสียใหม่ ให้สมประสงค์ของชนส่วนใหญ่ต่อไป อีกประการหนึ่งกฎหมายนี้เคยมีมาแล้วว่ามีที่จับจองเป็นอันมาก เท่าที่ได้ประกาศใช้ประมวลกฎหมายนี้เป็นพื้นมาจนกระทั่งถึงบัดนี้ ปรากฏว่า ประชากรทั่วประเทศไทย ได้รับ ความเดือดร้อน และมีหน้าซ้ำ ซ้ำพบบ้างเห็น ว่ากฎหมายฉบับนี้เป็นภาระอันหนักของราษฎร อีกประการหนึ่งในการที่ประเทศชาติบ้านเมืองของเราเป็นเมืองเกษตรกรรม การเกษตรกรรมนั้นย่อมจะต้องใช้ที่ดินเป็นจำนวนมาก เมื่อราษฎรไม่สามารถที่จะขยายที่ดินออกไปโดยสะดวกเลยก็เลยมีความสามารถแล้วเช่นนั้น ก็ทำให้การเศรษฐกิจและการขยายที่ดินตลอดจนพืชผลต่างๆ

เกิดความขลุ่ยหลักหน้าปีกการ อีกประการหนึ่งผู้ที่มีทุนรอนมากมายซึ่งอาจจะใช้
 ทุนลงไปขยายกิจการในการเกษตรและขายที่ดินให้กว้างขวางออกไป เพราะทะเล
 ธรรมดานั้นการเกษตรจะต้องใช้ที่ดินนั้นเป็นจำนวนตั้งร้อยตั้งพันไร่ ก็ให้รับความ
 ไม่เหมาะสมด้วยกฎหมายฉบับนี้ จริงอยู่ถึงแม้จะมีการอนุญาตให้ขายที่ดินได้โดย
 การอนุญาตจากทางกระทรวงหรือทางอธิบดี อย่างนี้ก็ไม่ได้รับความสะดวก ทำให้
 การเกเรคิดหมุนเวียนต่าง ๆ เกิดความขัดข้องหลายประการ แม้แต่ นายทุนก็ตามหรือ
 ผู้ที่ต้องการจะจำนองจำนำที่ดิน ก็หาไม่ใครจะกล้ารับจำนองจำนำไม่ ทำให้การเงิน
 เกิดฝืดเคืองเป็นอย่างมาก ส่วนสิทธิในการขายของที่ดินนั้นเท่าที่เป็นมาราษฎรว่า
 ราษฎรได้รับความไม่เป็นธรรม ได้รับความขลุ่ยหลักและยุ่งยากลำบากใจอย่าง
 เหลือแสน เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าการแก้ไขประมวลกฎหมายที่ดินในข้อบกพร่อง
 เหล่านี้ซึ่งกรมได้เสนอหลักการเข้ามาเช่นนี้ ถ้าหากว่าทางฝ่ายรัฐบาลได้พิจารณา
 โดยละเอียดถี่ถ้วนแล้วและมีใจกว้างขวางพอเพียงแล้ว กรมก็คิดว่าควรเสนอ
 เข้ามาเช่นนี้ก็มี แต่จะทำให้ เป็นประโยชน์แก่ประเทศชาติ บ้านเมือง และแก่ประชาชน
 ไม่ใช่ว่าเสนอเข้ามาแล้วแต่ก็ต้องกระเอาชนะอะไรอย่างนั้นหาไม่ได้ ทั้งนี้และทั้งนั้น
 ก็ขอให้สถานที่ได้โปรดพิจารณา อีกประการหนึ่งการยกเว้นกรรมสิทธิ์ที่ดินให้แก่
 ราษฎรในการปลูกสร้างบ้านเรือนต่าง ๆ เหล่านี้ปรากฏว่าเท็จจริงจริง ๆ เพราะเหตุ
 ว่าที่ดินจำนวนเล็กน้อย ที่ยกเว้นให้เขาเหล่านั้นจะไม่พอเพียงแก่ความต้องการ บางคน
 มีบุตรมาก บางคนก็มีครอบครัวกว้างขวางหลายครอบครัวหลายคนด้วยกัน เช่นนี้
 การยกเว้นเช่นนั้นก็หาได้ประโยชน์แต่ประการใดไม่ ก็สมควรจะทำการยกเว้นให้มาก
 กว่านี้ขึ้นไปอีก นี่เป็นหลักสำคัญประการหนึ่ง และอีกประการหนึ่ง เท่าที่รัฐบาล
 ได้มีการยกเว้นให้แก่ราษฎรในการปลูกสร้างอาคารบ้านเรือนถือกรรมสิทธิ์อะไรต่าง ๆ
 เหล่านี้นี้ได้แต่เพียง ๕ ไร่ นั้น ปรากฏว่าเท่าที่เป็นมาเมื่อเทียบจริง ๆ เพราะ
 กฎหมายนี้ระบุไว้บอกว่าจะต้องกระทำการเกษตรนั้นด้วยตัวเอง หรือจะต้องทำกิจการ
 นั้นในที่ดินนั้นด้วยตัวเอง จึงยกเว้นให้ ๕ ไร่ ถ้าหากว่าหัวหน้าครอบครัวถึงแก่กรรม
 ไปตายไปเหลือแต่ลูกเมียภรรยาของอย่างนี้ ซึ่งไปจ้างคนอื่นมาทำบ้างหรือว่า
 ้วยชราขึ้นอายุแก่ชราตั้ง ๖๐ - ๗๐ แล้ว อย่างนี้ก็วิญญูแก่เต็มทีที่ไม่สามารถจะไป
 ทำด้วยตัวเองได้ เพราะกำลังวังชารลคนน้อยลงลง ต้องไปจ้างคนอื่นทำ ก็หมดสิทธิ

ในการรับยกวันไปอย่างนั้นไม่เป็นกรรม เพราะฉะนั้นให้ยกเลิกกรรมเสนอมานี้คือ
 ให้สภานี้ไปรับไว้พิจารณาและให้ความคิดเห็นไปตรงที่ถูกต้องโดย สมควรด้วย

นายประสิทธิ์ ชูพินิจ (กำแพงเพชร) : กระผมได้พิจารณาหลักการและ
 เหตุผลของร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายที่ดินแล้ว กระผม
 เห็นว่าสภานี้ยังไม่ควรที่จะรับหลักการ จากเหตุผลและหลักการที่ผู้เสนอได้อภิปราย
 มาเมื่อก่อนเป็นการฟ้องตัวเองว่า หลักการของผู้เสนอที่เสนอมานี้ไม่ชอบด้วยวิธีการ
 ทั้งปวง ก่อนอื่นกระผมขอยกจะกราบเรียนต่อท่านประธานฯ ที่เคารพว่า ปัญหา
 สำคัญอยู่ที่ว่าพระราชบัญญัติที่ดินที่เราใช้อยู่ในขณะนั้นเป็นการสร้างความสะดวก
 ให้แก่ประชาชนแค่นั้นเพียงใดหรือไม่ นี่เป็นประการสำคัญประการแรกที่เราจะต้อง
 พิจารณาก่อน และประการที่ ๒ ที่สำคัญยิ่งไปกว่านั้นก็คือว่า เหตุใดเราจึงมีความ
 จำเป็นที่จะต้องนำเอากฎหมายที่ดินซึ่งเมื่อก่อนนี้ ไม่มีการ วรรณะมาจัดใช้อยู่ในขณะ
 นั้น ถ้าหากว่าท่านผู้เกี่ยวข้องที่เคารพจะให้ความเป็นมาของการที่จะเริ่ม
 นำร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มาใช้บังคับนั้น ท่านย่อมจะเห็นได้ว่าเจตนาที่แท้ที่เรา
 ดำเนินการออกพระราชบัญญัติฉบับนี้ไปนั้น เพื่อที่จะคุ้มครองคนยากคนจนซึ่งถูกกด
 ขี่ข่มเหงด้วยระบบของนาทูนและของบุคคลซึ่งมี อิทธิพลในกระเงินเข้าสู่ใน
 ที่ดินของประชาชนทั่วไป จนมีเรื่องก่อให้เกิดความเดือดร้อนเป็นหลายแห่ง หลายหน
 และผลเหตุอันหนึ่งที่เป็นทางให้รัฐบาลในขณะนั้น ได้ถือเป็นมูลเหตุในอันที่จะแก้ปัด
 เป้าความเดือดร้อนของผู้ยากจนเหล่านั้นให้ได้รับความเป็นธรรมยิ่งขึ้น และเหตุนี้
 เราจึงได้มีกฎหมายที่ใช้อยู่ในขณะนั้นมาใช้บังคับ เพื่อที่จะกระจ่ายที่ดินอันควรแก่ที่จะ
 ตกเป็นสิทธิของผู้ยากจนจริง ๆ ผู้ที่ดำเนินการบุกเบิกสร้างถางพงด้วยน้ำพักน้ำแรง
 ของเขาได้มีกรรมสิทธิ์ในที่ดินของเขาโดยเฉพาะอย่างจริง ๆ จัง ๆ ไม่ใช่ตกแก่นายทูน
 หรือพวก แลนด์ลอร์ด (Land Lord) เจ้าของที่ดินกระไรอย่างนั้นไม่ใช่ เราต้อง
 การที่จะปัดเป่าเรื่องคนมีอิทธิพลต่าง ๆ ในการที่จะใช้เงินหาซื้อสิทธิเข้าไป ให้
 บุคคลโดยต่าง ๆ โกงเอาที่ดินของประชาชนผู้รู้น้ำไม่ถึงการเงินเหล่านั้นมา ด้วยมูล
 เหตุอันนี้แหละความเดือดร้อนที่เกิดขึ้นอย่างนี้ เป็นมูลฐานอันแท้จริงที่ทำให้ร่างพระ
 ราชบัญญัติฉบับนี้ ได้คลอดขึ้นมา นี่เป็นประการสำคัญ มีสาเหตุอันควรและเหตุผลใน
 การที่เราออกพระราชบัญญัติประมวลกฎหมายที่ดินมาใช้บังคับ และมีเหตุผลหลักการ

ในการที่จะคุ้มครองให้ความเป็นธรรมแก่ประชาชนผู้ยากจน ที่ต้องการที่จะให้ประชาชน
 ได้มีพื้นที่กันเป็นกรรมสิทธิ์ของตนโดยแท้ซึ่งนี้แล้ว การที่ให้มีผู้เสนอ ๆ มา
 ในหลักการกว้าง ๆ ๔ อันนี้ กระผมก็คิดว่าหลักการของผู้เสนอ ๆ มาเป็นหัวข้อหลัก
 การที่เราใช้อยู่นั้นมันไปกันไม่ได้ มันไปคนละทาง หลักการกันเท่าที่เราใช้อยู่นี้ต้อง
 การที่จะคุ้มครองให้ความเป็นธรรมแก่ประชาชนคนไทยในฐานะเป็นเจ้าของที่ดินเป็น
 เจ้าของประเทศไทยได้มีส่วนมีสิทธิ์เป็นเจ้าของจริง ๆ แต่ถ้าหันกลับมาใช้หลักการตั้ง
 แล้ว ประเทศไทยก็กระผมก็คิดว่ามันจะกลับไปสู่ระบอบเดิมไปสู่ระบอบพวคนาถ
 ที่เรียกว่าเอาที่ดินต่าง ๆ มาเป็นของตน ในที่สุดประเทศไทยนี้จะมีเศรษฐกิจหรือ
 มหานครรัฐในการที่ห้ามการค้าขายเรื่องที่ดินเป็นจำนวนจำกัด เช่นในต่างประเทศ
 ฉะนั้นถ้าเราจะพิจารณาถึงหลักการแล้ว กระผมเห็นว่าเป็นไปได้ หลักการของ
 ผู้เสนออย่างหนึ่ง แต่หลักการที่เราใช้อยู่ในขณะนี้เป็นอีกเรื่องหนึ่ง ต้องการ
 ที่จะให้เฉลี่ยตกไปถึงแก่มือประชาชนจริง ๆ จัง ๆ พูดถึงหลักการซึ่งผู้เสนอได้อ้าง
 มาใน ๔ ประการนี้ กระผมเห็นว่าโดยเฉพาะเจตนาของผู้เสนอที่ว่า ๑. ต้องการเลิก
 จำกัดการค้าที่ดินในเรื่องการถือกรรม ท่านประธานฯ ที่เคารพ พระราชบัญญัติ
 กฎหมายที่ดินที่ใช้อยู่ในขณะนั้นนี้ ไม่มีกฎหมายอะไรที่จะเป็นการบั่นทอนห้ามไม่ให้
 ประชาชนชาวสยามได้ประกอบกิจการอย่างใหญ่โต ห้ามมิได้ กฎหมายนี้ ได้ให้
 การคุ้มครองใครจะมีกำลังที่มีความสามารถที่จะประกอบกิจการรวม กฎหมายในมาตรา
 ๕๐ ยังให้อำนาจแก่จังหวัด ในการที่จะดำเนินการให้ผู้ประกอบการมีทุน มีรถยนต์
 ร้องและขอปฏิบัติทำให้เป็นไปตามระเบียบแบบแผน เราไม่ได้บั่นทอน ไม่ได้วิ
 รอน กฎหมายที่ใช้ในขณะนี้ ไม่ได้วิรอนการที่จะประกอบกิจการ จะทำให้มีความ
 ก้าวหน้าลดน้อยลงลงก็ห้ามมิได้ ตรงกันข้าม เราสนับสนุนต้องการที่จะคุ้มครองผู้ที่
 เจตนาจะทำมาหากินในทำนาศิกรรมนี้เป็นล่ำสัน มีทุนทรัพย์หรือมีหลักมีเครื่องมือ
 เครื่องใช้ที่ครบถ้วนแล้ว กฎหมายฉบับนี้จะคุ้มครอง แต่ในทางกลับกัน หลักการ
 ฉบับนี้บั่นทอนอย่างกว้าง ๆ นี้แหละจะเป็นทางหนึ่ง ที่เปิดช่องให้ระบอบนาถ ชุนซ้ำไปเอา
 อี้อิทธิพลเงินทอนซื้อที่ดินจากประชาชน ซึ่งยากจน ซึ่งใช้ลงทุนให้สร้างโรงงานขึ้น
 ฝึกนางแรงเข้ามามีเป็นล้นเหลือ กระผมเห็นว่าหลักการของผู้เสนอที่เสนอมาในแบบ
 การที่ทำลายล้างหลักการระบบกฎหมายที่ใช้อยู่ในปัจจุบันนี้ให้ความเป็นธรรมแก่ประ
 ชาชนอยู่แล้ว จะมองในแง่ที่หนึ่ง โดยหลักการของผู้เสนอ เสนอมาในขณะนี้

ว่าเป็นหลักการซึ่งสมาน ถ้าหากว่าจะได้พิจารณาให้มองเห็นแล้วเราไม่อาจจะวิพากษ์การนี้ไปได้

และประการที่สอง หลักการของผู้เสนอต้องการที่จะขยายปริมาณที่ดินที่พึงถือกรรมสิทธิ์ในการปลูกอาคารบ้านเรือนและการประกอบธุรกิจอื่น ๆ กระผมจะคิดว่า ท่านประธาน ข.ที่เคารพ ตามกฎหมายที่ใช้อยู่นี้เราได้พิจารณาให้ความเป็นธรรมแก่ประชาชนคือเจ้าของอาคารบ้านช่องพอสมควรแก่เหตุผลอยู่แล้ว คนหนึ่งมีได้เท่านั้นตามที่กฎหมายกำหนดให้ ถ้าครอบครัวใหญ่มีจำนวนคนหลายคนก็ขยายสิทธิตามกฎหมายเป็นแต่ละหน่วย ๆ ไปตามความจำเป็น และความพอเพียงในฐานะที่เราจะอยู่จะให้สถานทีนั้นอยู่ด้วยความสุขสบาย กระผมก็คิดว่านั้นเป็นการที่พอเพียงอยู่แล้ว และโดยเฉพาะในเรื่องการประกอบธุรกิจในกฎหมายนั้นไม่ได้บั่นทอน ไม่ได้ห้าม เพียงแต่ว่าใครจะดำเนินการขยายให้ ไกลออกไปจากจำนวนที่กฎหมายกำหนดไว้แล้วก็ชอบที่จะต้องปฏิบัติได้ตามระเบียบแบบแผนของกฎหมายที่ได้วางไว้ นั้นเป็นทางที่จะทำให้การประกอบกิจการนั้น ถ้าหากว่าท่านมีความจำเป็นที่จะใช้มากกว่ากฎหมายกำหนดไว้ก็ให้ดำเนินการให้ถูกต้องตามทำนองคลองธรรม เพราะกฎหมายฉบับนี้ได้มีวิธีผ่อนผันผ่อนยาวให้ตามความจำเป็นอยู่แล้ว ถ้ามาเปิดโอกาสให้ออกกฎหมายอย่างนี้ กระผมคิดว่านี่แหละจะเป็นช่องทางที่จะสร้างความปั่นป่วนให้แก่เศรษฐกิจของบ้านเมืองและที่ร้ายที่สุดจะเป็นการกดขี่ข่มเหง จะเปิดทางให้การกดขี่ข่มเหงประชาชนผู้ยากจนได้ง่ายเข้ามากที่สุด

ประการที่สาม เรื่องการหักล้างรางวัลในที่ดินร้างว่างเปล่า จากกฎหมายที่ใดเป็นที่ดินร้างว่างเปล่า สิทธิของประชาชนในฐานะเป็นคนไทยเดี๋ยวนี้เราจับของได้ ไม่ใช่กฎหมายเขาห้าม แต่ข้าราชการที่จะเข้าไปจับของในที่ซึ่งเขาเข้าใจว่าเป็นที่ดินร้างว่างเปล่าแล้วถ้าจะไปจับโดยเราไม่มีกำหนด ไม่มีแปลน ไม่มีวิธีการหรือไม่มีแผนการที่จะเปิดโอกาส คือทำให้การจับของนี้ได้เป็นที่สะดวกสบายแล้ว กระผมก็คิดว่าประชาชนก็เดือดร้อน บางคนก็จะไปเอาที่นี้ บางคนก็จะไปเจาะจงเอาที่กลางป่าอย่างในจังหวัดกำแพงเพชรของกระผม ปัญหาเรื่องที่ดินมีมากที่สุด แต่ว่าในทางกลับกัน พระราชบัญญัติที่ดินที่ใช้ขณะนั้นนี้ได้อำนวยความสะดวกให้ประโยชน์แก่ประชาชนเรื่องนี้ โดยเฉพาะกำแพงเพชรของผมนี่ที่ดินมากเหลือเกิน ให้ประโยชน์

แก่ประชาชนดีกว่ากฎหมายเก่า ๆ ที่ใช้อยู่แล้ว ฉะนั้นหลักการที่มาเปิดออกในลักษณะ
 ที่ว่ากฎหมายที่ใช้อยู่ในขณะนั้น ห้าม ประชาชน ไม่ให้ กระทำการ จับจอง ในที่ รกร้าง
 วางเปล่า กระผมคิดว่าผู้เสนอหรือหลักการอันนี้อาจจะเป็นหลักการที่ไขว่เขวไม่ตรง
 กับความจริง โดยเหตุนี้แหละกระผมจึงคิดว่าหลักการอันนี้ในประการที่สาม ที่ผู้
 เสนอมานันเป็นหลักการที่ไม่ตรง ไม่ถูกต้อง หรือไม่ตรงกับข้อเท็จจริงซึ่งปรากฏ
 อยู่ในขณะนี้ กระผมเห็นว่าหลักการของกฎหมายปัจจุบันที่ใช้อยู่ดีกว่าหลักการของ
 ที่ผู้เสนอได้เสนอเข้ามา คือถ้าหากว่าสมมติว่าเข้ามานั้นจะรับหลักการนี้ กระผมคิดว่า
 ความปั่นป่วนที่จะสร้างความยากลำบากให้แก่ประชาชนชาวไร่ชาวนา คนยากคนจน
 อย่างในท้องที่ของกระผมซึ่งมีท้องที่ว่างเปล่าจะเกิดมีกรณีพิพาท มีการฟ้องร้อง
 คนนี้จับตรงนี้ คนนี้จับตรงนั้น ชนชั้นอะไรมากมายเหลือเกิน เคียงวันดีแล้ว
 ผมคิดว่าหลักการที่ใช้อยู่ในขณะนี้นั้นดีเป็นหลักการที่สมบูรณ์ดีอยู่แล้ว จึงเห็นว่า
 หลักการประการที่สามของผู้เสนอนั้นไม่ชอบไม่ถูกต้องด้วยทำนองคลองธรรม

ประการที่สี่ คือเรื่องหลักการเรื่องที่ดิน บัญหากอยู่ที่ว่าท่านผู้เสนอมี
 ความหวังว่า เพราะว่าตามกฎหมายเก่าที่กำหนดให้เจ้าของที่ดินจะต้องมาแจ้งแบบ
 ส.ค. ๑ ต่อเจ้าพนักงาน ถ้าใครไม่แจ้งก็ถือว่าผู้นั้นหมดสิทธิ ความจริงมีใช้เช่นนั้น
 จริงอยู่ กฎหมาย กำหนดให้เจ้าตง หรือ ผู้ ครอบครอง ที่ดิน นั้น จะต้อง มาแจ้ง ภายใน
 กำหนด แต่ว่าถ้าหากว่าเมื่อพ้นกำหนดแล้วเจ้าตงก็ไม่หมดสิทธิ์ทีเดียวในทางที่จะมา
 แจ้ง กฎหมายยังเปิดโอกาสให้ผู้นั้นเข้า เป็นที่ จะตงมาทำการร้องเรียน กฎหมาย
 ปัจจุบันนี้ต่อผู้ว่าราชการจังหวัดหรือนายอำเภอแล้วแต่กรณี แจ้งว่าเหตุใดตนจึงไม่ได้
 แจ้งตามแบบ ส.ค. ๑ ตามกฎหมาย เคียงวันถึงหากจะมีประชาชนที่ไม่ได้แจ้งแบบ
 ส.ค. ๑ ก็ตาม แต่ว่าไม่หมายความว่าประชาชนจะหมดสิทธิ์ครอบครองตามกฎหมายยังมีอยู่
 ยังมีสิทธิครอบครองในอันที่จะได้ทรัพย์สินนั้นให้ผลประโยชน์ของตนอยู่ แต่ว่าในการ
 ที่จะจำหน่ายจ่ายโอนหรือว่าในการที่จะใช้หลักฐานเจ้าของปรารถนา ที่จะให้ มีการรับ-
 ร้องโดยถูกต้องตามกฎหมายก็ชอบที่จะยื่นหลักฐานหรือยื่นคำร้องเรียนต่อผู้ว่าราชการ
 จังหวัดหรือนายอำเภอแล้วแต่กรณี นี้กฎหมายปัจจุบันนี้มีอยู่แล้ว ฉะนั้น
 หลักการทั้งสี่ประการที่ผู้เสนอมานัน เสนอมาในหลักกรอย่างนี้ กระผมคิดว่าเป็น
 หลักการที่จะมาเปลี่ยนแปลง สบล้างหลักการ ซึ่งเรา ได้ปฏิบัติอยู่ในขณะนี้ ให้หายหมด
 สิ้นไป เมื่อเป็นเช่นนั้นอย่างที่ผมได้กราบเรียนว่าทั้งสี่ประการ ถ้าเราจะหันเอา หลักการ

ทั้งสี่ประการของผู้เสนอมาใช้ ในที่สุดเจตนาบรรณในกรณีที่เราก่อกฎหมายเมื่อครั้ง
ที่แล้วนั้นเราต้องการที่จะระงับยับยั้งบรรเทาความเดือดร้อนแก่ราษฎรผู้ยากจน ถ้า
พี่น้องกฎหมายฉบับนี้กลับเข้ามาใช้แล้ว จะเป็นการ ส่งเสริมระบบ นานทุน ผู้มีเงินทอง
ใช้อิทธิพลในทางการเงิน เข้าไปเหวี่ยงท่าที่จับจอง ในที่สุดประเทศไทยนี้ที่ดินของ
ประเทศไทยก็จะตกอยู่ในมือของพวกนายทุนไม่กี่คน โดยเหตุผลที่กระผมได้กราบเรียน
มาตามหลักการ กระผมเห็นว่าสมานไม่มีเหตุผลอันใดที่จะรับหลักการของผู้เสนอที่
เสนอมานี้ได้

นายเหรียญ สืบพันธุ์ (กาฬสินธุ์) : เท่าที่ข้าพเจ้าเสนอร่างพระราช-
บัญญัติแก้ไขกฎหมายเพิ่มเติมนี้ โดยอาศัยหลักการตามที่กราบเรียนมานั้น ข้าพเจ้า
เชื่อเหลือเกินว่าเท่าที่ ข้าพเจ้า เสนอ ขอร่าง แก้กฎหมาย ฉบับนี้ จะเป็น ประโยชน์ แก่
ประชาชนเป็นอันมาก หากแต่รัฐบาลหรือพรรคการเมืองใดไม่เห็นชอบตามหลัก
การที่ข้าพเจ้าเสนอเท่านั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เท่าที่ข้าพเจ้าเสนอเข้ามาใน
ฐานะที่ข้าพเจ้าเป็นผู้ที่ใกล้ชิดกับราษฎรแห่ง จังหวัด ทางภาค ของข้าพเจ้า ได้รับความ
เดือดร้อน โดยเฉพาะที่รัฐบาลได้ออกกฎหมายจัดสรรที่ดินนั้นมาเป็นระยะเวลาหนึ่ง
นานมาที่ราษฎรไม่มีที่ดินจะทำมาหากิน นี่เป็นประการแรก จึงเป็นเหตุทำให้ราษฎร
เหล่านั้นได้รับความเดือดร้อนเป็นอันมาก หากว่าถ้ารัฐบาลนี้อนุมัติให้แก้ไขร่าง
กฎหมายฉบับนี้เข้าช่วยแล้ว ราษฎรจะได้มี โอกาสได้จับจองที่ดินทำกินมากขึ้น เพราะ
ฉะนั้นข้าพเจ้าขอให้สมานนี้โปรดได้พิจารณาด้วย

นายเทียม ณ สงขลา (ราชบุรี) : ผมได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติ
แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายที่ดินของท่านสมาชิกผู้มีเกียรติที่ได้อ่าน และได้ฟัง
คำอภิปรายประกอบ ใครจะขอกราบเรียนเพิ่มเติมจากคำที่ท่านสมาชิกได้กล่าว
คัดค้านเมื่อครั้นเพื่อให้ชัดเจนพอสมควรดังต่อไปนี้ ก่อนที่จะกล่าวนั้นใครที่จะขอ
กราบเรียนว่าเริ่ม การของการ ที่จะออกกฎหมายประมวลที่ดิน นั้นเป็น ที่ทราบ กันอยู่
แล้วว่า ที่ดินไม่ว่าจะเป็นประเภทใด และโดยเฉพาะประเภทที่สำคัญที่สุดที่รัฐบาล
ซึ่งได้ออกกฎหมายฉบับนี้ไว้ นั้นเพียงแต่ที่ดินประเภททำการเกษตร ที่ดินที่
ต้องการให้ประชาชนได้มีที่ทำมาหากิน คือถางเกษตร เพราะเหตุว่าที่ดิน เหล่านี้
ตกอยู่กับผู้ที่มีอิทธิพลทางการเงินทั้งสิ้น รัฐบาลและคณะนั้นมีความประสงค์ที่ต้อง
การจะจัดสรรที่ดิน แก่ที่ดินนั้นตกอยู่ในมือผู้ที่มีพอจะรับมาทำมาหากินตามอัตราที่ได้ คือ

ว่าผู้ที่ไม่มีเงินทองหรือคนที่ค่อนข้างจะยากจน หรือคนที่ยากจนก็พอ มีที่ดิน บดะคนไว้
 ไม่ไปตกอยู่แกมมือนายทุนเสียคนเดียว หรือว่าเป็นส่วนน้อยนี้หลักใหญ่ที่รัฐบาลมี
 ความเป็นห่วงในประการฉะนี้ นอกจากนั้นแล้วที่ดินเพื่ออยู่อาศัยก็ การเกษตร-
 กรรมก็ดี การอุตสาหกรรมก็ดี ก็มีหลักการเช่นเดียวกัน แต่ที่สำคัญนั้นคือฟังเสียง
 ในเรื่องการเกษตร ซึ่งท่านสมาชิกผู้เกียรติได้เสนอมาไม่ให้มีการจำกัด จำกัดสิทธิ
 เสียเลยตามร่างกฎหมายนี้เอง เมื่อที่มาเป็นอย่างนี้แล้ว ในการร่างประมวลกฎหมาย
 ก็ได้ฟังเสียงอยู่ที่ว่าเมื่อเราฟังเสียงที่ดินที่เกี่ยวกับการเกษตรนั้น เราควรจะคำนวณ
 ที่ดินสักเท่าไรจึงจะพอเหมาะพอสมแก่การ ที่จะให้คน บุคคล แต่ละคน มีที่ดิน เพื่อการ
 เกษตรของตนได้ ไม่เป็นการเดือดร้อนให้พอเหมาะพอ สมเป็นประ โยชน์ด้วยกันทุก
 ฝ่าย ก็มาคำนึงเห็นว่าคนหนึ่งนั้นถ้าหากมี ๕๐ ไร่แล้วเป็นการเหมาะสมที่สุด เพราะ
 เหตุว่าเราดูชาวนาทั่ว ๆ ไปที่ทำงานกันอยู่ในประเทศไทยเวลานี้จะเห็นได้ว่าบางคนมี
 ๑๐ ไร่ ๒๐ ไร่ ๒๕ ไร่ นี่เป็นหลักปานกลางทั่ว ๆ ไป ที่มีที่ดินตั้ง ๕๐ ไร่ นั้น
 นับว่าฐานะค่อนข้างจะสูงแล้ว ถ้ามี ๕๐ ไร่ก็ถึงดีใหญ่ เราจำกัดว่า ๕๐ ไร่นี้
 เป็นหลักที่เราเดินอย่าง่ายกลาง คือมีหลักมาปฏิบัติ และนอกจากนั้นแล้วใน
 กฎหมายเดิมก็ได้ให้สิทธิไว้ว่าให้มีได้คนละ ๕๐ ไร่ ไม่ใช่ว่าครอบครัวละ ๕๐ ไร่
 ในครอบครัวหนึ่งมีบิดา มารดา มีลูกรวม ๔ คน ๕ คน ถ้า ๕ คนนี้ได้มี ๒๕๐ ไร่
 สมมติว่าไม่มีครอบครัวไหน ชาวนาธรรมดาในท้องถิ่นเราในตามจังหวัดต่าง ๆ ของ
 เรานั้นที่จะมีที่ดินครอบครัวหนึ่ง ๒๕๐ ไร่มียากเต็มที เพราะแกมีไปแกก็ทำไม่ได้
 ไม่มีกำลังทำ บ้านหนึ่งมีวัวมีควายบ้านละ ๓ ตัว ๔ ตัว เท่านั้นเอง ก็มากไปกว่า
 นั้นก็ไม่ค่อยจะมี จะมีหน่อยก็ขนาด ๑๐ ตัว ทำนาร้อยไร่สองร้อยไร่ก็ไม่ไหว เรา
 จึงเห็นว่า ๕๐ ไร่ นั้นเป็นการเหมาะสมแล้ว แต่ว่าที่นี้ร่างกฎหมายนี้ที่เสนอมาไม่
 จำกัดสิทธิในการเกษตรเลยนั้น ก็มีเหตุผลจะเป็นผลร้ายแก่ประชาชนผู้ยากจน
 แทนที่จะเป็นผลดี หรือเป็นไปตาม เจตนารมณ์ ของท่านผู้ เสนอว่าต้อง การจะ ช่วยคน
 ยากจนให้มีที่ทำการ หนึ่งกลับ เป็นการตรงกันข้ามเป็นผลตรง ที่ท่านสมาชิก ผู้มีเกียรติ ได้
 กล่าวแล้ว คือกลับให้ประชาชนผู้ยากจนนั้นคือที่รอนที่ดินก็จะกลับไปตกอยู่กับมือ
 นายทุนถาวรเต็มและ นายทุนนั้นผมขอ เรียนว่าที่เขา เป็นเจ้าของที่ดินเวลานี้เอาไม่ใช้
 ไปทำมั่วเอาที่ดินที่อยู่อาศัยหรือก ที่ดินที่สามารถยกไปอยู่ในมือนายทุนได้งั้นที่สุด
 นั้น คือที่ดินเพื่อการเกษตร จะได้เห็นว่ามันทุกแห่งทุกอำเภอที่มีเรื่องกันอยู่เวลา

เช่นนั้นก็คิดว่าจะไม่ติดต่อขอรับเรื่องจับจอง ผมขอเรียนว่าในเรื่องกฎหมาย
 กำม็อยู่เพื่อบรรเทาแล้วเราก็ได้มีความเป็นห่วงมากมายขอประทานโทษ ผมพบใน
 ฐานะที่ว่าเป็นกรรมการประมวตกฎหมายที่ดินคนหนึ่งในสมัยนั้น ห่วงเหลือ
 เกินว่าเราต้องการให้ราษฎรนี้จับจองได้ ถ้าตราบไคราษฎรจับจองที่ดินไม่ได้
 แล้ว เราก็จะรู้เหมือนกันว่ารัฐบาลนั้นยังไม่สามารถจะไปจัดสรรที่ดินได้โดยทั่วถึง
 จึงได้บัญญัติไว้ในมาตราหนึ่ง คือมาตรา ๓๓ ที่ได้บัญญัติไว้ว่า ถ้าที่ดินในท้องที่ใด
 จังหวัดใดยังไม่ได้ประกาศเขตสำรวจแล้วละก็ หรืออีกอย่างหนึ่งในมาตราเดียวกัน
 นั้นเอง บอกว่าถ้าเป็นที่แปลงเล็กแปลงน้อยเกี่ยวกับที่หัวไร่ปลายนา ราษฎรก็มี
 สิทธิจับจองได้ตามระเบียบที่ทางการได้วางไว้ นั่นก็หมายความว่าราษฎรก็มีสิทธิ
 จับจองได้อยู่แล้ว แต่ที่ปรากฏความเดือดร้อนอยู่ในเวลานี้ แม้แต่จังหวัดราชบุรี
 ผมเองก็ได้รับความเดือดร้อนนั้นเกิดจากการเข้าใจผิดในทางปฏิบัติ ของเจ้าหน้าที่ซึ่ง
 ทางกรมที่ดินของกระทรวงมหาดไทยก็ได้สั่งไปแล้ว ให้มีการจับจองได้ ที่ดินแปลง
 ใดที่มีเนื้อที่ถึงหลาย ๆ ตารางกิโลเมตร ทางกรมที่ดินก็สั่งไปบอกมาให้พยายามจัด
 เป็นแปลงเล็กแปลงน้อยเสียให้เขาจับจองไปที่หัวไร่ปลายนานั้นให้จับจองได้เลย ก็
 รวมความว่าราษฎรเดี๋ยวนั้นจับจองที่ดินได้ตามปกติ นี่ผมขอกราบเรียนอย่างนั้น
 เพราะฉะนั้นในเรื่องจับจองนั้นก็ไม่มีเรื่องอะไรที่น่าจะมาพะวงแล้ว เพราะว่าผม
 เองผู้พูดนี้ก็มีความคำนึงถึงการจับจองที่ดินของราษฎรอยู่เหมือนกัน เพราะว่าการ
 จัดสรรที่ดินนั้น รัฐบาลจะทำไปไม่ได้โดยยาก เพราะการทำไปนั้นต้องอาศัยกำลัง
 เงินมากมาย และผมได้ทราบข่าวเป็นที่น่ายินดีด้วยว่า เวลานี้รัฐบาลก็กำลังระหว่า
 ทางใช้งบประมาณที่จัดการให้มีการจัดสรรที่ดินในจังหวัดหนึ่ง ๆ จังหวัดละสามพัน
 ไร่ ต่อไปในเรื่องจัดสรรนครชัย จัดสรรหมายความว่าหาทางที่จะแบ่งบด็อย่างนอะ
 ความสะดวกต่าง ๆ ในเรื่องสวัสดิการให้แก่บรรดาผู้ที่ไปจับจองที่ดิน ที่ทางการจัดสรร
 เป็นคนละเรื่องกับการจับจอง ส่วนการจับจองนั้นจับจองได้อยู่แล้วตามมาตรา ๓๓
 เหตุผลที่ผมกราบเรียนมาโดยย่อเหล่านี้ ก็คิดว่ามัน หนักไป ในประเด็น สำคัญ ๆ ที่ท่าน
 ช้องใจคิดว่าอาจจะเป็นที่เข้าใจได้ว่า ถ้าหากว่าท่านผู้เสนอยังกรุณาเป็นห่วงราษฎร
 อยู่แล้ว ขอให้ปล่อยไปตามกฎหมายเดิมเถละ กฎหมายเดิมนั้นมีอยู่แล้ว ๆ มีอะไร
 ในทางที่ว่าราษฎรไม่สะดวกก็คิดว่ารัฐบาลคงมีจิตใจกว้างขวางที่จะหาทางแก้ไขในทาง

ปฏิบัติ และเร่งรัดเจ้าหน้าที่ให้ดำเนินการให้เป็นประโยชน์ต่อราษฎรให้ดียิ่งขึ้นเท่าที่จะทำได้

นายฉันท บุษบาศ (อุบลราชธานี) : กระผมขอกราบเรียนร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้และได้ฟังท่านสมาชิกผู้มีเกียรติระดับสภานิติบัญญัติกันกฎหมายฉบับนี้สองคน คนหนึ่งนั่นคือท่านผู้แทนจังหวัดกำแพงเพชร โทษยกหลักการขึ้นกล่าวสองประการว่ากฎหมายที่แก้ไขนั้นขณะนี้อยู่ให้เกิดความเดือดร้อนแก่คนจนประการใด แล้วประการที่สองท่านกล่าวว่า เมื่อประกาศประมวลกฎหมายที่ดินนั้นฉบับนั้นไปแล้วนั้น ราษฎรได้รับความเดือดร้อนหรือไม่ ท่านประธาน ฯ รัฐมนตรี ฯ นายกรัฐมนตรี ได้รับรองไว้กับพรรคและรับรองกับที่ประชุมสภาที่ว่า เมื่อประกาศกฎหมายที่ดินออกไปแล้วนั้น จะตั้งสถานที่รับจำนองขึ้นทั่วทุกจังหวัด เพื่อที่จะให้ราษฎรผู้ยากจน ได้มีโอกาสได้นำที่ดินของตนไปจำนองกับสถานที่รับจำนองของรัฐบาล จนบัดนี้รัฐบาลหาได้ดำเนินการประการใดไม่ ประมวลกฎหมายที่ดินที่ออกมาทำให้หลายเศรษฐกิจของประชาชนเป็นอย่างมาก ทำไมผมต้องกล่าวเช่นนั้น ท่านประธานฯที่เคารพ ก็เพราะว่าขณะนี้ราษฎรที่มีที่ดินไม่สามารถจะไปจำนองเอาเงินมาชุกเบิก เอาเงินมาทำทุนได้เลย นี่แหละท่านประธาน ฯ ส่วนประการที่สองนั้น ฯ นายกรัฐมนตรีรับรองว่า เมื่อประกาศกฎหมายที่ดินฉบับนี้ออกไปแล้ว จะเร่งรัดให้มีการจัดสรรเป็นการด่วนทั่วทุกจังหวัด ในขณะที่การจัดสรรที่ดินมีหรือยัง นี่แหละท่านประธาน ฯ เป็นสาระสำคัญอันยิ่งใหญ่ของการแก้ไขกฎหมายฉบับนี้ การจับจองของราษฎร โดยเฉพาะจังหวัดอุบลราชธานี ไม่มีการจับจองแม้แต่แปลงเดียว ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติแห่งราชบุรีว่า จับจองเฉพาะหัวไร่ปลายนาคณะขอคัดค้านว่าไม่มีผลความจริงประการใดเลย ขณะนี้คณะกรรมการจังหวัดก็รอคณะกรรมการจัดสรรที่ดิน ซึ่งจัดตั้งโดยกระทรวงมหาดไทย แต่ว่าขณะนี้หาได้จัดการไปประการใดไม่ ราษฎรมีทางออกอยู่ประการหนึ่งที่พอประทังชีวิตไปได้ก็คือว่า เมื่อจับจองไม่ได้ก็ไปหักร้างถางพงเอาเองไถพรวนทำ นี่แหละจะทำให้ป่าสงวน ซึ่งท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรได้สงวนไว้แก่สงวนเขนา จัดตั้งขึ้นไล่ไปหมด แล้วก็เข้าทำไร่ไถนา เพราะอะไรเล่า เขาต้องทำเช่นนั้น แทนที่เขาจะยอมอดตาย เขาจะต้องทำผิดกฎหมายบ้างเพราะความจำเป็นจึงกับ นี่แหละท่านประธานฯ ที่ว่ามีการจับจองขึ้นนั้น กระผมขอประทานให้ที่ประชุมนี้ได้รับทราบว่า

ทุกแห่งเดียวกันไม่มีการจับของ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในจังหวัดอุบลราชธานีราชบุรี
เดือครั้นนี้เป็นค่างมาก

อีกประการหนึ่ง ซึ่งกฎหมายที่กินฉบับนี้ประกาศออกไปแล้วก่อให้เกิด
ความเดือดร้อนนั้นก็คือเรื่องการซื้อขาย การซื้อขายซึ่งเขาได้ครอบครองมา ๓๐
ชั่วโคตร เขาครอบครองมา ๓๐ ชั่วโคตร เมื่อประมวลกฎหมายที่ดินฉบับนี้ยกไป
แล้วจะต้องให้ไปแจ้ง ส.ก. ๑ และต่อไปนั้นต้องไปขอรับรองว่าได้ทำประโยชน์แล้ว
อีกชั้นหนึ่งทั้ง ๆ ที่ดินแปลงนั้นเขาได้ครอบครองไม่น้อยกว่า ๓๐ ชั่วโคตร นี่แหละ
ท่านประธาน ฯ ให้รับรองว่าทำประโยชน์อะไร เขาได้ทำต่อเนื่องกันมา ความ
เดือดร้อนเกิดขึ้นเช่นนี้แล้ว ก็ที่ดินแปลงเล็ก ๆ น้อย ๆ จะซื้อจะขายเพื่อนำเงินไป
ลงทุนต้องไปขอรับการทำประโยชน์ เจ้าหน้าที่ที่ดินนั้นจะต้องเอาค่าพาหนะ ค่า
เบี้ยเลี้ยงจากเจ้าของที่ดิน ที่ดินแปลงหนึ่งในภาคอีสานราคาเพียง ๔-๕ ไร่จะบาท
เสียค่าเบี้ยชำระทาง ค่ารับรองทำประโยชน์ ค่าพาหนะ ค่าเบี้ยเลี้ยง ตกลง
เงินไม่เหลือถึง ๑๐๐ บาท แต่ความจำเป็นและความออกยากบังคับต้องให้เขาทำเช่น
นั้น นี่แหละท่านประธาน ฯ กระผมอยากจะได้เรียนให้ที่ประชุมนี้ได้ทราบว่า เมื่อ
ประมวลกฎหมายที่ดินฉบับนี้ประกาศไปแล้วนั้น เดือครั้นหรือไม่ สมควรหรือยัง
ว่าเดือครั้งนี้จะต้องแก้ไขเพื่อความเหมาะสม เราไม่ใช่แก้ไข ความไม่เหมาะสมเราก็
ไม่เอา แก้ไขเพื่อความเหมาะสม เพื่อบำบัดความเดือดร้อนของราษฎร เราเข้ามา
เพื่อจะบำบัดความเดือดร้อนของราษฎรทั้งฝ่ายสนับสนุนและฝ่ายค้าน กระผมคิดว่า
กฎหมายฉบับนี้นั้นสมควรแล้วที่เราจะยอมยอมกันในสถานที่เพื่อความผาสุกความเจริญ
เพื่อความอยู่ดีกินดีของประชาชน เราไม่ควรจะต้องคอยเวลา ทั้ง ๆ ที่ผมได้ตระเวน
ไปทุกหนทุกแห่งก็ได้สอบถาม ราษฎรว่ากฎหมายที่ดินนี้แหละเป็นอุปสรรคอันใหญ่ยิ่ง
ในการที่ราษฎรที่จะไม่มีโอกาสได้ขายได้ไ้รับปรุงได้นำเงินมาลงทุน เพราะฉะนั้น
ถึงเวลาหรือยังขอให้ที่ประชุมแห่งสถานที่ได้โปรดได้ระลึกว่าในสถานที่ที่เราไปเพื่อเป็นตัว
แทนราษฎร เพื่อราษฎรนั้นอยู่ดีกินดีมีความสุข เพื่อให้ราษฎรนั้นอยู่ดีกินดี นี่แหละ
ท่านประธาน ฯ กระผมขอสนับสนุนหลักการที่ว่า ๓-๔ ขั้วนั้นก็อยู่ในเหตุผลที่จะผม
ให้กราบเรียนมายังการพอสมควร ขอให้สถานที่ได้โปรดวินิจฉัย

พลโท ประภาส จารุเสถียร (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย) : กระทรวง
มหาดไทยขอชี้แจง สำหรับพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายที่ดิน

ฉบับนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในหลักการ ๕ ข้อตามที่ท่านสมาชิกได้เสนอออกแก้ไขซึ่ง
 มานี้ก็ได้มีท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ ได้แถลงขึ้นแจ้งเป็นการถูกต้องตรงกันกับที่กระทรวง
 มหาดไทยได้ค้นคว้ามาแล้ว แต่โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เป็นปัญหาและทางสมาชิกไม่
 เข้าใจในหลักการและสำคัญผิดในข้อความต่าง ๆ ที่ทางการได้ปฏิบัติไปแล้ว กระทรวง
 มหาดไทยอยากจะใคร่ขอชี้แจงคือ ในข้อ ๑. ในเรื่องการจัดของที่ดินนั้นท่านสมาชิก
 ส่วนมากได้แสดงไปในทางที่ว่า คล้าย ๆ กับว่าตั้งแต่พระราชบัญญัตินี้ออกมาแล้ว
 ประมวลกฎหมายที่ดินออกมาแล้ว ราษฎรไม่สามารถ ที่จะจับจองที่ดินได้เลย แม้แต่ไว้
 เดียว ข้อนี้กระทรวงมหาดไทยขอชี้แจงว่าไม่เป็นความจริง ราษฎรยังสามารถที่จะ
 จับจองที่ดินได้เช่นเดียวกับกฎหมายเดิมทุกประการ ซึ่งกฎหมายใหม่ได้ห้ามไว้ คือที่
 จะต้องชี้แจงต่ออำเภอและผู้ว่าราชการตามระเบียบ และตามตัวเลขที่กระทรวง
 มหาดไทยได้ขอเสนอมาแล้วว่า หลังจากที่ใช้กฎหมายฉบับนี้แล้วมีราษฎรที่ยื่นจับจอง
 ที่ดินมาแล้วหมื่นกว่าไร่ และได้โอนอุปาทไปแล้วเป็นจำนวนถึง ๕ แสนกว่าไร่ หลังจาก
 ที่ได้ออกประมวลกฎหมายที่ดินนี้ไปแล้ว เพราะฉะนั้นตัวเองจะเห็นได้ว่ามีให้หวง
 ห้ามเลยในการที่ราษฎรจะจับจองที่ดินโดยตรง ตามที่ดินว่างเปล่าเปล่าและหัวไร่
 ปลายนาตามที่ยกกฎหมายไว้ และนอกจากนั้นจังหวัดซึ่งไม่ได้ดำเนินการสำรวจ
 เราก็นับอนุมัติให้ทำการจับจองได้โดยทั่วไป จะหวงห้ามไว้เฉพาะที่กว้างว่างเปล่าอัน
 ล้วนแล้ว ซึ่งรัฐบาลมีโครงการที่จะจัดสรรกันส่วนให้เท่านั้นที่จะหวงห้ามไว้ ถึง
 กระนั้นเองกระทรวงมหาดไทยยังมีความเป็นห่วงใยในฐานะที่ไม่สามารถที่จะจัดสรร
 ให้ให้ทันทีในปีเดียวในวันเดียวได้นั้น ก็ได้ส่งไปทางจังหวัดหากมีราษฎรขอ
 ขอจับจองที่ดินแล้วในที่ ๆ ได้จัดสรรไว้แล้วก็ตาม ให้ส่งมาลงมือลงมากรมที่ดิน
 อนุญาตให้ราษฎรเข้าจับจองได้ไปอีกด้วย นี่จะเห็นได้ว่าความที่กระผมได้ชี้แจงมาว่า
 หลังจากออกกฎหมายฉบับนี้แล้วนั้นนะ รัฐบาลหรือผู้รั้งกฎหมายนี้ ไม่ได้หวงห้าม
 การจับจองประการใดเลย ยังคงมีการจับจองได้โดยปกติกันเอง อีกอันหนึ่งก็ใน
 เรื่องที่ดินของการเกษตรกรรม ในเรื่องนี้ก็เช่นเดียวกัน โดยมากเท่าที่ดูแล้วมีความ
 รู้สึกกันว่าเข้าไปในตัวกฎหมายว่ากระทำการเกษตรได้เพียง ๕๐ ไร่ แล้วก็หมดกัน
 เท่านั้น นี่กระทรวงมหาดไทยขอชี้แจงว่าไม่ใช่เช่นนั้น นั่นเป็นแล้วหลักสำหรับ
 เกษต์เป็นกลาง แต่เรามีบทกเว้นอันอื่น หากว่าประกอบจะต้องการทำให้สูงกว่า ๕๐ ไร่

ก็มีโอกาสที่จะไปชี้แจงต่อเจ้าหน้าที่ และเจ้าหน้าที่ก็จะได้ทำการสอบสวนก็จะได้อनुญาให้เป็นตามลำดับไป) สำหรับในเรื่องนี้เองในครั้งสุดท้ายในฐานะที่กระผมเองได้อยู่ในคณะกรรมการจัดสรรที่ดิน ก็ได้อนุมัติให้บริษัทหนึ่งได้สามารถทำการเกษตรกรรมไปตามหลักเกณฑ์ของกฎหมายที่ได้วางไว้เป็นจำนวนถึง ๓ พันไร่ โดยเฉพาะรายเดียวเท่านั้น นี่จะเห็นได้ว่าเราไม่ได้จำกัดจะเอาเท่าไรก็ได้ แต่ต้องทำตามกำลังเท่าที่มี ไม่ใช่ว่าคนเดียวแล้วก็ได้ไปของเสียถึงพันไร่ เสร็จแล้วก็ปล่อยให้ที่นั้นรกร้างว่างเปล่าอยู่ พอใครจะเข้าไปทำก็ขายเอาเงิน ขายตรงจอกกันต่าง ๆ เหล่านี้เป็นต้น ซึ่งเป็นข้อที่เคียดแค้นและเป็นคดีกันอยู่มากมายในขณะนี้ ซึ่งเป็นการทำคามยุ่งยากให้แก่เจ้าหน้าที่ในการที่จะจัดสรรเป็นอย่างยิ่ง นี่เป็นข้อเท็จจริงที่กระทรวงมหาดไทยใคร่จะขอชี้แจงเพิ่มเติม จากที่ท่านสมาชิก ผู้มีเกียรติ แห่งกำแพงเพชร และราชบุรี ได้ชี้แจงในหลักการใหญ่มาแล้ว และโดยเฉพาะอย่างยิ่งหลักใหญ่ที่สุดที่กระทรวงมหาดไทยไม่สามารถที่จะรับหลักการของกฎหมายฉบับนี้ ได้ก็คือ กฎหมายนี้มีความมุ่งหมายที่จะเฉลี่ยที่ทำกินให้แก่ราษฎรผู้ยากจนทั่วไป ๆ ไป นี่เป็นความมุ่งหมายของกฎหมายนี้ แต่ว่าที่ท่านเสนอเข้ามานั้นก็กลับให้ยกเลิกความประสงค์อันนี้เสีย บอกว่าให้แล้วแต่ใครที่จะมีอำนาจมีกำลังทางการเงินก็ให้จับจองเอา ในที่สุดที่ดินจึงไปตกอยู่กับผู้ที่มีกำลังเงินและเป็นนายทุนมากกว่า เพราะฉะนั้นอันนี้เองก็อาจจะทำให้ราษฎรผู้ยากจนที่เรามุ่งหวังว่าจะเฉลี่ยที่ดินให้มีการทำกินนั้นได้มีที่ทำกินน้อยลง เพราะเหตุนี้เองกระทรวงมหาดไทยจึงไม่สามารถที่จะรับหลักการกฎหมายนี้ได้

นายสงวน กนกวิจิตร (สุราษฎร์ธานี) : ข้าพเจ้าขอขอบคุณที่ได้ให้โอกาสข้าพเจ้าได้แสดงความคิดเห็นซึ่งท่านประธาน ฯ ไม่เคยให้โอกาสแก่สมาชิกประเภท ๑ เลย ซึ่งอันนี้ข้าพเจ้ารู้สึกขอบคุณ เพราะไม่ได้มีเสียงเห็น....

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขอโปรดเข้าใจเรื่องเถอะคุณ สลับกันนะคุณ

นายสงวน กนกวิจิตร (สุราษฎร์ธานี) : ครับ ผมขอแสดงความคิดเห็นในเรื่องเหตุผล ซึ่งอันนี้ก็ยังความเข้าใจให้พวกกระผมเป็นอย่างยิ่งที่ราษฎรผู้ยากจนเลือกกระผมมา แต่ท่านไม่ได้มองเห็น พวกกระผมไม่ใช่บ้าไม่ใช่ ใ้บ่และไม่ใช่.....

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เอ เต๋ยวก่อนเถอะ ตั้งแต่เข้ามาผมมีช้ประเภทที่ ๑ ทั้งนั้น ประเภทที่ ๒ ผมไม่เคยได้ช้เลย ประเภทที่ ๑ ทั้งนั้น มีสลับกันมาอย่างนี้ ฝ่ายค้านที่ฝ่ายสนับสนุนนี้

นายสงวน กนกวิจิตร (สุรพณูรธานี) : ขอเรียนถึงสักขีพยานว่า พวกข้าพเจ้าไม่ใช่พวกหุ่นยนต์หรือกลวิเศษที่เดี๋ยวแล้วก็ยกมือไม่ตกเหตุผล ขอเรียนให้ท่านประธาน ฯ ทราบไว้ด้วย โดยเฉพาะความจริงในร่างพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายที่ดิน ข้าพเจ้าเห็นว่ายังความเดือดร้อนให้แก่ราษฎรเป็นอย่างยิ่ง โดยหลักการที่ดีโดยเหตุผลก็คือ ซึ่งข้าพเจ้าขอเสนอผู้เสนอแก้ไขร่างพระราชบัญญัตินี้ แต่เป็นที่น่าเสียใจ ข้าพเจ้ามองเห็นชื่อผู้เสนอร่างพระราชบัญญัตินี้ ก็ได้ไปเปิดทะเบียนเปิด บัญชีดู เห็น ในทาง พรกการเมืองแล้ว ก็รู้สึกว่ ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มันจะต้องถูกคัดเอาไว้ในยกที่หนึ่ง หรือว่าสามเพลงตกมาตายไ้แน่นอน ซึ่งคิดว่าเจตนาดีของฝ่ายค้าน ซึ่งฝ่ายค้านได้เสนอมาก็คงจะไม่ได้วิ่งไขว่ขวางขวางจากฝ่ายรัฐบาล โดยเฉพาะเกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายที่ดิน ความจริงในร่างนี้ผู้เสนอ ๆ ว่าเป็นร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมาย ที่ดิน ฉบับที่ ๒ พ.ศ. ๒๕๐๐ ข้าพเจ้าได้ดูแล้วในหลักการและเหตุผลและมาตราที่กล่าวอ้าง กลับเป็นพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายที่ดิน พ.ศ. ๒๔๙๗ ที่ประสงค์จะแก้ไขประเทศไทยเรา ถ้าข้าพเจ้าจำไม่พลาดเราจะไม่เคยมีร่างพระราชบัญญัติประมวลกฎหมายที่ดิน แต่เรามีพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายที่ดิน ท่านผู้เสนอ ๆ ขอแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายที่ดิน ซึ่งประมวลกฎหมายที่ดินน่าจะยังไม่เป็นกฎหมายที่มีสภาพบังคับ เราไม่มีกฎหมายที่จะใช้ แล้วเราจะไปแก้ไขมันทำไม เราไม่มีของที่จะให้เราแก้ ถึงแม้ว่าเจตนาที่ดีของผู้เสนอกองจะเป็นเสนอร่างแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายที่ดิน พ.ศ. ๒๔๙๗ ฉบับที่ ๒ พ.ศ. ๒๕๐๐ เสียมากกว่า ข้าพเจ้าหวังว่าสมานนี้ก็คงจะได้รับการวินิจฉัยในชื่อร่างฉบับนี้ด้วย โดยเฉพาะเรื่องหลักกฎหมายซึ่งราษฎรได้รับความเดือดร้อนในประมวลกฎหมายที่ดินซึ่งทางฝ่ายรัฐบาลได้เสนอไป ข้าพเจ้าในฐานะที่เป็นผู้แทนราษฎรที่ราษฎรได้เลือกตั้งขึ้นมา ก็ใคร่จะขอชี้แจงต่อรัฐบาลนี้และโดยเฉพาะ ขอให้รัฐบาลนี้ ได้ทำใจ อันสงบนิ่งและ กว้างขวางสักนิดเพื่อจะได้รับการฟัง ข้อทุกข้ออันที่เดือดร้อน ของ วาญฎะไว้ด้วย โดยเฉพาะเรื่องหลักการข้าพเจ้ากล่าวขอที่จะกล่าวว่า ประมวลกฎหมายที่ดินซึ่งได้ยกมานี้เป็นวิธีการของเผด็จการและของคอมมิวนิสต์ที่เจ๋งเป็น กล่าวคือพยายามที่จะแสดงสิทธิที่ดินทั้งหลายให้เป็นของรัฐ แม้ว่าจะถูกระงับการของสิทธิโดยชอบอยู่แล้ว รัฐก็เป็นนักฉวยโอกาสเอาความโง่ของราษฎร เอาความไม่สะดวกของ

ราษฎร ให้สิทธิของเขาต้องมาเป็นของรัฐ รัฐยังสงวนอำนาจที่จะจัด
 สรรพที่ดิน รัฐยังบังคับให้ราษฎรมีการกินการอยู่การยังชีพโดยจำกัด การรวบรวม
 อำนาจไว้เป็นของรัฐแล้วจัดสรรให้ราษฎรกินอยู่ในวงจำกัด เช่นนี้ มันไม่ใช่เป็นวิธี
 การของคอมมิวนิสต์หรือ อันนี้ข้าพเจ้าขอกราบเรียนเพื่อก่อนผู้มีเกียรติจะ
 ได้รับความไว้วางใจ พระราชบัญญัติที่ให้ใช้ประมวลกฎหมายที่ดิน พ.ศ. ๒๔๙๗
 กฎหมาย ซึ่ง คลอดออกมา รอนสิทธิ ของ ราษฎร และ ยังความเดือดร้อน เป็นอันมาก
 อาทิเช่นการแจ้งการครอบครอง คือการแจ้ง พ.ศ. ๑ ซึ่งบังคับให้ราษฎรจะ
 ต้องแจ้งภายใน ๑๘๐ วันหลังจากที่ได้ใช้พระราชบัญญัตินี้ มิฉะนั้นถือว่าเป็น
 การสละสิทธิครอบครอง กฎหมายชนิดที่ออกมา รอนสิทธิแก่ผู้กระทำการโดย
 สุจริตเช่นนี้ รัฐบาลย่อมจะทราบได้ดี และเป็น การหมิ่นน้ำใจของราษฎรเป็น
 อย่างยิ่ง รัฐบาลเคยคิดอยู่เสมอว่า ราษฎรยังไม่มีความรู้ ยังไม่มีการศึกษา จึง
 ได้โอ้อาศัยประเภทที่ ๒ มาเพื่อกวควบคุมตำแหน่ง สิ่งนี้เราน่าจะได้คิด แต่ใน
 กรณีออกประมวลกฎหมายที่ดินฉบับนี้ทำไมเราไม่ได้คิดแล้ว ไม่ได้คิดถึงราษฎรที่ไม่
 รู้ราษฎรที่ไม่ได้เห็น ซึ่งเขาจำจะต้องเสียสิทธิไป อันนี้เราน่าจะได้คิด ผลที่เขาไม่รู้
 ผลที่เขาไม่เห็น ผลที่เขาไม่รู้เท่าไม่ถึงการณ์ แต่ทำให้อำนาจเขาถูกริบดูบังคับ
 ให้เขาสละสิทธิให้แก่รัฐ กฎหมายฉบับนี้จึงเป็น การรอนสิทธิ โดยเฉพาะ
 กฎหมายทั่ว ๆ ไปแล้ว ข้าพเจ้าคิดว่าคงจะไม่มีกฎหมายประเทศใดที่จะมีการรอนสิทธิ
 ของราษฎรเช่นนี้ อาจจะมีก็จะเป็นกฎหมายเยอรมันซึ่งในสมัยนาซีเรื่องอำนาจ อาจ
 จะกระแสน่าเข้าเข้ามาถึงประเทศไทยก็อาจจะเป็นได้ โดยเฉพาะร่างพระราชบัญญัติ
 ให้ใช้ประมวลกฎหมายที่ดิน พ.ศ. ๒๔๙๗ บางตอนก็ยังเป็นการขัดกับกฎหมายรัฐ-
 ธรรมนูญ เช่นการให้คณะกรรมการจัดสรรที่ดินแห่งชาติ ถ้าจะดูอำนาจหน้าที่ของ
 คณะกรรมการจัดสรรที่ดินแห่งชาติแล้ว เราจะเห็นได้ว่าสภาพทั่ว ๆ ไปสามัญชน
 ย่อมจะนึกว่าเป็นการตั้งศาลชั้นชั้นศาล ซึ่งศาลนั้นควรจะเป็นไปตามแบบฉบับของ
 กฎหมายรัฐธรรมนูญ เช่นนี้รู้สึกว่าการตั้งศาลชนิดนี้ เมื่อนำจะเกิดขึ้นในรัฐบาลระบอบ
 ประชาธิปไตยที่ ๆ หนึ่ง ๆ งามผล ๆ ได้ใฝ่ฝันและค้นหาเพื่อจะเข้าถึงจิตใจของประ-
 ชาชน โดยเฉพาะบุคคลย่อมจะมีเสรีภาพบริบูรณ์ในเสรีภาพพยาน อันนี้รัฐธรรมนูญ
 ของเราได้เขียนให้ราษฎรหลงเคลิ้มและสวสยสทเหลือเกิน หากแต่ที่คงตกค้างอยู่ภายใต้
 บังคับของกฎหมายก็จริง เสรีภาพอันนี้เราได้รักษาแต่กฎหมายซึ่งออกมาภายหลัง กฎ-

หมายซึ่งควาถึงเรื่องทรัพย์สินผลประโยชน์ของราษฎรที่มีอยู่แล้ว แล้วเราออกกฎหมายไปบังคับให้เขาทำ ไปบังคับให้เขาจัดการในทรัพย์สินและต้องหลุดลอยมาเป็นของรัฐเช่นนี้ ยกตัวอย่างง่าย ๆ อย่างว่าชาวไร่ ชาวนา ชาวสวน ซึ่งตามธรรมดาชาวไร่ ชาวนา ชาวสวนพวกนี้ รัฐบาลจะบังคับให้เขาเขียนหนังสือ ให้เขาย่านหนังสือ บางทีกฎหมายที่ออกมาราษฎรก็อ่านไม่ดู กฎก็อ่านไม่รู้ เราจะบังคับให้เขาย่านภาษาอังกฤษหรือภาษาจีน พวกนี้ถ้าเขาไม่รู้เขาเขียนไม่ได้ เขาย่านไม่ออก แล้วจะไปบังคับบริบททรัพย์สินของราษฎรเช่นนี้มันจะเป็นธรรมละหรือ เรื่องนี้ฝ่ายรัฐบาลน่าจะคิดถึง เราไปปรับเอาทรัพย์สินของราษฎรที่เขาขายหรือเช่ามา เช่นนี้มันเป็นสิ่งไม่บังควรอย่างยิ่ง โดยเฉพาะในเรื่องซึ่งกฎหมายขัดกับรัฐธรรมนูญ เช่นนี้เราจะได้สั่งให้ตุลาการรัฐธรรมนูญได้วินิจฉัยเอาไว้ด้วย โดยเฉพาะกฎหมายพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายที่ดิน ถ้าเราจะรู้แล้วก็รู้สึกว่าการถอดพระราชบัญญัติฉบับนี้ออกมา มันจะไม่มีส่วนสัมพันธ์เลยกับกฎหมายอื่น ๆ เมื่อเราพูดถึงที่ดินเราก็น่าจะคิดถึงว่าในที่ดินนั้นมันควรจะมียะไว้อะไรอยู่บ้าง มันมีทรัพย์สินอะไรอยู่บ้าง โดยเฉพาะที่ดินแล้วเราควรจะได้นึกถึงเรื่องป่าไม้ เรื่องเหมืองแร่ แต่ว่ารัฐบาลนี้ให้ถอดกฎหมายออกมาในสมัยก่อน ซึ่งได้ถอดออกมาโดยมีคำสั่งถึงวันโอกาสให้ผู้ซึ่งมีความรู้ คนไร่ ๆ ก็ยอมเป็นเหยื่อของคนฉลาด เป็นธรรมดา ใช้พระราชบัญญัติของเหมืองแร่บ้าง พระราชบัญญัติของป่าไม้บ้าง เอามาที่ดิน ในเรื่องที่ดินอย่าง อาทิเช่นใช้พระราชบัญญัติเหมืองแร่ ในเรื่องก็ขอใช้ที่ดินถ้าทรัพย์สินจะสำรวจแร่หรือว่าใช้กฎหมายป่าไม้เช่นนี้ แล้วจกแล้วก็เขาไปทำให้กลายเป็นการกสิกรรมก็ยอมจะทำให้เหมือนกัน โดยเฉพาะปฏิวัติเช่นนี้ซึ่งยังความเดือดร้อนให้แก่คนไร่ไม่ฉลาด ซึ่งรัฐบาลนี้น่าจะสร้างกฎหมายขึ้นในฐานะที่จะให้คนฉลาด ซึ่งก็ยอมแล้วก็จะยอมจะเป็นคนในกลุ่มชนที่ฉลาดโอกาสเสียเป็นอันมาก แล้วก็สร้างความสะดวกโอกาสอันนี้สร้างความทุกข์ยากเดือดร้อนให้แก่ราษฎรในต่างจังหวัดเป็นจำนวนมากโดยเฉพาะความไม่สัมพันธ์ในกฎหมายอันนี้ก่อให้เกิดความทุกข์ยากอย่างที่ว่าพอจะให้ใคร ๆ ก็ยอมให้ท่านประชาชนได้รับทราบอยู่แล้ว พระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายที่ดิน พ.ศ. ๒๔๙๗ เป็นวิธีการและกฎหมายที่เกื้อกูลเป็นอันมาก ก็พอจะมองได้พบเห็นและได้สอบถามเข้าพนักงานที่ดินทั้งอำเภอและจังหวัดและเสมียน ผู้รับหน้าเจ้าหน้าที่ดินเหล่านี้มันสามารถที่จะอธิบายให้ราษฎรรับทราบได้แจ่มแจ้ง อันนี้ถ้าพอจะยอมรับว่าถ้าเขา

เองในฐานะที่เป็นทนายความมา ๑๑ ปี รู้สึกว่าข้าพเจ้าอ่านกฎหมายและก็หวังรู้สึกเมื่อน
 ึ่งคือวิธีการและต่อหลักการ มิสามารถที่จะเข้าใจถึงเจตนารมณ์บางมาตราของผู้ร่าง
 กฎหมายฉบับนี้ แล้วท่านจะออกกฎหมายไปให้คนที่ไหนเขาฟัง ออกกฎหมายขึ้นมา
 ที่ว่าให้บัณฑิตให้เจ้าหน้าที่เขาอ่านเขาฟัง อ่านแล้วไม่รู้เรื่อง ราษฎรที่ย่อมจะ
 เป็นผู้ทุกข์ยากเป็นผู้เดือดร้อน สิ่งนี้รัฐบาลควรจะได้มีใจกว้างขวาง ควรจะ
 ฟังข้อเดือดร้อนทั้งหลายของราษฎรอยู่ด้วย อย่าสักแต่ถ้าฝ่ายบ้านเสนาเข้ามาแล้ว
 ก็โดยทั่ว ๆ ไปก็จะไม่รับหลักการ เช่นนี้รู้สึกกว่าประชาธิปไตยที่เราได้มานี้ ประชา
 ธิปไตยที่เราต้อง การน่าจะเป็นประชาธิปไตยที่เราสวม หน้ากากเข้าหา ราษฎรเสียมาก
 กว่า อันนี้ข้าพเจ้าใคร่ทราบขอวิงวอนโดยส่วนตัวและโดยหน้าที่ผู้แทน ข้าพเจ้าขอ
 กราบเท้า วพลฯ ด้วยว่าขอให้เห็นแก่ความทุกข์ยากของราษฎรด้วยเถิด โดยเฉพาะ
 ในเรื่องพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายที่ดินบางตอน ตามหลักวิชาเท่าที่การ
 แจ่งการครอบ ครองที่ดิน ไม่ก่อให้เกิดสิทธิแก่ผู้แจ้งเว้น แต่จะได้ สิทธิครอบ ครองอยู่
 แล้วโดยชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งในประมวลกฎหมายที่ดินซึ่งได้มีอยู่และได้ ใช้ยู่เช่นนี้
 ความจริงสิทธิจะไม่มีการแจ้ง แต่ในทางปฏิบัติถ้าท่านเป็นผู้ ใช้กฎหมายและท่านผู้มี
 เกี่ยวตึงหลายสิ่งเป็นผู้ซึ่งถูกใช้กฎหมายแล้วก็จะได้รับรู้ทันที ปรากฏว่าตั้งแต่ประมวล
 กฎหมายที่ดินได้ออกมา คดีเรื่องที่ดินมากที่สุด และราษฎรผู้ยากจนต้องได้รับความ
 ทุกข์ยากโดยเฉพาะอย่างยิ่งในชั้นศาล เราจะรู้ได้ทันทีแม้ว่าศาลโดยทั่วไปแล้วจะ
 มีเชื้อและโดยเฉพาะไม่เป็นสิทธิที่จะก่อให้เกิดขึ้น แต่คุณพินิจของศาล ท่านคงจะ
 ทราบดีบุคคลใดมีเอกสารมา ใครหรือที่จะกล่าวอ้างจะสืบพยาน บุคคลไปหักล้าง สิ่ง
 นี้ราษฎรไม่รู้ ไม่ ได้รับทราบ ควรที่เราจะได้เขียนกฎหมายและบัญญัติข้อเดือดร้อน
 ในสิ่งต่าง ๆ เพื่อที่จะให้ราษฎรเขาได้มีโอกาสอ่านกฎหมายเข้าใจ อ่านกฎหมายทราบ
 และได้รู้ถึง แนวทางปฏิบัติ โดยเฉพาะในเรื่องเกี่ยวกับพระราช บัญญัติให้ ใช้กฎหมาย
 ที่ดิน ยังมีอีกมากมายที่เสียกว่าที่ข้าพเจ้าเองจะมากล่าว ณ ที่นี้ในเวลา ๑๕ นาที
 ซึ่งประมวลกฎ หมายที่ดินนี้กว่า จะคลอด ออกมา ได้ก็ใช้เวลาตั้งจำนวน เป็นเดือน ๆ
 ก่อนปี ข้าพเจ้ามากกว่ารู้สึกว่าจะไม่กล่าวดีแล้ว แต่หากว่าฝ่ายรัฐบาลจะได้ทำใจ
 กว้างขวางอย่างที่ผมได้กราบเรียนมาแล้ว ก็ขอให้ได้รับความกรุณาไปพิจารณา
 อย่างนั้ก็ขอให้รับไปพิจารณาด้วย ข้าพเจ้าขอกราบขอบพระคุณท่านประธานฯ อีก
 สักครั้งหนึ่งที่ได้กรุณา

นายสุรพงษ์ ตรีรัตน์ (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเศรษฐการ): ข้าพเจ้าได้พิจารณาหลักการและเหตุผลของร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ซึ่งท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ ๒ นาย ได้เสนอเข้ามาสู่ที่ประชุมมาแล้ว ข้าพเจ้ารู้สึกเห็นใจท่านสมาชิกผู้มีเกียรติที่พยายามมีความตั้งใจที่จะเอาผลประโยชน์นั้นมาสู่ประชาชน นับว่าเป็นความตั้งใจที่ประการแรกที่ข้าพเจ้าได้พบในสภาสำหรับสมัยนี้ การที่ท่านเสนอหลักการเข้ามานั้น ความจริงใจของข้าพเจ้าแล้วอยากจะสนับสนุนท่านสนับสนุนน้ำใจที่ท่านท่านมีเจตนาดี แต่ว่าเมื่อได้พิจารณาหลักการและเหตุผลพร้อมทั้งรายละเอียดในตัวบทกฎหมายที่ท่านเสนอต่อสภาแล้วก็ยังไม่อาจที่จะเห็นคล้ายตัวได้ เพราะเหตุที่ท่านผู้เสนอนั้นได้เสนอหลักการจำกัดเรื่อง กรรมสิทธิ์ที่ดิน เพื่อการเกษตร กรรมเสียโดยสิ้นเชิง ทั้งนี้ที่ดินเพื่อการเกษตรกรรมนั้นในการออกประมวลกฎหมายนั้นเราถือเป็นหลักใหญ่ในการร่างประมวลกฎหมายที่ดิน ว่าเราจะ กำหนดสิทธิที่ดินให้แก่ประชาชนอย่างไรจึงจะพออยู่และพอกินอย่างนี้ เพราะว่าจำนวนที่ดินนั้นมีอยู่จำกัด ไม่ได้งอกเพิ่มเติมออกไปอย่างประเทศออสเตรเลียที่เขากินทะเล แต่ว่าจำนวนพลเมืองของเรานั้นเพิ่มจาก ๑๔ ล้านขึ้นมาเป็น ๑๘ ล้าน เดียวนี้ขึ้นมาเป็น ๒๒ ล้านเศษแล้ว เพราะฉะนั้นการ ที่จะต้องสงวน และเพื่อรักษาที่ดินไว้เพื่ออนุชนรุ่นหลัง นั้นเราจึงจำเป็นต้องทำเสียแต่ในขณะนี้ เราจะไปรอไปทำเอาเมื่อ ๑๐ ปี ๒๐ ปี ข้างหน้าก็จะเป็นการสายเกินไป และในการพิจารณากำหนดจำนวนที่ดินว่าควรจะมีสักเท่าใดนั้น ไม่ใช่ที่เราไปพิจารณาเอาตามใจเราชอบ เราได้พิจารณาถึงเหตุผลทั่ว ๆ ไปที่ประเทศข้างเคียงเขากำหนดไว้เหมือนกันว่าเราควรจะมีสักเท่าใด ข้าพเจ้าอยากที่จะเรียนให้ท่านผู้มีเกียรติทราบว่าเนื้อที่เพื่อการเกษตรที่พอสำหรับการครองชีพ สำหรับกสิกรในเอเชียในที่เรามาเปรียบเทียบในการออกประมวลกฎหมายที่ดินนั้น ประเทศลาวนั้นเขากำหนดไว้ว่า ๖ ไร่ทำแล้วพอกิน แต่มาเดี๋ยวนี้เขากำหนดเปลี่ยนแปลงเหมือนกัน เขาจะเพิ่มขึ้นไปเป็น ๓๑ ไร่ แต่ไม่ใช่คนเดียวสำหรับหนึ่งครอบครัวว่าอยู่ในนั้น ๖ ไร่ก็พอแล้ว นี่ทำไมเขากำหนดไว้เพียง ๖ ไร่ ก็เพราะว่าที่ดินเขามีจำกัดแล้ววิธีทำของเขานั้นเขาปรับรูปร่างที่ดินแบบ อินเทนซีฟ ฟาร์มิง(Intensive Farming) อย่างที่ในประเทศเวียดนามเขากำหนดไว้ ๗ ไร่ครึ่ง ในอินโดเนเซียเขากำหนด ๘ ไร่ครึ่ง เพราะที่ดินเขามีน้อย แต่ว่าใน ๒ ปี เขาต้องพยายามทำจนถึง ๕ ครั้งอย่างนี้ต่อไปเขาก็จะแบ่งให้ราษฎรออกไปอีกเป็น ๑๒ ไร่ครึ่ง ซึ่งเขากำหนดไว้แล้วเหมือนกัน

กัน ในไต้หวันนี้เขามียูนิฟองครบครันจะไม่เกิน ๘ ไร่ครึ่ง แต่ว่าเขาปรับปรุงที่ดินของเขาได้มาก เพราะเหตุว่าในเนื้อที่เท่ากันกับประเทศไทยนั้น เขาใช้ยูนิฟองได้ ๘ พันตัน แต่ว่าเราใช้ยูนิฟองเพียงมีละ ๒ พันตันเท่านั้น แล้วก็สำหรับในไต้หวันนี้ไม่ใช่ว่าเขาอยู่แต่เพียงเท่านั้น เขาก็กำลังจะขยายให้ราษฎรเขาได้มีที่เป็น ๑๐ ไร่ ๑๐.๘ ไร่ ในฟิลิปปินส์นี้กำหนดไว้ ๑๓ ไร่ แต่เขาจำเป็นจะต้องขยายออกไปเป็น ๕๓ ไร่ ซึ่งเข้ามาใกล้เคียงกับประเทศไทย ในกัมพูชานี้เขากำหนดไว้ ๑๖ ไร่ แล้วก็เขากำลังจะขยายออกไปไชนโยนบายของรัฐบาลใหม่เป็น ๔๖ ไร่ สังกะยู่ใกล้เคียงกับเรา ๒๐ ไร่ เนปาลซึ่งเป็นรัฐบาลใหม่ ๒๕ ไร่ อินเดียเขากำหนดไว้ ๓๙ ไร่ แต่เขากำสั่งจะเปลี่ยนเป็น ๒๐๐ ไร่ สำหรับอินเดียที่จะเปลี่ยนเป็น ๒๐๐ ไร่ นั้น ก็เพราะเหตุว่าที่ดินของเขาหนักแห้งแล้งมาก แห้งแล้งกว่าภาคอีสานของเราในบางส่วนสำหรับประเทศไทยนั้นเรากะว่า กสิกรรมนั้น ๒๗ ไร่ก็พอกัน เราพอกันแล้ว แต่ว่าเราแบ่งไปถึง ๕๐ ไร่ต่อจำนวนหนึ่งคน ไม่ใช่ต่อจำนวนหนึ่งครอบครัว สำหรับในภาคอีสานนั้นเราเห็นว่าพื้นที่ดินนั้นแห้งแล้งมาก ฝนฟ้าไม่ค่อยจะตกต้องตามฤดูกาลและทำข้าวได้น้อย ขาดน้ำ เราจึงกำหนดให้มีกสิกรรมขยายได้ไปถึง ๑๐๐ ไร่ ตามมาตรา ๔๖ - ครั้นจะขยายให้มากขึ้นไปกว่านั้นกำลังของคนก็ไม่สามารถจะใบแผ่หว่านได้ทันกำหนดฤดูคนอย่างนี้ คือว่าการออกประมวลกฎหมายที่ดินนั้นเราได้พิจารณาถึงประเทศเพื่อนบ้านใกล้เคียงเหมือนกัน เอมานเทียบเคียงว่าเราควรจะกำหนดอย่างไร ในขั้นต้นนั้นเมื่อท่านนายกรัฐมนตรีนี่ คือ จอมพล แปลก พิบูลสงคราม นี้ ได้เสนอประมวลกฎหมายที่ดินที่ประชุมพรรค ข้าราชการเองและเพื่อนหลายคนได้คัดค้านอย่างแข็งแรง เราไม่ยอม เพราะเหตุว่าจะเป็นการจืดจางกรรมสิทธิ์ของเอกชน เพราะว่าทุกคนนั้นมีเสรีภาพที่จะประกอบการทำมาหากิน ที่จะมีที่ดินไร่นาของตนเอง เรามีเสรีภาพวิบุรณะตามมาตรา ๒๖ แต่ว่าภายใต้บังคับของกฎหมาย เราคิดว่าทุกคนนั้นควร ใครจะใคร่ได้เท่าไรก็ควรจะมี แต่เมื่อรวมพิจารณาหลักการเพื่อเศรษฐกิจและสังคมซึ่งทุกคนจะต้องอยู่ร่วมกันแล้วเราจะเห็นว่าเราจะเอาแต่ใจเราไม่ได้ จึงจำต้องไปเห็นคล้อยต้องกันกับท่านว่า เราจำเป็นจะต้องเปิดโอกาสให้เอกชนแต่ละคนนั้น แต่ละครอบครัวได้มีโอกาสมีที่ดินเป็นของตนเอง และเป็นที่น่ายินดีว่าการสำรวจสำมะโนเกษตรกรรมในภาคอีสานนี้ ชาวนาแต่ละคนมักจะมีที่ดินของตนเป็นของตนเองถึงร้อยละ ๕๐ ขึ้นไป แต่ในภาค

กลางนี้ซึ่งอยู่ใกล้กรุงเทพฯ ราษฎรจะเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์เพียงประมาณร้อยละ ๔๕ ถึงร้อยละ ๕๐ เท่านั้น และก็ได้มีเอกชนซึ่งเรียกว่าเป็นราชาที่ดินหรือเป็นที่ดินอยู่ เป็นจำนวนมาก ถึงเวลาจะเช่าก็ไม่ให้เช่า เพราะว่าต้องการค่าเช่าสูง กติกรชาวนาที่ ต้องการจะเช่านาทำ ก็ไม่ได้ทำนา ก็ปล่อยให้รกร้างว่างเปล่า ก็เลยไม่ได้ทำ ก็ขาดผลประโยชน์ ขาดในทางเศรษฐกิจอย่างนี้จึงจำเป็นที่เราจะต้องกำหนดเข้ามา และถึงกว่านั้น บุคคลผู้มั่งเงินนั้นเมื่อเวลาจะตัดถนนไปตัดใด ก็มักจะไปจองที่ดินไว้ ตามริมถนนสองข้างทาง บรรดาราษฎรที่ไม่รู้ ไปรู้ภายหลังก็อยากจะจับจองที่ดิน เข้ามาบ้าง แต่ว่าต้องเข้าไปอยู่ข้างหลัง ซึ่งไปหักกว้างทางพงเอาเอง แต่เวลาจะออก สู้ถนนนั้นไม่ได้ ต้องไปซื้อเขาไร่ละ ๓-๔ พันบาท อย่างนี้เป็นกรณีอื่นแก่ ประชาชน เพราะฉะนั้นการที่กำหนดสิทธิไว้อย่างนี้ เป็นของที่เหมาะสมที่ควรที่เดียว เพราะฉะนั้นถ้าท่านจะเลิกกำหนดสิทธิว่าไม่ให้มีสำหรับการเกษตรนั้นจะให้มีเท่าใด ๆ ก็ได้นั้นก็เป็นการลบสร้าง เรื่องหลักการประมวลกฎหมายที่ดิน เป็นเรื่อง ปรกการสำคัญ ซึ่งควรจะรักษาเอาไว้ ทั้งนี้ไม่ใช่เพื่อเรานอกจากจะประชาชนคนเดินถนนทั่วไปแล้ว ก็เพื่ออนุชนรุ่นหลังจะได้มีที่ดินทำกินแบ่งแยกกันไป แม้ว่าเราจะมีที่ดินอยู่อีกประมาณ ๓๖ ล้านไร่ ซึ่งยังเป็นที่ดินรกร้างว่างเปล่า แต่ว่าเราจะปล่อยให้หักกว้างพง ต่อไป โดยไม่ได้เคารพถึงทรัพย์สินรวมชาติซึ่งเป็นที่ยังสำคัญของประเทศแล้ว เราปล่อยให้วันนี้ที่นี้ ๑๐ กว่าไร่ เขาไปแล้วปลูกนาข้าวได้ ๒ ปี ไปเผาตอกไปอีก ๓ ปี ไม่เขาก็หมดไป ๆ อย่างที่เป็นอยู่ในภาคอีสานนั้นหรือในภาคอื่น ๆ ในตอนใต้ แม้แต่ใน จังหวัดจันทบุรีของข้าพเจ้าก็มี เพราะฉะนั้นจึงจำเป็นเสียเกินที่รัฐบาลควรจะจัด ให้มีคณะกรรมการเข้าไปจัดสรรที่ดิน ควรจับจองที่ว่าไม่ให้จับจองก็ไม่ใช่ ยังจับจองได้ แล้วก็การที่ว่าที่เราไปเขียนว่า ที่เราให้เหตุผลว่ารัฐไปรับเอาที่ดินของคน ไปนั้น ผมว่าอันนี้ท่านอาจจะเข้าใจผิดพลาดเสียอื่น ความจริงรัฐนั้นไม่ได้รับเอาที่ดิน ของใครไป แต่การกำหนดกฎหมายนั้นไม่ว่าในเรื่องอะไรจะต้องมีอายุความ อายุความ นั้นอาจจะเห็นอายุความได้สิทธิ์และทั้งอายุความเสียสิทธิ์ แม้ในประมวลกฎหมาย แห่งและพาณิชย์เอง เราก็กำหนดไว้ว่า ถ้าได้ทำการซื้อขาย เมื่อนั้นเมื่อนั้นฟ้องร้อง กันไม่ได้ หรือว่าที่ดินนั้นถ้าปล่อยให้รกร้างว่าง ๑๐ ปี คนอื่นไปครอบครองปรับก็เอา จะหมดสิทธิ์ ไร้ประโยชน์กฎหมายอย่างนั้นก็ยังใช้เป็นประมวลอยู่ และไม่ใช่ว่ามี

อยู่ แต่ประมวลกฎหมายไทยเท่านั้น หรือฝรั่งเศส อเมริกาก็มีอยู่เช่นเดียวกัน
 นี้ทำไมเราจึงไปเขียนเอาไว้ว่าที่ดินนั้นถ้าทอดทิ้งแล้วก็ไป จะต้องตกไปเป็นสิทธิ์ของ
 รัฐ ข้อนี้ก็คือว่าเราไม่ต้องการให้บุคคลหนึ่งบุคคลใดนั้นเข้าไปจับจองที่ดินแล้ว
 เอาทิ้งรกไว้เฉยๆ เพื่อจะขายป่าอย่างนี้ เราต้องมีความประสงค์จะให้บุคคลที่เข้าไป
 จับจองที่ดินนั้นเข้าไปหักล้างล้างพงทำให้ที่ดินเป็นประโยชน์ในทางเศรษฐกิจ เพราะ
 ฉะนั้นการที่เรากำหนดอายุความไว้นั้นก็เป็นการกำหนดให้ประชาชนได้เร่ร่อนว่า เมื่อ
 เข้าไปจับจองที่ดินแล้วก็จะไปทำต่อไป ส่วนที่ท่านบอกว่าบุคคลไม่ไปแจ้งการ
 ครอบครองจะเป็นการเสียสิทธิ์นั้น ความจริงเขากำหนดกฎหมายไว้ในพระราชบัญญัติ
 ให้ใช้ประมวลกฎหมายที่ดิน มาตรา ๕ อนุ ๒ เขาเขียนไว้ชัดแล้วว่า ถ้าผู้ใด
 ยังไม่ได้ไปแจ้ง ครอบครองโดย มีเหตุผล สมควร เราไป ร้องต่อผู้ว่าราชการ จังหวัด
 ผู้ว่าราชการจังหวัดก็มีอำนาจที่จะพิจารณาผ่อนผันเป็นรายๆ ไปอย่างนี้ เพราะว่า
 ราษฎรบางรายที่ไม่รู้จริงๆ เมื่อมาร้องทางรัฐบาลก็ไม่เคยจะไปเอาที่ดินเหล่านั้น
 กลับมาเป็นของรัฐ แต่ว่าก็ผ่อนผันให้ไปทุกคราว การแจ้งครอบครองนั้นจำเป็น
 จะต้องให้ ไปแจ้งครอบครอง ไม่ใช่ว่าเขามีที่ดินแล้วไปบังคับ ถ้าเราไม่ให้เขามา
 แจ้ง เราจะอยู่ได้อย่างไร ว่าเขามีเท่าไร เขามีเกิน ๕๐ ไร่แล้วหรือยังอะไรอย่างนี้
 ฉะนั้นจึงมีความจำเป็นที่จะต้องให้ไปแจ้งเมื่อท่านจับจองเอาที่ดินไปเป็นสิทธิ์ของท่าน
 ได้ ท่านก็ควรจะมีหน้าที่ตามกฎหมายที่จะต้องปฏิบัติต่อรัฐเช่นเดียวกัน ไม่ใช่คน
 วนนั้นจะเอาแต่กรรมสิทธิ์ไป แต่ถึงจะเสียจะไม่ให้อะไรเลยหน้าทีๆ เขาไปมอบให้
 ท่านนั้นก็เพื่อต้องการให้รู้แก่ประชาชนทั่วไปว่า ท่านมีที่ดินอยู่เกิน ๕๐ ไร่แล้วหรือยัง
 ท่านหรืองานนี้ และอีกอย่างหนึ่งก็คือ ท่านบอกว่าที่ดินเพื่อพาณิชย์กรรม อาจจะ
 ขอลายจาก ๕ ไร่ เป็น ๑๐ ไร่ ที่ดินที่อยู่อาศัยจาก ๕ ไร่ เป็น ๑๐ ไร่ อันนั้นจะ
 เวลานี้ก็ยังไม่ปรากฏว่ามีความเดือดร้อนมากมายแต่ประการใด เพราะว่าที่ดินเพื่อ
 อยู่อาศัยนั้นเรามีอยู่ ๕ ไร่ นี้เพียงแต่ว่าเราจะตัดหญ้าหรือเราถอนหญ้าหรือเราจะ
 ปลูกต้นไม้ก็ไม่ใช่เล่นอยู่แล้ว ความจริงเรามีที่ดินอยู่สักไร่หนึ่งเราเพียงที่จะรักษา
 ที่ดินของเราให้มันปกติเรียบร้อยก็เป็นของไม่ใช่่ง่ายทีเดียว เพราะว่าค่าชีพชีพ
 (upkeep) มันก็มากอยู่เหมือนกัน แต่ว่าในร่างจังหวัดนั้นเห็นว่าที่ดินสำหรับที่อยู่
 อาศัยนั้นควรจะได้เป็นที่อยู่อาศัยปลูกอะไรบ้าง ก็เลยกำหนดให้มากออกไป ส่วน
 ที่ดิน ๕๐ ไร่ นั้นก็กำหนดเป็นรายคน ท่านมีกรวยก็มีสิทธิ์จะมีอีก ๕๐ แม้จะมีบุตร

แต่ละคนก็มีสิทธิ์ให้อีก ๕๐ ไร่อย่างนี้ ของเราก็คงมีอยู่ทั่วไปกว้างขวางทีเดียว เพราะ ด้วยเหตุผลและผลอย่างที่เราเห็น ก็คิดว่าที่ท่านมีความสงสัยว่า เรามีพระราช- บัญญัติประมวลกฎหมายที่ดินนี้ ไปก่อกวนเดือดร้อนให้แก่ประชาชนนี้ ตรงกันข้าม ความจริงก็ดีขึ้นขึ้นเพื่อให้สิทธิ์กับประชาชนนั่นเอง ถ้าท่านได้กรุณาเข้าใจที่ได้ชี้แจง ได้เรียงมาแล้ว บางที่ท่านผู้เกี่ยวข้องจะได้ถอนร่างพระราชบัญญัตินี้ไปจากสภา

นายคำมล สุทธิจันทร์ (นครราชสีมา) : ขอประทานโทษ ท่านผู้เป็น ประธาน เมื่อข้าพเจ้าได้ฟังคำชี้แจงของท่านสมาชิกและได้ฟังข้ออภิปรายของท่าน สมาชิกพร้อมกับคำชี้แจงของท่าน รัฐมนตรี ช่วยว่าการ กระทรวงมหาดไทย แล้วรู้สึก ชังใจเป็นอย่างมาก ตามที่ท่านสมาชิกท่านหนึ่งกล่าวว่า ในทุกจังหวัดขณะนี้ ประชาชนจะเบียดการจับจองที่ดินไม่ได้ แล้วท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวง มหาดไทยได้ชี้แจงตอบว่า เรื่องนี้ไม่เห็นเป็นความจริงนั้น ข้าพเจ้าขอสนับสนุนคำพูด ของท่านทั้งสอง ที่ในอันดับแรกข้าพเจ้าจะขอชี้แจงเพิ่มเติมในคำร้องของท่านรัฐมนตรี ช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทยเสียก่อนว่า ที่ไม่มี การ เบียด จับจองนั้น ไม่เป็น ความจริง นั้นละ ท่านรัฐมนตรีที่เคารพ เรื่องนี้ข้าพเจ้าอยากจะขอเชิญท่านรัฐมนตรีช่วย ว่าการกระทรวงมหาดไทยออกไปสำรวจดูความเป็นจริงดูเสียบ้าง แล้วที่ท่านชี้แจงว่า ฉบับที่ประกาศใช้ประมวลกฎหมายที่ดินนี้ออกมาแล้วนั้น มีผู้จับจองหมื่นราย แล้วก็เป็นเนื้อที่ทั้งหมด ๕ แสนไร่ นั้นข้าพเจ้าก็ไม่เห็น แต่ที่ในจำนวนหมื่นราย ข้าพเจ้าเชื่อว่าเป็นหน้าที่ของฝ่ายรัฐบาลเสีย ๗ หรือ ๘ ไร่ เหลือออกนั้นอาจจะ เป็นของผู้มีอิทธิพลอย่างใดอย่างหนึ่งก็ได้ แต่ที่ข้าพเจ้ารับรองร้อยเปอร์เซ็นต์ เต็มเหมือนหน้าว่า ในจำนวนนี้ประชาชนเข้าจับจองไม่ไว้จริง ๆ ถ้าหากว่าท่าน รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทยอยากจะรู้ข้อเท็จจริง ข้าพเจ้าขอเชิญไปที่ จังหวัดนครราชสีมาได้ ที่ข้าพเจ้าสนับสนุนก็มีท่านสมาชิกในจังหวัดอุบลราชธานี ว่าแล้ว ที่ท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทยบอกว่า ขณะนี้ยังรวบรวม จับจองที่ดิน ก็ท่านชี้แจงต่อที่ประชุมแล้วว่าท่านจะจัดสรรให้เร็วที่สุด จนปานนี้ ประชาชนใช้ประมวลกฎหมายที่ดินมาแล้วก็มี จนปานนี้ท่านไม่ได้จัดสรร แล้วท่าน จะทำอะไรเพื่อประโยชน์กันใด นอกจากนั้นที่ทสมช.อีกผู้หนึ่งกล่าวว่าหาทางเอา ของราษฎรเป็นของรัฐ โทษเอาความใจของราษฎรเป็นเครื่องฉ้อฉล ชื่นชมข้าพเจ้า ว่ารับรองว่าเป็นความจริงอีกข้อหนึ่ง ท่านรัฐมนตรีคมนาคมที่เคารพ และท่านรัฐมนตรี

ช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยที่เคารพ
 เรื่องนี้ข้าพเจ้าขากจะขอให้ท่านรัฐมนตรีทั้งสองท่านนี้ไปสอบสวนดูบ้าง ทาง
 ยุทธศาสตร์ระหว่างสระบุรี - บ้านไผ่ นี้ ซึ่งเจ้าหน้าที่ของรัฐกำลังสร้างตัวเป็นการ
 สร้างอยู่ในขณะนั้นนั้นะ รัฐบาลนี้ทำถูกต้องตามกฎหมายหรือเปล่า จนบ้านนั้นนั้น
 สร้างจนเกือบจะเสร็จเรียบร้อยไปแล้ว เงินชาติใช้ค่าเสียหายในการรัฐสร้างถนนไป
 ยังไม่ได้คืน เรื่องนี้ข้าพเจ้าเคยถามท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาในขณะนั้น
 เมื่อคราวออกไปหาเสียง แล้วเจ้าหน้าที่ของอำเภอของรัฐบาลนี้กับข้าพเจ้า
 หลังจากนี้มาพอว่าข้าพเจ้าจำแล้ว ๓ วัน ทางรัฐก็จ่ายเงินให้ แล้วอย่างนี้จะมาว่า
 พวกข้าพเจ้านั้นพยายามบิดเบือนออกนอกกลุ่มนอกลู่นอกทางไม่เป็น ความจริงอะไร อย่างนั้นมัน
 จะใช้ได้ที่ไหน ที่นั้นนอกจากนั้นมีท่านสมาชิกผู้หนึ่งซึ่งพูดจบลงไปเมื่อสักครู่นี้ว่า
 ถ้าหากว่าเราไม่มีกฎหมายจำกัดไว้อย่างนี้ ใครกอบได้ก็ใครเอาอย่างนั้น ข้าพเจ้า
 ขอคัดค้านว่าอย่างนี้ ข้าพเจ้าเชื่อเหลือเกินว่าไม่มีคนใดที่เขาจะกอบได้โดยเอา
 คัดเอาอย่างนั้น แล้วท่านบอกว่าทางภาคอีสานนั้นมีที่ดินเป็นของตนเอง ๔๐
 เปอร์เซ็นต์นั้น เรื่องนี้ข้าพเจ้าขอรับรองอีกเหมือนกันว่า อาจจะเป็นความจริง
 แต่สำหรับตัวข้าพเจ้าเองซึ่งอยู่ในจังหวัดนครราชสีมา และบิดาซึ่งอยู่ที่นี่เป็น
 ชาวนาเหมือนกัน ไม่เคยมีที่ดินเป็นของตนเองเลยแม้แต่แปลงเดียว แล้วที่ดินตก
 จากหน้าที่ดินของข้าพเจ้าเองทำมาแล้วเกือบ ๓๐ ปีโคตร รัฐยังเอาคืนเสียอีก โง่ดิ
 ่ว่าที่ตรงนั้นอยู่ในเขตการสำรวจ เมื่อเป็นอย่างนั้นแล้วก็ทำให้ข้าพเจ้าสับสน และ
 เป็นเหตุให้ข้าพเจ้าต้องรับรองผู้เสนอกฎหมายฉบับนี้ และนอกจากนี้ท่านสมาชิก
 ท่านหนึ่งกล่าวว่่า พอยจับที่ตรงนั้นทำไปได้ปีหนึ่ง ปีหน้าก็ไปจับที่ที่ใหญ่ ที่ตรงนั้น
 ก็ปล่อยทิ้งไป เป็นเหตุให้ทรัพยากรธรรมชาติซึ่งป่าไม้ในสูญเสีไปโดยเปล่าประโยชน์
 เรื่องนี้ข้าพเจ้าคิดว่าไม่มีมนุษย์ที่โง่คนใดเขาไปทำอย่างนั้น เพราะว่าในการที่จะไป
 ทำป่าใหม่มันไม่ใช่ของง่าย เสียทั้งกำลังทรัพย์ กำลังกายนี้ เพราะฉะนั้นขอให้
 ท่านสมาชิกและผู้คนที่กล่าวสังวรณไว้ด้วย แล้วที่ดินท่านสมาชิกก็พูดอีกว่าบาง
 วรรณะถ้ารัฐบาลไม่รู้ก็แนะนำ ไม่เคยเรียกเรื่องเอาอะไร ที่ท่านสมาชิกผู้ม
 ีเกียรติที่เคารพ
 รักทั้งหลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งท่านสมาชิกผู้มาจากตระกูลชาวนาเหมือนน
 ายข้าพเจ้าใน
 กองกระทรวงนี้ แต่ที่นี้ท่านที่เคารพโปรดไปสำรวจดูประชาชนที่ไม่เคยเดินถนนเหมือน
 กับพวกเรานี้บ้างว่า เขาเคยถูกเจ้าหน้าที่ของฝ่ายรัฐบาลเรียกร้องเอาหรือไม่ ความที่

ท่านสมาชิกกล่าววมตั้งนักล่าวทบทวนผู้ต่างหาก ท่านไม่ใช้คำหนึ่งถึงหลักทบทวนปฏิบัติ
ของเจ้าหน้าที่ของพวกเขาเลย ในเมื่อเป็นดังนี้เหตุให้พวกเขาพรรคเสริมหนัก
ศิลาแพ้วการเดือกตั้งจากภาคีสถานอย่างย่อยยับ ข้าพเจ้าขออภิปรายเพียงแค่นี้

นายทองดี อีสราชีวิน (เชียงใหม่) : ข้าพเจ้าของกรู้สึกเสียใจที่จะลุก
ขึ้นมาคัดค้านร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ในฐานะที่ข้าพเจ้าเป็นผู้แทนราษฎรจังหวัด
เชียงใหม่ร่วมจังหวัดเดียวกับผู้เสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ขึ้นมา ข้าพเจ้าจะขอ
เปิดโปงกลางสภาเสียก่อนว่า ร่างพระราชบัญญัตินี้เป็นผู้ที่เสนอเข้ามาในนามเจตจำนง
มุ่งหมายเพื่อใครกันแน่ นี่ท่านประธาน ข ที่เคารพ ทั้งนี้ข้าพเจ้ากล่าวด้วยความซื่อ
สัตย์สุจริตจริงว่าราษฎรในจังหวัดเชียงใหม่ของข้าพเจ้าเวลานี้เดือดร้อน เดือดร้อน
เพราะนายทุน ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้เสนอเข้ามานี้ก็คือนายทุน ท่านประธาน ข ที่
เคารพเป็นความสัตย์จริง ...

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : อย่าไปว่าเขาเลย ว่าไปตามเรื่องเถอะคุณ

นายทองดี อีสราชีวิน (เชียงใหม่) : ความจริงข้าพเจ้ารู้สึกก่อนอันตั้งใจ
มา ๕ ปีแล้ว ท่านประธาน ข เมื่อข้าพเจ้าเป็นผู้แทนราษฎรจังหวัดเชียงใหม่ครั้ง ๒
นี้ระหว่างปี ๒๔๙๑-๒๔๙๔ ท่านประธาน ข ที่เคารพ ข้าพเจ้าคนหนึ่งเวลานี้เป็นผู้
ร่วมภารกิจพิจารณาร่างกฎหมายควบคุมการค้าเช่าเช่า ในที่สุดข้าพเจ้าก็ขอยุติใน
สภา ข ตอนนั้นมี ๒ สภา คือสภาสูงสภาล่าง ข้าพเจ้าซึ่งเข้าร่วมภารกิจร่วมกับผู้หนึ่ง
กว่ากฎหมายควบคุมการค้าเช่าเช่าออกมาได้นั้นต้องต่อสู้กันอย่างสุดแสนขยัน ตอนนั้นมี
พวกแลนดท์ลอร์ด (Landlord) มาตั้งในสภาสูงเป็นอันมาก ท่านประธาน ข ที่เคารพ
ท่านประธาน ข ที่เคารพ กองกิตติคุณราษฎรในจังหวัดเชียงใหม่ตั้งวันนี้ใหม่ราษฎร
คนหนึ่งมีนาถึง ๕๐ ไร่ มีที่ดินถึงใหม่ท่านประธาน ข ที่เคารพ แล้วตัวข้าพเจ้าเอง
ตารางนิ้วก็ไม่มีท่านประธาน ข ที่เคารพ ไม่ใช่ว่าแปลงเดียวตารางนิ้วก็มี นี่ข้าพเจ้า
ขอกล่าวด้วยความสัตย์จริง...

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : นี่เดี๋ยว ขกไปตรวจวินิจฉัยตามระเบียบของท่าน

นายทองดี อีสราชีวิน (เชียงใหม่) : เรื่องมันเห็นอย่างนี้ท่านประธาน ข
ที่เคารพ ที่ผู้เสนอเข้ามานี้ท่านลองพิจารณาตามเลข ๓๕ ที่เขาขอได้บนเส้นแล้วมา
แก้ไขใหม่ขอว่าที่ดินเขาเคยหายไปเสียหมด ท่านประธาน ข ขอ รัฐบาลได้จำกัด
ไว้แล้ว ๕๐ ไร่ ความจริงนี้ท่านประธาน ข ที่เคารพ ๕๐ ไร่ข้าพเจ้ายังว่ามากเกินไป

เมื่อกัน ได้ฟังท่านรัฐมนตรีเศรษฐกิจบอกแล้วว่าชาวนามีในเพียง ๖ ไร่ต่อปีเขาทำได้ เพราะว่าที่ดินของเขาเป็นที่ดินที่เรียกว่า โปรดัคทีฟ (productive) ที่ต่อบีไม่มีหยุด ที่จังหวัดเชียงใหม่ของข้าพเจ้านี่เช่นเดียวกัน ท่านประธาน ฯ ที่เคารพราษฎรชนชั้นแข็งทนมาได้ถึง ๒ ครั้ง มีจังหวัดไต่บ้างในขณะนี้ เขตอำเภอสงขลบุรี จังหวัดเชียงใหม่ของข้าพเจ้าจะเกินเกี่ยวกับแล้ว จะเริ่มลงสมัยต่อไปอีกอย่างนี้เป็นต้น ปีหนึ่ง ๒ ครั้ง ที่นั่นไปดูทุ่งภาคอีสาน ท่านประธาน ฯ ที่เคารพภาคอีสาน ๑๕ จังหวัด ข้าพเจ้าเคยตระเวนมาแล้วสงสารจริงๆ และอยากจะถามท่านสมาชิกภาคอีสานว่า อย่างนครราชสีมาก็ดี หรือสกลนครก็ดี อุตรดิตถ์ ขอนแก่น หนองคายร้อยเอ็ด มหาสารคาม กาฬสินธุ์ เลย เหล่านี้ข้าพเจ้าผ่านมาแล้ว ราษฎรเหล่านี้มีถึงใหม่ ๕๐ ไร่ ไม่มี ไม่มีท่านประธาน ฯ ที่เคารพ บางคนมี ๓--๕--๑๐ ไร่ ข้าพเจ้าเคยไปตรวจราชการแทนรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยในสมัยนี้ ข้าพเจ้าไปตรวจสืบถามพวกบรรดาชาวนา ชาวไร่ ชาวนา ซึ่งเข้ามาเป็นสมาชิกสหกรณ์ประเภททำนุ ถามว่าท่านมีที่ดินเท่าไร ๓ ไร่ ๕ ไร่ ๑๐ ไร่ นี่จะเพียงพอกหรือ ท่านประธาน ฯ ที่นี้สมาชิกฝ่ายค้านโดยเฉพาะอย่างยิ่งฝ่ายประชาธิปไตยหรือว่า นายวรศักดิ์ นิมานันต์ ซึ่งเป็น ส.ส. จังหวัดเดียวกับข้าพเจ้าเสนอมานี้ นี้ ท่านประธาน ฯ ลองพิจารณาเท่าที่ได้ี้ เพื่อการเกษตรกรรม ๕๐ ไร่ ไม่มีจำกัดไว้ไหน นี้จะเปิดโอกาสให้นายทุน เวลาที่ดินในจังหวัดเชียงใหม่ ในท้องที่อำเภอฝางยังมีกว้างใหญ่ไพศาล ข้าพเจ้าเกรงเหลือเกินว่า ถ้าสถานที่รับกฎหมายฉบับนี้เข้าไปแล้ว จะปล่อยให้นายทุนเฮโลกันขึ้นไปทีไหน ข้าพเจ้าเคยเสนอรัฐบาลเหมือนกันขอให้ไปเปิดสหกรณ์นิคมกสิกรรมที่ท้องที่อำเภอฝาง ตำบลแม่ยาว ท่านประธาน ฯ ที่เคารพ จนบ้านนี้ก็ยังไม่ทำ เพราะราษฎรเจ้าของท้องที่ในอำเภอฝางอีกตั้ง ๑,๒๐๐ กว่าครัวเรือนไม่มีที่ทำมาหากิน ท่านประธาน ฯ ที่เคารพ แล้วนอกจากนี้เขามานั่งไขบอกว่า ขอให้เปลี่ยนแปลงเพื่อการเกษตรกรรมอีกตั้ง ๕๐ ไร่ เพื่อการพาณิชย์กรรมอีกตั้ง ๑๐ ไร่ ที่อยู่ที่อาศัย ๑๐ ไร่ เมื่อกันก็มีท่านสมาชิกผู้มีเกียรติหลายท่านก็ได้อภิปรายไปแล้ว ที่อยู่ที่อาศัย อย่างที่ท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรว่าการว่าเมื่อกัน ๕ ไร่อย่างนี้ ที่แก่ประธาน ฯ ที่เคารพพูดเหลือกำลังของพวกทาสีทาสา ขยายมา ขยายมี จะอยู่ขอให้เขา ๕ ไร่เถอะ ท่านประธาน ฯ ที่เคารพไม่ต้องถึง ๑๐ ไร่ ขอเพียง ๑๐๐ ตารางวาพอก ที่เล็กรันยังไม่ มี ต้องไปอาศัยนายทุน

ถูกบีบบังคับ ต้องไปเช่าที่เอาเขาแทบเสียดสภาวะกระเด็น ให้ข้าพเจ้าเสนอเข้าสภา ฯ แล้วกระทู้ถ่วนของข้าพเจ้า ซึ่งเรื่องกฎความควบคุมการเช่าใน ในจังหวัดเชียงใหม่ เดือดร้อนจริง ๆ เพราะผู้ที่เสนอเข้ามา ก็คือเป็นผู้มีทุนเอวอย่างมหาศาลเหมือนกัน ท่านประธาน ฯ ที่เคารพ อย่างอำเภอสันป่าตอง ตำบลสันกลาง ข้าพเจ้าขอถามว่า ที่ของท่านเกือบหนึ่งพันไร่ ทำไมจึงกลายเป็นเวรร้างร้างเปล่า ราษฎรค่าเช่า สันป่าตองทำไมไม่ทำท่าน...

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณทองดี ฯ ขอให้พูดกับประธาน ฯ ไม่ใช่ ไปโต้กันเอง ขอให้ระวัง ๆ หน่อย ต่อไปได้

นายทองดี อีสราชีวิน (เชียงใหม่) : ท่านประธาน ฯ อันนี้ข้าพเจ้า เอาข้อเท็จจริงมาชี้แจงกลางสภา ฯ นี้ และนอกจากนี้เมื่อท่านละทิ้งที่ดินของท่านใน เขตอำเภอสันป่าตองแล้ว ท่านก็ยังไปทำความเดือดร้อนให้แก่เจ้าเภอพร้าวอีก ท่าน ประธาน ฯ ที่เคารพ ราษฎรเดือดร้อนจริง ๆ เคารพทำไร่ไถนาที่ถูกกีดกันอะไรทุกสิ่ง ทุกอย่างเพราะท่านผู้นี้แหละก็โอนายทุนไปเปิดโรงสีขึ้นที่นั่น ชาวของชาวสวน ชาวนา จะออกมาขายก็ไม่ได้ ต้องผ่านทางเก็บรถยนต์ไปมา ๓๐๐ บาท อันนี้เป็นความ เดือดร้อนของชาวสวน ชาวนา ท่านประธาน ฯ ที่เคารพ ...

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เจ้าคุณทองดี ฯ อย่างเอาเรื่องส่วนตัวมาว่า กันและ ว่ากันเป็นหลักการเถอะ ไม่ถามหรือคุณ เจ้าคุณทองดี ต่อไปได้

นายทองดี อีสราชีวิน (เชียงใหม่) : ขอขอบพระคุณท่านประธาน ฯ ที่ เคารพ ถือเท่าที่เสนอเข้ามา ข้าพเจ้าเห็นว่า แม้แต่กฎหมายฉบับปัจจุบันนี้ซึ่งรัฐบาล ประกาศใช้อยู่นั้น ข้าพเจ้าว่ายังมีบกพร่องมาก ยังมีโอกาสให้นายทุนอีก เพราะมี บางมาตราบอกว่า ๕๐ ไร่ ไม่ พอกินจะขายออกไร่ไต่ก็ได้ อันนี้ข้าพเจ้าก็เห็นว่า บกพร่อง เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าอยากจะขอตั้งข้อสังเกตให้รัฐบาลนี้รีบฟังเสียด้วยว่า ท่านควรจะรีบแก้ไขกฎหมายฉบับนี้ โดยด่วนในโอกาสอันควร ทั้งนี้เพื่อระบี่ยกกัน พวกราชาที่ดินหรือนายทุนที่จะกุมเงินอย่างมหาศาล จะต้องใช้รถแทรกเตอร์อะไร เหล่านี้ ในที่สุดท่าน ประธาน ฯ ที่เคารพ เมื่อเห็น อย่างนี้ ก็จะทำให้ พวกชาวสวน ชาวนา ซึ่งเราถือว่าเป็นกระดูกสันหลังของชาติ เวลานี้ที่ยังมันก็มีแล้ว จะถูกพวก เหล่านี้บีบบังคับ ผลสุดท้ายก็จะหันกลับไประบอบศักดินา พุ่อง่าย ๆ จะทำ ให้พวกชาวสวน ชาวนา เหล่านี้เดือดร้อนไร้ที่สาม ๆ กัน ท่านประธาน ฯ ที่เคารพ

เพราะข้าพเจ้าไม่ต้องการจะให้เสียเวลาคนอื่นที่จะได้อภิปรายต่อไป เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงอยากจะทำเรื่องและขอวิงวอนให้ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติทั้งหลายทั้งประเภท ๑ ประเภท ๒ ที่เราได้มานั่ง ณ สภานับถือนั่งสงฆ์ของชาติกันนั้น ข้าพเจ้าขอวิงวอนว่าอย่ารับหลักการร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นอันขาด ทั้งนี้ก็เพื่อจะเป็นคุณประโยชน์ให้แก่ราษฎรทั้งประเทศไทย และโดยเฉพาะอย่างยิ่งราษฎรในจังหวัดเชียงใหม่ผู้ที่ยากจนคือชาวสวน ชาวนา เพราะฉะนั้นก็หวังว่าท่านสมาชิกผู้มีเกียรติทั้งหลายก็คงจะเห็นพ้องต้องกันกับที่ข้าพเจ้าได้อภิปรายมานี้

นายพงษ์ ศรีจันทร์ (อุตตรดิตถ์) : ข้าพเจ้าขอสนับสนุนร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ แต่เหตุผลก่อนที่ข้าพเจ้าจะอภิปรายในข้อหาต่อไป ข้าพเจ้าขอโอกาสทำความเข้าใจกับที่ประชุมนี้ สักเล็กน้อย ว่าร่าง พระราชบัญญัติฉบับนี้ มีหลักการสั้น ๆ เพื่อแก้ไขเปลี่ยนแปลงประมวลกฎหมายที่ดินเท่านั้น หลักการอันแท้จริงมีอยู่ยวดยกเดียวคือบรรทัดแรกเท่านั้น ส่วนข้อ ๑ - ๒ - ๓ - ๔ ที่ยกมาอภิปรายกันเป็นเรื่องเป็นราวใหญ่โตไปนั้นเป็นเพียงตัวอย่างรายละเอียดอื่นหนึ่ง ซึ่งท่านผู้เสนอไม่น่าจะนำมาบรรจุไว้ในหลักการ ทำให้การอภิปรายไขว้เขวไปหมด หลักการอันแท้จริงของญัตตินี้อยู่ที่ว่าแก้ไขประมวลกฎหมายที่ดินให้เหมาะสมแก่ภาวะทาง เศรษฐกิจและสังคมในปัจจุบันหลักการอันแท้จริงมีเท่านั้น เช่น ๑ - ๒ - ๓ - ๔ แล้วมี ฯลฯ เป็นต้น เพราะฉะนั้นที่เขียนไว้ ๑ - ๒ - ๓ - ๔ หรือเหตุผลที่ว่าไว้ หรือว่าร่างมาตราเท่าไร ๆ นั้นเป็นเรื่องปลีกย่อย อาจจะมีแก้ไขเพิ่มเติมต่อก่อนเปลี่ยนแปลงได้ในชั้นกรรมาธิการ เมื่อเราจำกัดหลักการลงไปสั้น ๆ เพียงว่า แก้ไขประมวลกฎหมายที่ดินเท่านั้นแล้ว ปัญหาที่โต้เถียงกันก็น่าจะแคบลงกว่า เท่าที่ได้ประกาศใช้ประมวลกฎหมายที่ดินมาจนถึงขณะนี้สมควรจะมีการเปลี่ยนแปลงกันบ้างหรือยัง ตามที่ท่านผู้เสนอและท่านผู้สนับสนุนผู้เสนอตนก่อน ๆ ได้อภิปรายมาแล้วนั้นก็เป็นเหตุผลอันหนึ่งซึ่งน่าจะได้มีการเปลี่ยนแปลงเหตุผลบางอันที่ไม่ชอบ เราก็ไม่เปลี่ยนแปลง มาตราไหนที่ตนร่างมาไม่ชอบกรรมาธิการก็ตัดออกได้ ที่ดิน ๕๐ ไร่ ๑๐๐ ไร่ ๑๐ ไร่ ๑๐๐ ไร่ ๑๐ ไร่ ๑๐๐ ไร่ กว้างนั้นก็เปลี่ยนแปลงได้ ไม่ใช่หลักการ หลักการมีว่าจะเปลี่ยนแปลงหรือไม่เปลี่ยนแปลง ข้าพเจ้าขออภิปรายเหตุผลประกอบตามความเห็นของข้าพเจ้าที่สนับสนุน ท่านผู้เสนอว่าเราควรจะเปลี่ยน เราควรจะแก้ไขประมวลกฎหมายที่ดินกันเสียที่นอกจากราคาเหตุผลที่ท่านผู้เสนอและผู้สนับสนุนได้อภิปรายมาแล้ว ข้าพเจ้ามีเหตุผล

เพิ่มเติมอีกเล็กน้อย คือว่านับตั้งแต่ใช้ประมวลกฎหมายที่ดินฉบับนี้ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๘๗ หรือ ๒๔๘๘ ได้จัดให้มีผู้ครอบครองที่ดินที่ยังมิได้มีหนังสือสำคัญ ให้แจ้งการครอบครองให้แก่กรมไปแจ้งว่า ผู้นั้นมีสิทธิครอบครองอยู่ในที่ดินเป็นจำนวนเท่าไรภายในเวลาจำกัด ดูเหมือน ๑๘๐ วัน เรียกว่าปี พ.ศ. ๑ ประชาชนก็ได้ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ เฉพาะอย่างยิ่งในจังหวัดอุตรดิตถ์ดูเหมือนว่าเกือบจะครบถ้วน นับตั้งแต่ผู้ครอบครองที่ดินได้ไปยื่น พ.ศ. ๑ ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่แล้วนับตั้งแต่เวลานั้นเป็นต้นไปที่ดินซึ่งได้แจ้งการครอบครองนั้น ผู้ครอบครองหาอาจจะทำนิติกรรมใดๆ เกี่ยวกับที่ดินได้ครอบครองนั้นได้ไม่ จนกว่าจะได้ยื่นคำร้องขอรับรองว่าที่ดินรายนี้ ได้ทำประโยชน์แล้ว เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ไปขึ้นสูตรสอยสวนเห็นว่าที่ดินรายนี้ ได้ทำประโยชน์แล้วสมจริงตามที่ผู้ยื่นคำร้อง ร้องมา ก็จะได้เปลี่ยนหลักฐานจากใบ พ.ศ. ๑ เป็น น.ส. ๓ เมื่อได้รับคำร้องว่าได้ทำประโยชน์คือ น.ส. ๓ หรือแบบ ๓ แล้ว เมื่อนั้นแหละผู้ครอบครองที่ดินจึงจะได้ที่ดินเป็นกรรมสิทธิ์ และมีสิทธิที่จะนำไปจำหน่ายให้คนอื่นแลกเปลี่ยนโดยถูกต้องตามกฎหมายต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ อำเภอนี้ๆ ในจังหวัดอุตรดิตถ์อย่างน้อยที่สุด ๘,๐๐๐ ไร่กว่า ที่ได้ยื่นกันไว้ ๘,๐๐๐ ไร่ พนักงานที่ดินแต่ละอำเภอมีอยู่ประมาณ ๒ ท่าน ที่จะไปออกก็จะไปตรวจสอบการทำประโยชน์ให้ ได้เดือนหนึ่งไม่ถึง ๒๐ ไร่กว่า ถ้าเทียบตามระยะนี้แล้ว ๑๐ ปีไม่เสร็จ ๑๐ ปีทำไม่หมดแต่ละอำเภอที่นี้ในระหว่งนี้ทำอย่างไร ความจำเป็นของสังคมในปัจจุบัน ความจำเป็นของครอบครัวในปัจจุบันแต่ละที่ก็ต้องมีการแต่งงานแยกครอบครัวใหม่ ปลูกบ้านใหม่ก็ต้องมีที่เข้ามาหาเงินใหม่ ความจำเป็นในทางครอบครัวบังคับให้มนุษย์ต้องประกอบอาชีพ เฉพาะอย่างยิ่งในเมืองไทยส่วนใหญ่ก็คือที่ดิน ที่นี้เมื่อที่ดินที่ได้ยื่น พ.ศ. ๑ ไว้แล้วไม่สามารถจะซื้อขายกันได้ ไม่สามารถจะให้ปันกันได้ ไม่สามารถจะแบ่งกันได้ ก็จะไปขอจำของใหม่ก็ไม่ได้ ข้าพเจ้าเพิ่งได้รับความรู้ใหม่เมื่อครั้งก็เหมือนกันจากท่านผู้แทนราษฎร กับท่านรัฐมนตรี ช่วยว่า การกระทรวงมหาดไทยว่าเรื่องนี้ก็ของได้แล้ว แต่ว่าตามข้อเท็จจริงที่เป็นมาตั้งแต่ประกาศใช้กฎหมายฉบับนี้ในจังหวัดอุตรดิตถ์จำของไม่ได้เลยจนกว่าจะมี คณะกรรมการ อะไร ของท่านก็ไม่มี คณะกรรมการที่ดินจัดสรรหรืออย่างไรผมจำไม่ได้ไปดำเนินการชี้ว่าที่ดินของ

นี้แหละเอาจับจองเอา ใครจะเข้ามาก็เฮ็ดแบ่งกัน ทรายโตที่ยังไม่มีคนจะกรรมกร เช่นนี้ออกไปดำเนินการพนักงานเจ้าหน้าที่ไม่รับคำขอจับจอง ไม่ใช่พนักงาน เจ้าหน้าที่ไม่รับคำจับจองใหม่และที่ดินที่มีอยู่แล้วจะซื้อขายให้บ้านกันก็ไม่ได้ และเมื่อความจำเป็นที่มนุษย์จะต้องยังมีอยู่ เขาก็บุกเบิกเอาโดยลำพังกำลังของเขาเอง ใช้มีด ใช้ขวาน ใช้เสียมเป็นกฎหมาย ทำอยู่เวลานี้ฐานะของเขาไม่ได้การรับรอง ตามกฎหมายเลยครับ ฐานะของเขาเป็นผู้ครอบครองที่ดินโดยไม่มีสิทธิอันชอบ ขรรคมกฎหมาย เขาอยู่ในฐานะที่จะถูกอธิปไตยที่ดินใช้อำนาจตามพระราชบัญญัติ นั้น ให้ออกเสียจากที่ดินที่ครอบครองนั้นเมื่อไรก็ได้ ที่ดินนั้นเขาบุกเบิกทางพง แล้วทำประโยชน์แล้ว ปลูกสร้างบ้านเรือนแล้ว แต่ไม่มีสิทธิตามกฎหมายอย่างใด ในที่ดินรายนั้น เพราะฉะนั้นถ้าจะมีการแก้ไขประมวลกฎหมายนี้เสียใหม่ตาม หลักการที่ท่านผู้เสนอมาเพิ่มบทบัญญัติต่าง ๆ ลงไปให้ความสะดวกแก่ประชาชนผู้ ที่ครอบครองที่ดินโดยไม่มีสิทธิที่ทำอยู่ในเวลานี้อย่างหนึ่ง เพิ่มความสะดวกว่าที่ดินที่ ได้ยื่น ส.ค. ๑ แล้ว สามารถจะทำอะไรก็ได้โดยชอบด้วยกฎหมายคือพนักงานเจ้าหน้าที่ ได้ ถ้าจะแทรกมาตราเหล่านี้ลงไป ก็จะเป็นประโยชน์กับราษฎรเป็นอันมาก เป็น เหตุผลเพิ่มเติมจากที่ท่านผู้เสนอ ขบเพียงแค่นี้

นายทองสับ สุคะมาร์ค (ประจวบคีรีขันธ์) : ข้าพเจ้าได้อ่านร่างพระราช บัญญัติของผู้เสนอแล้ว รู้สึกว่าเราจะรับร่างพระราชบัญญัตินี้ไว้ ไม่ได้ด้วยเหตุผล หลายประการ

ในประการที่หนึ่ง หลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ แม้ว่าเราจะถือเอา บรรทัดแรกเป็นมาตรฐาน แต่ด้วยข้อ ๑ ข้อ ๒ ข้อ ๓ และข้อ ๔ นั้นเป็นเครื่อง ชี้แจงเจตนารมณ์ของหลักการว่าจะทำอะไรบ้าง

ในประการแรก ร่างพระราชบัญญัตินี้จะให้เลิกจำกัดถือกรรมสิทธิ์ที่ดินนั้น ให้มีผู้ออกไปขายแข็งแรงมาแล้ว ส่วนในประการที่สอง ในประการที่สาม ให้สิทธิแก่ ราษฎรในกรที่จะเข้าจับจองที่ดินซึ่งเป็นที่รกร้างว่างเปล่าให้สะดวก และมี "วลา" ในข้อ ๔ มี "วลา" สามที่ข้าพเจ้าที่อยู่ในสภานี้มาตามสมัย ๓ ครั้ง ยังไม่เคยเห็น หลักการกฎหมายใด ๆ ที่มี "วลา" ไว้ในหลักการ ข้าพเจ้านึกว่าหลักการเช่นนี้ก็ไม่ชอบ เพราะไม่มีขอบเขต

และอีกประการหนึ่ง ต้องไม่ลืมว่าในพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายที่ดินในมาตรา ๔ ให้ยกเลิกกฎหมายเก่าๆ เช่น พระราชบัญญัติออกโฉนดที่ดินฉบับสุดท้าย คือฉบับที่ ๖ พ.ศ. ๒๔๘๖ ไว้แล้ว วิธีการจับจองที่ดินจึงไม่มีว่าจะจับจองกันได้ได้อย่างไร เพราะพระราชบัญญัตินั้นถูกยกเลิกแล้ว แม้จะรับหลักการแห่งพระราชบัญญัตินี้ ไปบอกให้จับจองที่ดินกันได้โดยสะดวก แต่ก็ไม่มีกฎหมายว่าให้ทำกันอย่างไร เป็นอันว่าราษฎรจะเข้ายึดแย่งที่ดินกันได้โดยพลการ โดยไม่มีระเบียบแบบบอานธิปไตย เพราะฉะนั้นเห็นว่าจะเป็นไปได้หรือไม่ได้ หลักการเช่นนี้ปฏิบัติไม่ได้ถ้าจะให้ทำอย่างนั้นก็ควรที่จะเสนอพระราชบัญญัติอันใดอันหนึ่งเข้ามาหรือเสนอพระราชบัญญัติแก้ไขวิธีจับจองที่ดิน การออกโฉนดที่ดินเข้ามาแทนที่ เพราะเปลี่ยนหลักการใหญ่ของประมวลกฎหมายที่ดินไปเสียแล้ว มิฉะนั้นก็ทำไม่ได้ ส่วนในข้อที่ว่าจับจองที่ดินไม่ได้นั้น ข้าพเจ้าก็แปลกใจเพื่อนสมาชิกซึ่งเคยร่วมประชุมกันมาในสภาเห็นว่ากฎหมายมีอยู่แล้วในมาตรา ๓๓ ของประมวลกฎหมายที่ดิน ทำไมท่านไม่ทูลให้ทำได้ ในจังหวัดอื่น ๆ หลายจังหวัดที่เขาจับจองกันได้ในที่หัวไร่ปลายนา ในที่แปลงเล็ก ๆ น้อย ๆ ตามกฎหมาย และบางจังหวัดจับจองไม่ได้นั้นด้วยเหตุใดเหตุไรในผู้ลงซึ่งรู้กฎหมาย กฎหมายได้ผ่านสภาแล้ว ในจึงไม่ช่วยเหลือราษฎร ไม่เข้าช่วยเหลือแก่เจ้าหรือที่ตนจะไม่เข้าร้องเรียนต่อเจ้าพนักงานผู้ใหญ่มาตามลำดับ ให้เป็นไปตามตัวบทกฎหมาย แต่เมื่อไม่ทำเช่นนั้นแล้วจะมาเสนอหรือสนับสนุนในการแก้ไขกฎหมายเช่นนั้นก็ไม่ถูกต้อง เพราะกฎหมายเก่ามีใช้อยู่แล้ว เพื่อนสมาชิกที่สงสัยไปเมื่อกันนั้นก็ยังมีเรื่องซึ่งทราบเมื่อตนเอง อาจจะมีความสงสัยอื่น ๆ ซึ่งยังไม่ทราบเช่นนี้ยังมีอีกมาก นอกจากที่ทราบเมื่อกันแล้วข้าพเจ้าไม่เข้าใจว่าเพื่อนสมาชิกบางคนนั้น ที่เสนอขึ้น ที่อภิปรายนั้นจะสนับสนุนร่างพระราชบัญญัตินี้หรือไม่ เห็นแก่ที่ว่าไปโจมตีพระราชบัญญัติที่ใช้ประมวลกฎหมายที่ดินหรือโจมตีกฎหมายประมวลที่ดินนี้ ถ้าเห็นว่าประมวลกฎหมายที่ดินนี้ไม่ดี ไม่ชอบ สมาชิกก็มีสิทธิที่จะเสนอกฎหมายให้ยกเลิกประมวลกฎหมายที่ดินนี้เสีย แล้วอภิปรายในที่ประชุมเรื่องนี้จะขอด้วยเหตุผล อันนี้ก็ไม่ได้ทำเช่นนั้น แต่ถ้าเจตนาจริงของผู้เสนอมีอยู่เพียง ๑๑ คนพอต้องการแก้ไขส่วนน้อยของพระราชบัญญัตินี้เท่านั้น ไม่ใช่โจมตีทั้งฉบับ เป็นที่วิธวียงว่าประมวลกฎหมายที่ดินนี้ยังมีประโยชน์ ยังใช้ได้อยู่เป็นอันมาก แต่ทว่าหลักการในการแก้ไขนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ชอบ คือหลักการไม่สมบูรณ์ประการหนึ่ง

และการแก้ไขที่จะให้แก้ไขนั้นไม่ตรงจุดเช่นในเรื่องการจับจองที่อ้างมา หรือเรื่อง
ขยายอันนี้ มีอยู่แล้วในกฎหมายนี้ ถ้าจะแก้ความเดือดร้อนหากว่าจะมีจริงตามที่ท่าน
ก็ต้องแก้กันในการปฏิบัติ ไม่ใช่แก้ด้วยกฎหมายซึ่งไม่มีอะไรรับรอง ไม่มีหลัก
เกณฑ์อันใดเช่นนั้น เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่าไม่ควรที่จะรับร่างพระราชบัญญัติ
นี้ไว้พิจารณา

นายไขว่ สวัสดิสาร (นครศรีธรรมราช) : ความจริงผมนี้ ไม่อยากจะพูด
เมื่อนั่งฟังฝ่ายค้านที่เสนอพระราชบัญญัตินี้ก็รู้สึกว่าคุณในที่นี้ท่านองคมนตรีก็มากกว่า
อย่างไรก็ดีทางพรรคเสรีมนั่งศึกษาได้ซาวกันมาแล้วที่จะไม่รับหลักการพระราชบัญญัติ
ฉบับนี้ แต่อย่างไรผมอยากจะกราบเรียนให้ทราบว่าเรื่องที่ดิฉันนี้เป็นเรื่องสำคัญยิ่งของ
ประชาชนชาวไทย โดยเฉพาะชาวจังหวัดนครศรีธรรมราชเมื่อสมัยที่มีกรมเลือกตั้ง
ผู้แทนราษฎรครั้งนั้น พรรคเสรีมนั่งศึกษาผู้หาเสียงบางคนนั้นแหละไปโฆษณาว่า
ถ้าหากว่าได้เป็นผู้แทนเข้ามาแล้วจะช่วยให้ราษฎรมีที่ทำมาหากิน แล้วราษฎรเมื่อได้
รับคำอย่างนั้นก็สนับสนุนพรรคเสรีมนั่งศึกษาให้ให้เป็นผู้แทนราษฎรเข้ามา เมื่อได้
มาแล้วราษฎรก็หลงเชื่อ เต็มวันเข้าทางป่า หักป่าบนภูเขา บุกรุกที่ดินโดยไม่มีระเบียบ
เพราะอย่างไร ๆ เขาเชื่อว่าคงจะได้ที่ดิน แล้วราษฎรก็มาร้องเรียนกับผู้แทน ๆ นี้
มีจำนวนหลายพันรายโดยความเดือดร้อนเข้าบุกรุกโค่นสร้างที่ดินนี้ ก็เนื่องจากว่าไม่มี
ที่ทำมาหากินจริง ๆ เต็มวันถ้าท่านได้ดูสถิติทางศาลยุติธรรม ท่านจะเห็นว่าราษฎร
นี้ถูกจับกุม ถูกปรับ ถูกขังเป็นจำนวนพัน ๆ รายทีเดียว แต่อย่างนั้นท่านสมาชิกผู้
มีเกียรติจะอภิปรายว่ากฎหมายที่มีอยู่แล้วนะ ไม่ทำความเดือดร้อนให้ราษฎรนะ จะ
ฟังได้หรือไม่ ปัญหาทีเดียวว่าเราจะรับหลักการแก้ไขกฎหมายที่ดินอันเก่าหรือไม่
ถ้าท่านยังมีเวลานั้นแล้วเวลานี้ก็มาถึงความเดือดร้อนของราษฎร ผมก็ทว่าต่อไปโดย
เฉพาะทางภาคใต้ ราษฎรจะบุกรุกดงที่ถึงไม่หมด ผมคิดว่าเกือบจะหมดแล้ว
ความเดือดร้อนในการที่จะขาดน้ำหรือทำให้พันธ์ุไม้สูญพันธ์ุ ไร่นะ จะต้องมีแม่ ๆ
เพราะฉะนั้น ด้วยความเดือดร้อน อย่างนี้ สมาชิกผ่านเข้า ผู้มีเกียรติ จึงเสนอร่างพระ
ราชบัญญัติมาขอแก้ไข ผมขอสนับสนุนด้วย ถ้าหากว่าราษฎรไม่เดือดร้อนจริง ๆ
ผมก็ไม่อยากจะแจ้งในที่ประชุมสภา ฯ ท่านอย่างนี้ว่าราษฎรกับกฎหมายแก้ไขกัน
เข้าไปแล้วจะเปื้อนแย้งอย่างท่านสมาชิกผู้มีเกียรติว่าเวลาเมื่อตะกั้นไม่เป็น ราษฎร
ทางจังหวัดนั้นเขาไม่แย้งกัน ไม่เหมือนกับกลุ่มชนผู้มีปัญญาที่แย้งกันกัน ๒ แห่งนี้โดย

อย่างที่เป็นอยู่อย่างปัจจุบันนี้ ในที่เจริญ เพราะฉะนั้นท่านคงไม่กังวลเลย เรื่องถ้า
แก้โรคกฎหมายนี้แล้ว ราษฎรจะไปแย่งกันมารับรองได้ ไม่มี เพราะฉะนั้นผมเห็น
ว่าฝ่ายรัฐบาลหรือท่านสมาชิกผู้มีเกียรติได้ โปรดรับหลักการกฎหมายอันนี้ไป แล้ว
ท่านจะไปแก้หรือจะไปเพิ่มเติม หรือจะลด หรือจะตัดอะไรก็ได้แล้วแต่จะ แต่ขอ
ให้เห็นว่าประมวลกฎหมายที่ดินที่ใช้อยู่ในปัจจุบันนี้ ถ้าความเดือดร้อนให้แก่ราษฎร
จริง ๆ ผมจึงขอเสนอสนับสนุนร่างพระราชบัญญัติ

นายพลตำรวจเอก เผ่า ศรียานนท์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย) :

กระทรวงมหาดไทยซึ่งเป็นผู้รักษาการตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ก็ได้ส่งกระทรวงมหาดไทย
การณของประชาชนมานับตั้งแต่พระราชบัญญัติประมวลกฎหมายที่ดินนี้ออกมา และ
โดยเฉพะอย่างที่ท่านสมาชิกได้อภิปรายทั้งก่อนและสนับสนุนในวันนี้ และโดยเฉพาะ
อย่างยิ่งข้าพเจ้าเห็นว่ากรณีที่ คุณพิง ศรีจันทร์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดกชวติศรั ให้
เสนอมานี้ว่าเราสมควรที่จะแก้ประมวลกฎหมายที่ดินนี้หรือไม่เป็นสิ่งที่สำคัญ เรื่อง
นี้ผมอยากจะกราบเรียนให้ประธาน ฯ ทราบว่ากฎหมายฉบับนี้รัฐบาลก่อนได้ร่างขึ้น
เพื่อให้เป็นธรรมแก่สังคมและให้ถูกต้องตามระบอบประชาธิปไตย ท่านประธาน ฯ
ที่เคารพ คำว่าประชาธิปไตยนั้นคืออะไร ประชาธิปไตยนั้นคือประชาชนเป็นใหญ่
ไม่ใช่พวกพระภิกษุหรือนายทุนเป็นใหญ่แต่ฝ่ายเดียว วิจารณ์ที่จะให้ประชาชนเป็น
ใหญ่ทั้ง ๒๕ ล้านคนให้มีสิทธิเสรีภาพในการประกอบกิจการตามหน้าที่ให้มีสิทธิเสรีภาพ
ในการครอบครองที่ดินซึ่งเขาเป็นเจ้าของประเทศบรรพบุรุษเราสืบทอดมา เสีย
เลือกนั้นเขาก็จำเป็นที่จะเป็นเจ้าของประเทศตามควร แต่การที่จะให้ราษฎรทั้ง ๒๕
ล้านคนเป็นใหญ่และเป็นเจ้าของประเทศนั้นก็จำเป็นที่จะต้องมีระบบแบบแผนซึ่ง
ในระบอบประชาธิปไตยนั้นก็จำเป็นที่จะต้องมีกฎหมาย ๆ กฎหมายดังกล่าวนี้รัฐ
บาลก็ได้รวบรวมเหตุการณ์ตั้งแต่ต้นจนถึงในปัจจุบันนี้ว่า ผู้ที่ได้รับความเดือดร้อน
ที่สุดนั้นคือประชาชนซึ่งไม่มีทุน เพราะฉะนั้นในขณะเดียวกันรัฐบาลก็ได้ตรวจสอบ
แล้วว่าที่ดินกสิกรรมนั้น ถ้าจะเฉลี่ยให้แก่ประชาชนทั้ง ๒๕ ล้านคนนั้นก็ยังมีเพียงคนละ
๓ ไร่เท่านั้น ซึ่งราษฎรไม่พอที่จะทำมาหากิน กฎหมายฉบับนี้จึงหนักไปว่าเมื่อ
ประเทศไทยมาเป็นประเทศซึ่งมีการกสิกรรม รัฐบาลก็สนับสนุนให้ประชาชนนั้นมี
ที่ดินสำหรับทำการเกษตรกรรมได้ ๕๐ ไร่ แต่ในขณะเดียวกันนั้น รัฐบาลก็ไม่ลืม
นายทุนผู้ซึ่งจะส่งเสริมการกสิกรรมทั้งหลายแทนรัฐบาลเหมือนกัน เพราะเหตุว่า

รัฐบาลนั้นไม่สามารถที่จะดำเนินการสนับสนุนสิทธิทั้งหลายได้ด้วยตนเองโดยกระทรวงเกษตรหรือสหกรณ์ เพราะฉะนั้นรัฐบาลก็จึงเห็นว่าเมื่อนายทุนจะต้องการที่จะทำไร่ไถนาทำการเกษตรกรรมมากขึ้นอีก นายทุนก็มีสิทธิที่จะเสนอต่อคณะกรรมการจัดสรรที่ดินซึ่งมีรัฐมนตรีกระทรวงมหาดไทยเป็นประธานแสดงหลักฐานในการที่จะประกอบกิจการเกษตรกรรมเช่นโครงการเครื่องจักร แรงงานอะไรต่าง ๆ เหล่านี้ก็เพื่อที่จะให้บุคคลซึ่งไม่มีทุนนั้นได้มีงานทำในไร่ของนายทุนเช่นเดียวกัน เพราะฉะนั้นกฎหมายฉบับนั้นนั้นก็เห็นว่า ถ้ามีทั้งประเทศนั้นราษฎรเฉลี่ยมีคนละ ๓ ไร่ ก็จะต้องปล่อยให้นายทุนมีที่ดินเกินไปกว่ากำหนดโดยไม่มีหลักการแล้ว ก็ให้เห็นได้ว่าสิทธิของที่ดินนั้นจะตกอยู่ในทางฝ่ายนายทุน ส่วนประชาชนนั้นก็ ได้พยายามที่จะส่งเสริมโดยให้มีการจับจองและรัฐบาลก็จะจัดสรรที่ดินให้ โดยออกสำรวจเป็นจังหวัด ๆ ซึ่งในปัจจุบันนี้มีจังหวัดสุรินทร์ จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดมหาสารคามเหล่านี้ ทางผู้ว่าราชการก็ได้เสนอโครงการที่จะจัดที่ดินให้แก่ประชาชน ส่วนประชาชนซึ่งไม่ยอมที่จะอยู่ในขอบเขตของการจัดสรรที่ดิน แล้วก็มีสิทธิที่จะจับจองที่ดินโดยพลการได้ แต่ที่ยังมีและยังงั้นก็ยังไม่ไปจับที่ของผู้อื่น หรือเป็นที่ป่าสงวนสองกระทรวงเกษตรก็ได้ขอไว้ กระทรวงมหาดไทยได้พยายามเร่งเล็งการ ปฏิบัติของเจ้าหน้าที่อยู่ตามลำดับ ก็เห็นว่าข้อบกพร่องในขณะนั้นนั้นอยู่ที่ระเบียบการ ไม่ใช่อยู่ที่กฎหมายซึ่งผู้เสนอได้เสนอแก่เรา อันเป็นหลักการสำคัญในระบบประชาธิปไตยที่จะส่งเสริมให้ราษฎรและ ประชาชน มีที่ดินใน ทางระเบียบ การนั้น กระทรวงมหาดไทยเมื่อได้รับคำร้องทุกข์จากราษฎร ก็จัดส่งเจ้าพนักงานกรมที่ดินไปรวมกับอำเภอทุกครั้ง เพราะฉะนั้นกระทรวงมหาดไทยอาจจะขอเสนอที่ในเลขจัดที่ซึ่งจังหวัดสุรินทร์ได้จับจองอยู่แล้วนับตั้งแต่ออกกฎหมายที่ดิน พ.ศ. ๒๔๕๗ เป็นต้นมา ก็ตัวเลขที่กระทรวงมหาดไทยที่ได้เสนอต่อท่านผู้มีเกียรติทั้งหลายดังนี้ จังหวัดสุรินทร์ ได้จัดสรรไปแล้ว ๒,๐๗๕ ไร่ จังหวัดพระยง ๑,๘๐๐ ไร่ จังหวัดจันทบุรี ๒,๐๕๐ ไร่ ที่ยกจับจอง จังหวัดปทุมธานี ๘,๓๖๗ ไร่ จังหวัดชัยภูมิ ๕๐,๓๓๓ ไร่ จังหวัดสุรินทร์ ๘,๒๒๐ ไร่ จังหวัดศรีสะเกษ ๘,๓๐๗ ไร่ จังหวัดอุบลราชธานี ๘๔,๓๐๕ ไร่ จังหวัดเลย ๑๒,๘๑๕ ไร่ จังหวัดสกลนคร ๑๕,๕๕๕ ไร่ จังหวัดนครพนม ๑๕,๐๓๕ ไร่ จังหวัดขอนแก่น ๖๘,๑๒๕ ไร่ จังหวัดมหาสารคาม ๘๗,๑๑๓ ไร่ จังหวัดร้อยเอ็ด ๒๒,๓๕๓ ไร่ จังหวัดอุดรธานี ๘๘,๕๖๒ ไร่ จังหวัดชัยภูมิ ๑๒๐ ไร่ จังหวัดอำนาจ ๗๐,๒๗๓ ไร่ จังหวัด

พินธุโลก ๑๘,๘๐๑ ไร่ จังหวัดสุโขทัย ๑๕,๐๘๐ ไร่ จังหวัดตาก ๒๘,๘๘๘ ไร่ จังหวัด
 กำแพงเพชร ยังไม่มีการจับจอง จังหวัดพิจิตร ๒,๖๖๐ ไร่ จังหวัดนครสวรรค์
 ๕,๕๔๗ ไร่ จังหวัดอุทัยธานี ๑๑,๒๐๗ ไร่ จังหวัดเพชรบูรณ์ ๕,๕๕๐ ไร่ จังหวัด
 ราชบุรี ๘,๘๕๐ ไร่ จังหวัดสุพรรณบุรี ๑,๐๐๐ ไร่ จังหวัดเพชรบุรี ๓,๕๐๐ ไร่
 จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ๕,๓๕๖ ไร่ จังหวัดสมุทรสงคราม ไม่มีการจับจอง จังหวัด
 นครศรีธรรมราช ๓,๘๓๒ ไร่ จังหวัดสุราษฎร์ธานี ๒,๑๘๐ ไร่ จังหวัดระนอง
 ๑๘,๙๒๐ ไร่ จังหวัดกระบี่ ๕,๓๓๗ ไร่ จังหวัดภูเก็ต ๑๑๗ ไร่ จังหวัดสงขลา
 ๕,๕๔๕ ไร่ จังหวัดพัทลุง ๑,๗๖๐ ไร่ จังหวัดสตูล ๔,๒๕๒ ไร่ จังหวัดปัตตานี
 ๑,๓๐๘ ไร่ จังหวัดยะลา ๔,๔๕๕ ไร่ จังหวัดนราธิวาส ๗๕๘ ไร่ ส่วนจังหวัดต่างๆ
 นั้นยังไม่ได้ตัวเลขมาคำนวณ รวมความว่าที่ดินที่ราษฎรได้จับจองไปแล้วเป็นจำนวน
 ๘๕๑,๘๖๕ ไร่ เพราะฉะนั้นในทางระเบียบการนั้น ข้าพเจ้าก็ ได้กระทำไปตาม
 แผนความเวลาและตามกำลังเงิน การที่จะไม่จัดการให้เสร็จสิ้นตาม ส.ก. ๑ ที่
 ผู้แทนจังหวัดอุดรธานีได้ชี้แจงนั้น กรมที่ดินนั้นเมื่อประมาณจากรัฐสภา ผลิต
 ขึ้นปีละ ๒-๓ ล้านคน และต้องเป็นเจ้าพนักงานสำรวจจึงในแต่ละ ๆ ไร่ ขอ
 เวียนว่า ท่านผู้มีเกียรติที่เคารพ ข้าพเจ้าเคยเรียนวิชาแผนที่ ข้าพเจ้าเคย
 เป็นทหาร ข้าพเจ้าเคยยิงปืนด้วยวิชาแผนที่ แต่ที่ท่านจะให้ข้าพเจ้าไปรังวัด
 ที่ดินของประชาชนให้เรียบร้อยผลิตทันตามที่ประชาชนต้องการนั้น ต้องใช้เวลา
 บางทีอาจจะทำไม่ได้เสียก็ได้เพราะเรื่องนาน เพราะฉะนั้นการที่รัฐบาลมีความ
 ประสงค์ให้ประชาชนทุกคนมีโฉนดที่ดิน จัดรายการที่ดินให้เรียบร้อยก็เพื่อประสงค์
 ไม่ได้แก่แย้งกัน ไม่ให้เกิดการพิพาทฆ่ากันตาย ไม่ให้คดีขึ้นโรงศาล เพราะ
 ฉะนั้นสิ่งเหล่านั้นนั้นจะสำเร็จได้ด้วยเวลา ส่วนหลักการของกฎหมายเท่าที่ได้ทราบ
 เรียนท่านประชนสมาชิกรัฐสภาไปแล้วว่า เราส่งเสริมทั้งนายทุน เราส่งเสริมทุกคนซึ่งไม่
 มีที่ดิน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่าสถานะยังไม่ควรที่จะรับหลักการความที่ผู้เสนอ
 กฎหมาย เพราะเวลาท่านนั้นจะเป็นเครื่องพิสูจน์ว่าจะทำสำเร็จหรือไม่ ถ้าผู้เสนอ
 แก้ไขหลักการก็ไม่ใช่ว่าจะทำสำเร็จได้ทันที่จริง มีน้อยที่เวลานั้นจะกำลังจำกัด
 และความสามารถของคนไทย แม้แต่ข้าพเจ้าเองท่านจะให้ ให้ข้าพเจ้าไปรังวัดที่ดิน
 ให้ราษฎร ข้าพเจ้าก็ยังยืนยันไม่ได้ว่าข้าพเจ้าจะมีความสามารถที่จะให้เสร็จได้ และท่าน
 ผู้เสนอกฎหมายจะรังวัดให้เองแล้วเสนอให้กรมที่ดินตรวจสอบ นั้นก็คงพูดขึ้นเรื่อง
 หนึ่ง เราจะให้หาวิธีให้ประชาชนเข้ามาร่วมในการจัดสรรที่ดินหรือเป็นเครื่องมือ

ของกรมที่ดินนั้นให้ส่งเอกสารแจ้งเข้าแจ้งในต่างประเทศ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าในฐานะ
กระทรวงมหาดไทยเห็นว่ากฎหมายฉบับนี้เป็นประโยชน์แก่อาณาประชาราษฎร์และได้
จัดไปแล้วเป็นจำนวน ๘ แสนในระยะเวลา ๓ ปีก็เพียงพอแก่เวลาและกำลังเจ้าหน้าที่
เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าสมควรที่จะไม่ควรรีบ หลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ด้วย
เหตุผลดังที่ได้กราบเรียนท่านประธานสภาฯ ให้ทราบแล้ว

นายใหญ่ สวัสดิชาติ (นครสวรรค์) : จากที่ถกกันในเรื่องกฎหมายที่ขอแก้ไข
ไขกฎหมายฉบับนี้นั้นยังไม่ได้เข้าไปสู่ความมุ่งหมาย แม้แต่ตัวอย่างที่ได้ยกขึ้น
กระผมเป็นคนรับรองร่างพระราชบัญญัตินี้เข้าสู่สภา แต่ว่าไม่ใช่รับรองอย่างที่ไม่ได้
อ่านกฎหมายอย่างสมารถกับบางคนเข้าใจ ความจริงทีเดียวตั้งแต่เริ่มร่างพระราชบัญญัติ
ฉบับนี้มา ผมอยู่นอกสภาทั้งสิ้นใจอยู่ ได้ติดตามการประชุมการปรึกษาหารือและการ
วิพากษ์วิจารณ์กฎหมายฉบับนี้ ต่อมาหลังจากได้ประกาศใช้แล้วก็ ได้พบกับราษฎร
เกือบทั่วราชอาณาจักรถึงความเห็นในกฎหมายฉบับนี้ ได้เห็นข้อบกพร่องที่ควรระ
แก้ไขและมีอยู่หลายประการ และข้อสำคัญที่สุดกฎหมายฉบับนี้ควรจะแก้ไขใน
แน่นอน แต่ว่าบางประการที่จะเสนอให้สภานี้ ได้คิดเห็นตามไปทั่วก็มีดังตัวอย่างที่
ได้ยกมา ๔ ข้อ ปัญหาในเรื่องข้อ ๔ ข้อก็ได้มีผู้กล่าวอ้างกันมามาก แต่ผมสงสัย
ว่าตลอดเวลาที่ได้อภิปรายกันมา เป็นเวลานานนั้น ทุกคนไม่เห็นความมุ่งหมายของผู้
ร่างที่แก้ไขในมาตรา ๑๐ ซึ่งเป็นหลักการหลักหนึ่งผมคิดว่าสำคัญมาก ในมาตรา ๑๐
เดิมนี้ให้อำนาจอธิบดีที่จะจำหน่ายที่ดินซึ่งเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินได้ ผู้ร่าง
ได้แก้ไขตัดอำนาจอธิบดีที่จะขายที่ดินที่เป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน กระผม
ได้เห็นกับหลักการในข้อนี้ ก็เพราะว่าข้อเท็จจริงได้ปรากฏว่า ตลอดเวลาที่
ได้ใช้กฎหมายฉบับนี้ก็ได้ใช้กฎหมายนี้แล้วก็ได้มีผู้มีสิทธิพลซึ่งมีอำนาจในทาง
ปกครองบ้านเมืองอยู่ใช้อำนาจหน้าที่ซึ่งเขารับผิดชอบประชาชน ซึ่งเป็น คนยากจน
ไปกอบโกยซื้อที่ดินไว้เป็นอันมาก ถ้าเขียนกฎหมายขึ้นอย่างนี้อธิบดีอยู่ได้ผู้มี
สิทธิพล นั้นก็จะไปกอบโกยให้อธิบดีจำต้องขายที่ดินที่มีค่าให้แก่ตนและพวกของตน
และราษฎรทั่ว ๆ ไปไม่มีสิทธิ์และไม่รู้สิทธิพลที่จะซื้อได้ ความเหลื่อมล้ำค่าสูงใน
คนในชาติจะเกิดขึ้น ผู้ที่ค้านกฎหมายฉบับนี้กฎหมายนี้ส่งเสริมระบบนายทุน แต่
ผมกลับเห็นไปว่าเป็นการส่งเสริมให้คนเป็นกฎหมายที่จะสนับสนุนแต่ผู้มีสิทธิพลเท่านั้น
ส่วนคนที่ไม่มีสิทธิพลนั้นก็เหมือนทาสกับแผ่นดิน เป็นแต่ข้าชังใช้ผู้มีสิทธิพล
ถ้าหากว่าความไปยังมีกฎหมายฉบับนี้อยู่ ได้ผู้ปกครองที่อยู่เรื่อยอย่างที่ว่าจะไม่เกิด

แต่ว่าข้อเท็จจริงมันเกิดขึ้นแล้ว และผมว่ามันจะเกิดต่อไปอีก ถ้าจะได้แก้กฎหมายฉบับนี้เสียอย่างนี้อำนาจอธิปไตยก็เหลือลดน้อยลงมา ผลลงมาก็คือเพียงว่าในการจัดหา ผลประโยชน์ และให้รวมถึงได้ จัดทำ ที่ดินให้ ได้ ประโยชน์ หรือให้เข้าเท่านั้น สาธารณสมบัติของแผ่นดินหลักกฎหมายเดิมเรามีกันอยู่นั่นหนึ่งว่า จะจำหน่ายโอนมาได้ก็ต้องโดยกฎหมาย เพราะฉะนั้นสภาฯ ก็จะได้สอบสวนได้เมื่อเสนอขึ้นมา เมื่อสภาสอบสวนได้แล้ว การที่จะเอาที่ดินซึ่งเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินไปให้แก่คนมีอิทธิพล มันก็จะได้หายไป นี่ความมุ่งหมายของผู้เสนอ หลักการนี้เป็นหลัก การหนึ่งคือขอแก้ไขในมาตรา ๕ ส่วน ในเรื่องขายหลักการที่จะให้ ที่ดินเพื่อการกุศลกรรมให้มากขึ้น ผู้ที่ค้านก็ ผู้ที่สนับสนุนก็ดี ก็มีเหตุผลไปคนละอย่าง ผู้ที่ค้านก็บอกว่า ถ้าหากว่าจะไปให้มีที่ดินกันมาก ๆ คนที่มีสตางค์ก็จะไปกวาดซื้อที่ดินมาเฉยหมด แล้วก็ทำให้คนที่ไม่มีสตางค์ไม่มีที่ดิน ความซื้อนี้ถ้าพูดกันด้วยโวหารก็น่าจะเป็นเช่นนั้น แต่ว่าถ้าคนไม่มีสตางค์แล้วอย่าว่ากว่า ๕๐ ไร่เลย ไร่เดียวก็ไม่มีสตางค์จะซื้อ ผมคิดว่าปัญหาเรื่องคนมีอำนาจจะซื้อหรือไม่ซื้อนั้นไม่เกี่ยวกับกฎหมายฉบับนี้ เพราะว่าคนไม่มีสตางค์จะซื้อแล้วจะกำหนดให้แก้มือทำไร แก่ซื้อไม่ได้ตัวเอง โดยวิธีนี้ผมจึงคิดว่าความกำหนดนี้ถึงผลได้ก็จะให้กันทำการเกษตรกรรม มีที่ดินมากจะเป็นคุณหรือโทษ การเกษตรกรรมนั้นหมายถึงการทำสวนยางพาราด้วย ทางบ้านฯ ได้ถ้าหากว่าไปถามผู้ที่มีสวนยางอยู่แล้วว่ามี ๕๐ ไร่ นี้พอจะเลี้ยงครอบครัวให้เป็นคนมีศรีสุขได้ไหม ก็จะได้รับตอบว่า ก็พอก็พอใช้ ไปเท่านั้นเมื่อเป็นอย่างนี้แล้วกฎหมายให้มาจำกัดสิทธิว่ามีได้เพียง ๕๐ ไร่ แต่มีข้อแม้ไว้ว่ามีกว่าก็ได้ อย่างท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทยยกตัวอย่างมาก็คว่าเคยขอกันตั้งหลายพันไร่รัฐบาลก็ต้องให้ นั่นเป็นข้อเท่านั้น ที่ถ้ามีกฎหมายอยู่อย่างนี้ ความจริงก็มาปรากฏขึ้นอีกอย่างหนึ่งแล้ว เกี่ยวกับความจริงที่ระดมจะเรียนท่านประธานฯ นี้กำลังระบอบทั่วประเทศไทยแล้ว ไปติดต่อกับเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง ซึ่งเป็นข้าราชการ ถ้าหากว่าเหล่าไหนที่มีกรมเลือกตั้ง ไม่ได้เลือกตั้งพวกรัฐบาลเข้าไป เจ้าหน้าที่จะพูดว่า ไปหาพวกฝ่ายค้านสิ แล้วไม่ยอมปฏิบัติให้ เรื่องอย่างนี้กำลังแพร่ระบอบไปเกือบทั่วประเทศ ที่นักกฎหมายมีบอกว่าจะต้องรายงานมายังกรรมการจักรวรรดิที่ดินต้องถึงรัฐมนตรี รัฐมนตรีก็เป็นหัวหน้าพรรคเป็นปฏิบัติกับฝ่ายค้าน

ข้าราชการว่าอย่างนั้น ผมก็เข้าใจว่าเขาจะส่งกันไปเพื่อจะมีแบบฉบับในทางอื่น
ก็เมื่อกฎหมายยังเปิดโอกาสให้เป็นเช่นนั้นได้ ถ้าหากว่ากฎหมายยังเปิดโอกาสให้ตั้ง
ขออนุญาต ให้อยู่ในเขตพื้นที่ของคนได้ คนเองก็จะเอาเรื่องอื่น ๆ เข้ามา
แทรกแซงความลำบากก็เกิด ก็มีที่ดินไม่ได้ ชัยเท็จจริงอีกอย่างหนึ่ง เมืองไทย
เดี๋ยวนี้อาจจะพูดได้ว่าอยู่ได้ด้วยข้าว แต่ว่าจำนวนข้าวที่ขายนั้นขึ้น กับจำนวน
เวลาของคนเกิดกับจำนวน ที่ดินตั้งกฎตั้งแสน ที่ทำนรัฐมนตรี เอา มาอ่านมันสัมพันธ์
กับจำนวนข้าวเหลือกินเหลือใช้ที่เราส่งออกหรือเปล่า ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติใน
สภา ข นึกถึงว่ามีประเทศ ๆ หนึ่งคือ ทงสหรัฐอเมริกา เริ่มทำนาที่หลังเราเป็น
จำนวนมาก ทำมาปีเดียวขายข้าวได้เท่ากับเราเหลือกินเหลือใช้และทำกันมาตั้ง
หลายร้อยปี คือล้านสองแสนต้นเหมือนกัน เมื่อรูปเป็นอย่างนี้แล้ว กวที่ยังมา
ปล่อยให้ทำนาตามยถากรรม ผมคิดว่าในที่สุดเมืองไทยเราไม่มีสตาลค์ใช้ เหตุที่
ไม่มีสตาลค์ใช้ก็เพราะว่าจำกัดที่นาไว้ ให้แก่ลำบาก นาก็มี ๕๐ ไร่ ๕๐ ไร่จะใช้เครื่อง
มือทันสมัยก็ทำไม่ได้ เอาวัวลากกันไป เกยทำได้เท่าไรก็ได้เท่านั้น ดินก็เลวลงไป
ทุกวัน ๓ ไร่ต่อเกวียน คนหนึ่งมีอยู่ ๕๐ ไร่ ไร่ข้าวก็เกวียน เอา ๓ ไปหาร ๕๐
ก็ ๑๐ กว่าเกวียน ของก็แพงขึ้นทุกวัน คนกินก็มากขึ้นทุกวัน ถ้ารูปเป็นอย่างนี้
แล้วเราไม่คิดถึงข้างหน้าหรือว่าอะไรจะมาชดใช้รายได้จากข้าว ที่อยากจะได้มีนา
มาก ๆ ในการเกษตรนะผมคิดว่าอย่างนี้ ถ้าเราจะมีสวนส้มก็ต้องมีให้ใหญ่พอที่จะตั้ง
โรงทำน้ำส้มได้ ถ้ามีนาก็ควรจะทำเครื่องมือสมัยใหม่ เพื่อจะได้ผลิตข้าวได้โดยทัน
คุณถูก จะได้ไปขายแข่งกับโลกเขาได้ ไม่ต้องมานั่งควบคุมกันขึ้นควบคุมกันลง คุม
ไปคุมมาเดี๋ยวก็เลิกผลุบ ๆ โผล่ ๆ ตลาดเสียไปวิ่งตระเวนหากันไป นั่นเพราะอะไร
เพราะว่าวิธีการจำกัดกรรมสิทธิ์ในที่ดินนี้เป็นส่วนหนึ่ง ผมจึงบอกว่าเสียดายนัก
เศรษฐกิจของบ้านเมือง ถ้าเราไม่แก้ไขเราจะปล่อยให้เป็นอย่างนี้ พวกชาวนา พวก
กสิกร ที่หวังหรือเอามาพูดกันในที่นี้ว่าห่วงใยนั้นก็เพราะเขาคิดแผ่นดินไม่มีทางไถ
เกษตรกรก็คือทาส พวกปัญญาชนก็ค่อนข้างกลัวกลัวมาไม่มีปัญญาเรียนหนังสือเพราะ
มันจน เสร็จแล้วก็ถูกกดขี่กันต่อไป มีทางเดียวที่จะทำระบบนี้ให้หมดไป แล้วก็
ช่วยคนที่ยากจนที่เป็นเกษตรกรได้ ก็ต้องขยายที่ดินในการเกษตรให้เพิ่มขึ้น ผมไม่เห็น
อย่างนี้ แต่ว่าความเห็นจะถูกหรือไม่ถูก ทุกคนที่อยู่ที่นี่ล้วนแต่มีการศึกษาทั้งนั้นผม
คิดว่าคงเข้าใจดี ปัญหาสำคัญในเรื่องที่พูดกันนี้หน้าว่าท่านอยากมีก็ไปจับของเอาซิ

บางคนก็อ้างมาตรา ๓๓ ก่อนจะวิปถองพระราชบัญญัตินี้ผมก็อ่านเหมือนกันมาตรา ๓๓ มาตรา ๓๓ มีเงื่อนไขแล้ว แล้วเงื่อนไขนั้นเองกำหนดไปว่าจะต้องผ่านกรรมการผู้จัดการ ถ้าหากว่าคณะกรรมการจัดสรรแล้ว กฎหมายฉบับนี้สันนิษฐานเอาว่าคนในเมืองไทยนี้ คนที่ฉลาดรอบรู้ความปรารถนาของประชาชน ก็คือกรรมการที่รัฐบาลประกาศขึ้นเท่านั้นคือ ไม่ยกมรับรู้ความฉลาดของมนุษย์ทุกคนในเมืองไทยเลย จึงต้องไปจัดสรรให้ตรงกันเช่นผมก็มองเห็นว่าถ้าเราจะเป็นประชาธิปไตยก็ต้องเคารพทุกคน คนทุกคนกำหนดประโยชน์ส่วนตัวของตน ไม่ใช่คนอื่นมากำหนดให้ ถ้าหากจะต้องให้กำหนดให้โดยคนอื่น ผมคิดว่าวิธีนั้นไม่ใช่วิธีประชาธิปไตย เป็นวิธีการของคอมมิวนิสต์ เพราะฉะนั้นที่มีเพื่อนสมาชิกบางคนที่สนับสนุนกฎหมายนี้ว่าเป็น วิธีการของคอมมิวนิสต์ ผมก็เห็นด้วยว่ามีบางอย่างเป็นอย่างนั้น มีอีกอันหนึ่งซึ่งเกี่ยวข้องกับหลักการที่ยกตัวอย่างมาที่มีอยู่ที่ว่า กฎหมายฉบับเดิมที่จะแก้ไขนั้นในเรื่องการชำระได้พูดกันมากเหมือนกันว่า ก็ไปขอซี อะไรซี ก็ขอได้ แล้วก็ถ้าหากว่าเสียแล้วจะไปทำอย่างไร เราเลิกกฎหมายฉบับที่ ๖ เสียแล้ว ผมคิดว่าถ้าได้อ่านในตัวบทนี้ที่ ๆ แล้ว ก็ปัญหานี้ก็คงจะไม่เกิด มาตรา ๗ ตามร่างที่เรากำลังจะยกมาบอกไว้แล้วว่า ถ้าที่อื่นเราร่างร่างเปล่าอันมิใช่สาธารณสมบัติ ของแผ่นดินและมิใช่ป่าสงวน และป่าคุ้มครองแล้ว ถ้าผู้ที่จะเข้าจับจองเข้าทำประโยชน์ ก็ให้ยื่นคำร้องต่อกรรมการกำหนดที่เพื่ออนุญาตเข้ายึดถือเป็นกรรมสิทธิ์ต่อไป การอนุญาตของกรรมการอำเภอก็เจ้ากระทรวงกำหนดว่าจำนวนเท่าไรจะต้องได้รับอนุญาตจากใคร ก็ทำได้ ทำได้ง่าย ๆ เพราะฉะนั้นปัญหาว่า ถ้าควรระงับแล้วก็ให้ราษฎรจัดของอย่าง ๆ หนึ่งละ ผมคิดว่ากฎหมายนี้ ไม่ได้ขัดขวางเลย เว้นแต่ถ้าเราจะลงไปให้ยื่นว่า เราทำเพื่อประชาชนกันจริง ๆ ที่เดียว เพื่อเอาชนะคะคานกันนั้นก็อีกเรื่องหนึ่ง ผมสนับสนุนกฎหมายฉบับนี้ ผมก็ไม่ได้หวังหรือว่ากฎหมายฉบับนี้จะออกไปได้จากสภาฯ นี้ ถ้าหากเราแย้งกันหลังคือไม่คำนึงถึงเหตุผล เอาแต่ชนะคะคานกันด้วยส่วนตัว ก็ออกไปไม่ได้ ไม่ว่ากฎหมายอะไร ก็ข้อหนึ่งไม่ค่อยจะดีพูดกันถึงความเสียหายที่เกิดจากราษฎรทางรัฐบาลเองก็ไม่มีตัวเลขเหมือนกันว่าหลังจากที่กฎหมายกำหนดไว้แล้ว ที่ดินได้เสียไปเพราะกฎหมายฉบับฉบับนี้นั้นมีเท่าไร ถ้าหากว่ายังมี แต่ไม่ได้หมายความว่า จะไม่มี หรือยังมีแล้วก็แปลว่าราษฎรได้ถูกริบที่ดินไปแล้วโดยกฎหมายฉบับนี้ ผู้แก้ไขจึงได้มีหลักการยกตัวอย่างไว้อีกหนึ่งว่า ในหลักการนั้นควรจะให้ที่เงินคืนไปเป็น

ของราษฎร มีอยู่บางเมืองในทางปฏิบัตินั้นก็ว่า ไปยื่นคำร้องต่อข้าหลวง ต่างเขต ผลว่า ที่มาแจ้งการครอบครองไม่ทันกำหนดก็ไม่เอา แล้วก็ปล่อยให้ยังครอบครอง หรือเป็นเจ้าของอยู่ต่อไป นั่นเป็นทางปฏิบัติสภาฯ นี้จะออกกฎหมายไปให้คนฝ่าฝืน ผมคิดว่าไม่ควร ถ้าไม่ควรแล้วก็ต้องเคร่งครัด ถ้าเคร่งครัดก็ต้องริบที่ดินของ ราษฎรเป็นของรัฐ เพราะเหตุว่าจะต้องริบที่ดินของราษฎรเป็นของรัฐนั่นเองถ้าจะมี ขึ้นโดยกฎหมาย ผมก็คิดว่าควรจะให้สิทธิเขาดีกว่า เพราะข้อเท็จจริงก็ไม่ใช้ความ ผิดของราษฎร เป็นความผิดของกฎหมายและความผิดของผู้ปฏิบัติตามกฎหมาย ท่านรัฐมนตรีมหาดไทยว่า พุทโร ปฏิบัติได้เท่านี้มันก็มากอยู่แล้ว ผมก็ไม่ได้เถียง ว่ามันมากหรือน้อย แต่ว่าเมื่อออกกฎหมายไปแล้ว สภาฯ ถ้าถือว่าเมื่ออำนาจเหนือ รัฐบาลแล้ว ให้รัฐบาลปฏิบัติแล้ว ปฏิบัติไม่ได้ นั่นไม่ใช่เรื่องที่จะพูดกันในสภาฯ นี้ มันเป็นเรื่องที่รัฐบาลควรจะจากแก้อธิปไตยนี้ ก็ไม่ได้จากแต่บอกว่าจะทำไม่ได้ แต่ก็จะให้ใช้กฎหมายต่อไป ผมจึงคิดว่ากฎหมายนั้นไม่ควรจะเลิก ถ้าไม่เลิกแล้วก็มี อยู่ ๒ อย่าง อย่างหนึ่งเขียนกันไว้เล่นโก้ ๆ แล้วก็ให้ฝ่าฝืนกฎหมายกันทั่วไป

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : พุทมา ๑๕ นาทีแล้ว ผมให้เวลาคุณอีก ๒ นาที

นายใหญ่ สวัสดิชาติ (นครสวรรค์) : เพราะฉะนั้นโดยเหตุผลเพียงยก ตัวอย่างมานี้ ผมคิดว่ากฎหมายฉบับนี้ควรจะแก้ไขและข้อเท็จจริงที่ความรู้สึกของ ผมอย่างนี้ตรงกับรัฐบาลก็คือรัฐบาลเองก็ส่งสำรวจคิดจะแก้เหมือนกัน หากแต่ไม่ อยากแก้โดยวิธีนี้ แต่จะแก้ด้วยตนเอง มันก็เรื่องซึ่งตั้งกัน ไม่ใช่เรื่องประโยชน์ แก่ราษฎรอะไรเลย นี่ขอให้ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติในสภาฯ ได้โปรดวินิจฉัยว่า กฎหมายฉบับนี้ควรจะเป็นอย่างไร ให้ตกไปหรือว่าจะรับเอาไว้ ไว้แก้ไรกันบ้างแล้ว แต่ท่านทั้งหลายจะได้วินิจฉัย

นายสมศักดิ์ ชุมจันทร์ (พระนครศรีอยุธยา) : เนื่องจากกระผมได้ฟังคำ อภิปรายของสมาชิกทั้งฝ่ายสนับสนุนและฝ่ายค้าน ในหลักการประมวลกฎหมายฉบับนี้ ผมใคร่ขอเสนอให้ปิดการอภิปรายครั้ง โครรับรองไม่ปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกรับรอง

นายสมศักดิ์ สมบูรณ์ทรัพย์ (ราชบุรี) : กระผมขอฝากข้อสังเกตซึ่ง อภิปรายยังไม่หมดอีกหน่อย คือ ท่านประธานฯ ที่เคารพ ...

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณขอไปดั่งนี้ก่อน

นายสมศักดิ์ สมบูรณ์ทรัพย์ (ราชบุรี) : ก็เพื่อน ขอให้ถอนครึ่งหนึ่ง
ก่อนก็แล้วกันเพราะฝากข้อสั่งเท็จจริง ๆ ไม่อย่างนั้น ไม่ทราบบนประวัติศาสตร์เพื่อน
เพื่อนรัก ให้สักนิด ให้ผู้สลับคนแล้วก็ค่อยก็ท เพราะมันต้องสลับกันก่อน
ขอพระคุณมาก ขอกราบคุณ

นายสมศักดิ์ ชมจันทร์ (พระนครศรีอยุธยา) : ไม่ถอนครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เปลา เขาไม่ถอน คุณนั่งเด็ก คุณเสนอ
เปิดอภิปรายเสียสิ

นายสมศักดิ์ สมบูรณ์ทรัพย์ (ราชบุรี) : ขอเปิดอภิปราย

มีสมาชิกรับรอง

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : มีผู้เสนอให้เปิดอภิปราย และก็มีฝ่ายหนึ่งขอ
ให้เปิดอภิปราย ต่างก็มีผู้รับรองผู้ตั้งแล้ว จะขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ท่านผู้ใด
เห็นควรเปิดอภิปรายต่อไป โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนน้อย)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ก็ปิดอภิปรายได้ โปรด
ยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือเป็นจำนวนมาก)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เพราะฉะนั้นที่ประชุมจึงให้เปิดอภิปราย ท่าน
มากแล้ว ก็นี้ต่อไปว่าพอจำจะขอให้ที่ประชุมวินิจฉัยว่าสมควรจะได้รับหลักการ...

นายวรศักดิ์ นิมานันท์ (เชียงใหม่) : ก่อนที่จะมีกบฏลงมติประการหนึ่ง
ประการใดนั้น กระผมขอสรุปใจความระเบียบข้อบังคับ ท่านประธานฯ ที่เคารพ ก็อัน
อันนั้นกระผมขอแสดงความเสียใจต่อท่านประธานฯ ที่เคารพสักเล็กน้อย ที่มีท่าน
เพื่อนสมาชิกซึ่งเป็นผู้แทนราษฎรจังหวัดเชียงใหม่เหมือนกันก็กระผม และบังเอิญ
ท่านก็เล่นการเมืองมา เบนและก็ทมาขอกระผมเข้าใจ ก็เลยจับใจมาทำผมในสมาน
ซึ่งเป็นการไร้มารยาทอย่างถึง ไม่สมควร เพราะฉะนั้นผมขอแสดงความเสียใจต่อ
ท่านประธานฯ ไว้ด้วยที่ ที่ท่านผู้นั้นประพุกอื่นไม่เหมาะสมในกรณี และก็ขอเรียน
ปฏิเสธว่าที่ท่านกล่าวไปเช่นนั้นไม่เป็นความจริงทั้งสิ้น เพราะเหตุว่าเป็นการใส่ร้าย
โดยเปล่าประโยชน์ สำหรับที่กระผมได้ยกญัตติข้อแก้ไขประมวลกฎหมายที่ดินเห็นว่า

ความหวังจะจุดไว้สูงอีกอันแท้จริงนั้น ทั้งที่ที่ เบนสมาชิก ได้อภิปรายมาแล้ว คยารทลลพจน
 ท่านรัฐมนตรีก็ ได้กรุณาที่ เจริญนั้น กระผมขอชี้เจตนาอันแท้จริงว่าที่กระผมเสนอ
 กฎหมายนี้เข้ามา ก็เพื่อจะแก้ไขและบรรเทาความเดือดร้อนของประชากรราษฎรเท่าที่
 เป็นมานั้นและเท่าที่ ได้ฟัง ๆ พบว่า รัฐมนตรีพูด กระผมก็เชื่อเหลือเกินว่าประมวล
 กฎหมายที่ตินนี้ก็จะมีกาวแก้ไขโดยทางรัฐบาลกำลังพิจารณาอยู่นี้ แต่ที่ผมเสนอ
 เข้ามานี้ก็ โดยเจตนาอันบริสุทธิ์ มิได้มีเจตนาเป็นอย่างอื่น

อีกประการหนึ่งอยากจะเรียนชี้แจงว่าความลำบากยากแค้นต่างๆและความ
 เดือดร้อนต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นนั้นเป็นความจริงและเป็นข้อเท็จจริง ซึ่งกระผมสามารถจะ
 พิสูจน์ได้ อีกประการหนึ่งกระผมเห็นว่าระเบียบการต่าง ๆ หรือวิธีการต่าง ๆ ที่
 กฎหมายได้บัญญัติเข้าไปนั้น บางอย่างเช่นเดียวกับแบบ ส.ค. ๑ อะไรต่าง ๆ ที่ท่าน
 รัฐมนตรีพูดเมื่อกั้นนั้นมันเดือดร้อนต่อประชาชนจริง ๆ เท่าที่ได้ ไปขอแบบ ส.ค. ๑
 ก็ตาม อะไรก็ตามนั้นมีการสำรวจใหม่ต่าง ๆ ทำให้คนเสียสิทธิไปโดยใช่เหตุ ถูก
 รอนสิทธิไปโดยไม่เป็นธรรมกล่าวนั้น นี่ข้อหนึ่ง อีกประการหนึ่ง ปรากฏว่าเกิด
 คอรัรับขึ้นอย่างรุนแรงในเรื่องการขอแบบ ส.ค. ๑ อันนี้เป็นข้อเท็จจริงซึ่งเป็นเรื่อง
 จริงอย่างยิ่ง

อีกประการหนึ่ง ที่ท่านสมาชิกบางท่านได้พูดถึงเรื่องว่า ๕๐ ไร่ พอเพียง
 อะไรต่าง ๆ อย่างนั้น กระผมก็อยากจะชี้แจงว่าในประเทศไทยเรา นี้ เรามีที่ดินเพื่อ
 จะทำประโยชน์หลายประการหลายสิ่งหลายอย่างด้วยกัน มิใช่เฉพาะการทำนาอย่าง
 เดียว เราต้องคิดถึงการทำยาง การทำยาสูบอะไรต่าง ๆ เหล่านี้ ซึ่งจะต้องใช้ที่ดิน
 จำนวนมาก ถ้าจำกัดอย่างนั้นแล้ว แล้วกว่าจะยื่นคำร้องเรียนเสนอมายังทางเบื้องบน
 หรือผู้หลักผู้ใหญ่ นั้น กระผมก็คิดว่าเป็นเรื่องลำบาก และอีกประการหนึ่งต้องเสียเงิน
 เสียทองมากมาย และผมเชื่อเหลือเกินว่าหากการกระทำอย่างนั้นแล้วเจ้าหน้าที่ที่
 ปฏิบัติหน้าที่ทางเบื้องล่างนั้นจะเกิดการคอรัรับขึ้นขึ้นได้ เพราะฉะนั้นเมื่อมี โอกาส
 หรือช่องโหว่อย่างนี้ พลเอก รัฐมนตรีบอกว่าคุณหนึ่งให้ ๕๐ ไร่ เมื่อเขาจะเอา ๕๐ ไร่
 ก็ได้ ลูกเขาเอาอีก ๕๐ ไร่ก็ได้ อย่างนี้ นั่นเป็นวิถีที่ซึ่งช่องเป็นช่องของกฎหมาย
 ซึ่งช่องช่องซึ่งไม่สมควรบัญญัติให้ กฎหมายของประเทศเราซึ่งกฎหมายที่ตินแท้จริงนั้น
 จะต้องไม่มีช่องโหว่หรือจะต้องไม่มีช่องทางที่จะให้คนหาช่องทางที่จะกอบโกยหรือหา
 ช่องทางที่จะทำอะไรที่ผิดเพี้ยนกฎหมายไปอย่างนี้ ซึ่งไม่เหมาะสมอย่างยิ่ง จริงอยู่

ไม่ผิดกฎหมาย แต่ว่าเป็นการซื้อของไหว้หรือซื้อโหงวให้กระสอบซึ่งไม่สมควรอย่างยิ่ง ก็เมื่อมีของไหว้เช่นนั้นแล้ว ทำไมเราไม่มีของไหว้เห็นเล่า ทำไมไม่เปิดโอกาสซึ่ง เป็นการที่ก่อให้เกิดประโยชน์อย่างยิ่งอย่างนี้เป็นต้น ซึ่งกระผมคิดว่าเท่าที่กระผม ได้เรียนชี้แจงมานี้ก็ขอกราบไหว้วิงวอนฝ่ายคณะรัฐมนตรี และตลอดจนท่านนายกรัฐมนตรี ได้โปรดวินิจฉัยชี้ชัดเถิดว่าเท่าที่ผมมีเจตนาแนบในการเสนอพระราชบัญญัติแก้ไขประมวลกฎหมายที่ดินเข้ามานั้น ก็เพื่อให้เหมาะสมแก่ภาวะทางเศรษฐกิจและสังคมในปัจจุบัน จริงอยู่ กฎหมายฉบับนี้อาจจะเหมาะสมในเวลานั้น แต่ในเวลาซึ่ง เหตุการณ์เปลี่ยนแปลงเกิดขึ้น ในเวลาสภาพต่าง ๆ ที่เป็นขึ้นมาในนี้ก็ดี หรือว่าเหตุผลต่าง ๆ ที่กราบเรียนมานี้ก็ดี และเท่าที่เป็นอยู่ในเวลานี้ก็ดี มันไม่เหมาะสมกับสังคมใน ภาวะทางเศรษฐกิจในปัจจุบันนี้ กระผมขอกล่าวสรุปเพียงสั้น ๆ เท่านั้น ก็หวังใจว่า ทรง ฯ พณ ฯ รัฐมนตรีและคณะรัฐบาลก็คงจะมีใจกว้างขวางและโปรดกรุณาเห็นอก เห็นใจแก่ราษฎรผู้ยากจนและเดือดร้อนกันทุกวันนี้ ได้โปรดรับหลักการนี้ไปเพื่อทำ การพิจารณาแก้ไขตามสมควร

นายทองดี อีสราชีวิน (เชียงใหม่) : ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณที่ท่านประธานฯ ได้กรุณาข้าพเจ้าให้ขึ้นอภิปรายนิดหน่อย เพราะเมื่อก่อนท่านเจ้าของยุติติ เดียวท่าน ประธาน ฯ ขอความกรุณาครับ เจ้าของยุติติบอกว่าข้าพเจ้าอ้างวิชาเป็นการส่วนตัว ข้าพเจ้าจะอ้างเอาวิมานอะไรกัน ท่านประธาน ฯ ที่เคารพ ข้าพเจ้าอ้างจริง igiturที่ท่านเจ้าของยุติติทักตักชี้แจงพระราชกรณียกิจให้เดือดร้อนทั่วทั้งประเทศ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เอาละ พอแล้ว ขอให้หนึ่ง ต่อนี้ไปข้าพเจ้า จะขอให้ที่ประชุมวินิจฉัยว่า สมควรจะรับหลักการแห่ง ร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายที่ดินฉบับที่ ๒ ตามที่ผู้เสนอ เสนอมาหรือไม่ ท่านผู้ใดเห็น สมควรรับหลักการ ขอให้ปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๓๖ คน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๑๒๐ คน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เห็นด้วยในที่ประชุมนี้ ไม่รับหลักการแห่งร่าง พระราชบัญญัตินี้ เป็นอันตกไป

นายสมศักดิ์ สมบูรณ์ทรัพย์ (ราชบุรี) : มีข้อข้องใจจะเรียนถามท่านประธานว่า สักหนึ่งข้อ คือระเบียบการอภิปรายของการประชุมสภาฯ ตามที่กติกาก็เล่นอนุมัติก็ปรายแล้วแล้วก็ฝ่ายที่ไม่เห็นด้วยกัน และขณะที่ท่านแล้วเสร็จแล้วถึงจะมีการลงมติ ถ้ามีเสนอก้เท่ากับว่าเหมือนฝ่ายรัฐบาลเหมือนกัน อภิปรายเสร็จเพราะเขาจะต้องการสรุปได้อีกข้อหนึ่ง ฟังเสียก่อน อย่าถึงร้อนใจ หนึ่งตีๆ หนึ่งเฉยๆ ก่อน เสร็จแล้วเก้าอี้มันใหม่สบายนักเลยไม่รู้เรื่องอะไรเลย ที่เห็นว่าพออภิปรายไปเสร็จแล้วอย่างนี้มาเสนอลงมติแล้วให้เขาสรุปอีก อย่างนี้ไม่ชอบด้วยเหตุผล พลิกดูตามรายงานการประชุม ท่านเสนาถูกไหม ถ้าถูกแล้วต้องขอโทษข้าพเจ้าเสียก่อน ข้าพเจ้ายินพุดนี้ข้าพเจ้าเป็นผู้ทรงเกียรติ มีเหตุผลในข้อกฎหมาย

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ดีแล้ว ท่านเข้าใจผิด เรามีที่สรุปได้ตามข้อบังคับ เอาละ ต่อไป

นายสมศักดิ์ สมบูรณ์ทรัพย์ (ราชบุรี) : ประเด็นยังมีอยู่

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่ต้อง

นายสมศักดิ์ สมบูรณ์ทรัพย์ (ราชบุรี) : ไม่ได้ ไม่ต้องไม่ได้ คือว่าเราสรุปได้แน่ ๆ ไม่ต้องพูดมีข้อกฎหมาย ข้าพเจ้าไม่ได้ค้านบ้างบอกว่าสรุปไม่ได้สรุปได้ บางทีเสนอสองคนอาจจะสรุปได้ทั้งสองคน แต่มีว่าเมื่อตอนที่เสนอที่คนใหญ่ ๆ อภิปรายเสร็จ ขอประทานโทษนี้เท่ากับว่าเสนับสนุนแล้วมาสรุปอีกทีหนึ่งมันสองทีอย่างนี้ไม่ได้

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่ใช่ นำ เอาเดอนั่งเดอะท่าน ถ้าประธานฯ ผิดท่านเสนอมาได้ ท่านนั่งเดอะ

นายสมศักดิ์ สมบูรณ์ทรัพย์ (ราชบุรี) : ได้อะไรกัน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ต่อไปเดอะ ท่านอย่าเถียงข้าพเจ้า ท่านนั่งข้าพเจ้าสั่งให้ท่านนั่ง

นายสมศักดิ์ สมบูรณ์ทรัพย์ (ราชบุรี) : ท่านไม่ต้องสั่ง ข้าพเจ้าก็มีมารยาทพอ เมื่อท่านไม่รู้ระเบียบที่ประชุม ข้าพเจ้าก็ไม่ต้องการประชุมร่วมกับท่าน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ข้าพเจ้าต้องร้องท่านให้รักษาความเรียบร้อยของที่ประชุม

ต่อไปพิจารณาในหมายเลข ๓. ร่างพระราชบัญญัติเปลี่ยนแปลงเขตจังหวัด

พิจาณาและจังหวัดภูเก็ต พ.ศ. ๒๕๐๐ นายปิฎก เปลี่นสละสืบ ผู้แทนเจ้าเมืองจังหวัด
พิจาณา และนายสทวงศ์ พุทธรักษา ผู้แทนราษฎรจังหวัดภูเก็ตเป็นผู้เสนอ ผู้เสนอ
ไปรษณียบัตรได้ตัว

บันทึกหลักการและเหตุผลประกอบ

ร่างพระราชบัญญัติเปลี่ยนแปลงเขตจังหวัดพิจาณาและจังหวัดภูเก็ต พ.ศ. ๒๕๐๐

หลักการ

โอนตำบลเกาะขวานน้อยและตำบลเกาะยาวใหญ่ ทั้งอำเภอเกาะยาว จังหวัด
พิจาณาไปขึ้นกับอำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต เพื่อความสะดวกของประชาชน

เหตุผล

เพราะการติดต่อค้าขายตลอดจนการแพทย์พยาบาลมักเกิดเหตุวายเป็นผล
ฉวรวจต้องเดินทางมาติดต่อทางจังหวัดภูเก็ต เพราะถ้าไปทางจังหวัดพิจาณา ทาง
จังหวัดพิจาณาซึ่งคนส่วนใหญ่มาจากจังหวัดภูเก็ตอีก สิ่งสำคัญคือว่าถนนหนทางก็สะดวกไม่มีใน
อำเภอเมืองพิจาณา และประชาชนในตำบลเกาะขวานน้อยและตำบลเกาะยาวใหญ่ ใน
กิ่งอำเภอเกาะยาว ๕๐% เป็นคนไทยนับถือศาสนาอิสลาม.

ร่างพระราชบัญญัติเปลี่ยนแปลงเขตจังหวัดพิจาณาและจังหวัดภูเก็ต พ.ศ. ๒๕๐๐

ไทยให้เป็นราชสมาคมเปลี่ยนเขตจังหวัดพิจาณาและจังหวัดภูเก็ต

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติเปลี่ยนแปลงเขตจังหวัดพังงาและจังหวัดภูเก็ต พ.ศ. ๒๕๐๐"

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้โอนเขตการปกครองในกิ่งอำเภอเกาะยาว จังหวัดพังงาไปขึ้นอยู่กับอำเภอกลาง จังหวัดภูเก็ต

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

(ลงชื่อ) บัญชี เปลี่ยนสายสืบ, ส. พุทธรักษา ผู้เสนอ

(ลงชื่อ) ใหญ่ สวิตชาต, โถง, เข็ม ไชยเนทัน, สุข รอบรู้, เจริญ สืบพันธ์, คล้าย, โชติ วิชัยศิษุ, พระประยูทธ, ม. สุวรรณทัต, ไสว สวัสดิ์สว, ศิริรินทร์ รักศรีวงศ์, พิมพ์ มหาพินิจ, ถิ่น ปลั่งนิล, วรศักดิ์ นิมาพันธ์, ก่อเกียรติ ชาญเสน, ชวน กิติศรีวรรณ, ฟอง สิทธิธรรม, เกียรติ นาคะพงษ์, สมพร จุริมาศ, ทองพูน อัจชะพันธ์ ผู้รับรอง

(เนื่องจากประธานสภาผู้แทนราษฎรมีกิจธุระ ร้อยโท จงกล ไกรฤกษ์ รองประธานสภาผู้แทนราษฎรคนที่ ๒ จึงดำเนินการประชุม)

นายบัญชี เปลี่ยนสายสืบ (พังงา) : สำหรับเรื่องการเสนอเปลี่ยนแปลงจังหวัดภูเก็ตและพังงาก็ได้แจกกันไปทั่วๆ แล้วครับ ไม่อ่านยาละครับ ผมจะพูดถึงเหตุผลเสียทีเถิด สำหรับเหตุผลที่ผมจะอภิปรายว่าไปนี้เขาก็อ่านกันหมดแล้ว ผมไม่อ่านนะ เป็นร่างพระราชบัญญัติเปลี่ยนแปลงเขตจังหวัดพังงาและจังหวัดภูเก็ต หลักการก็ขอโอนตำบลเกาะยาวน้อยเกาะยาวใหญ่ซึ่งรวมอยู่ในกิ่งอำเภอเกาะยาวของจังหวัดพังงาไปขึ้นเดียวกับอำเภอกลาง จังหวัดภูเก็ตเพื่อความสะดวกของประชาชน เหตุผลที่มีเพราะว่าประชาชนกิ่งอำเภอเกาะยาวนี้มีประมาณ ๕,๐๐๕ คน ขอร้องมาสักเกือบ ๑๐ ปีแล้วครับ การขอเรื่องนี้ทางประชาชนก็ไม่ทราบว่าการขอเรื่องจะขอร้องอย่างไร ก็มีพูดกันอยู่ในกลุ่มประชาชนเท่านั้นเอง เมื่อขึ้นไปถึงอำเภอ ทางอำเภอก็กินเงินก่อนจะเดินขึ้นไปก็คล้ายๆ กับวันนี้ รับผิดชอบให้ความ

สะดวกประชาชนไม่เพียงพบ ก็ไม่กล้าเขียนไปถึงผู้ว่าราชการจังหวัด และผู้ว่าราชการ
 พังงาหนี้อย่างครั้งที่จะไปเยี่ยมถึงอำเภอเกาะยาวนี้ เพราะมันต้องเสียเวลาข้ามไป ๒
 วัน ๒ คืนครึ่ง ระยะเวลาเดินทางมีแต่เพียง ๕ ถึง ๖ ชั่วโมงเท่านั้น แต่ว่าต้องรอหน้า
 ชันน้ำลง ถ้าเพื่อนำทะเลมันลงเสียทางที่จะข้ามไปอำเภอเกาะยาวมันข้ามก็ข้าม
 ไม่ได้ เพราะว่าจากท่าเรือเมืองพังงาไปถึงท่าวังหม้อแกง ท่าวังหม้อแกงนั้นมีน้ำทาง
 ไปประมาณสักเกือบ ๒ กิโลเมตรครึ่ง เป็นทางโคลน ถ้าให้ทะเลขึ้นไม่ถึงก็จะเดิน
 เรือไปถึงทะเลไม่ได้ นี่ไม่สะดวก เพราะฉะนั้นผู้ว่าราชการจังหวัดไม่ค่อยจะไป
 เยี่ยมนัก และทางอำเภอก็ไม่ค่อยจะมาติดต่อกัน อันนี้เป็นความเดือดร้อนที่ราษฎร
 จะแข็งแรงมาทางผู้ว่าราชการจังหวัดไม่ได้ เพราะฉะนั้นคนที่ใกล้ชิดก็คือผู้แทนราษฎร
 คือผมนี่ ใกล้ชิดกับราษฎรเข้าไปถึงแล้วคุยกันได้ ๆ ทุกแห่ง เพราะได้รับความ
 เดือดร้อนอันความเป็นจริงอย่างนั้นมา เราส่วนมากที่เดียวติดต่อกับชายแม่กระที่
 ไปทำงานไปหาแพทย์ เกษียณป่วยขึ้น อนามัยของกิ่งอำเภอเกาะยาวอยู่ในปีที่
 ที่เรียกว่าควรจะยุบได้เสียแล้ว ไม่ได้ให้ความช่วยเหลือประชาชนเลย เพียงแต่
 ขาดแคลนการรักษาไม่ได้ แขนี่ครึ่ง ๒ นิ้ว ๓ นิ้วเราต้องไปรักษาพยาบาลที่จังหวัด
 ภูเก็ต เพราะว่าจากรอน้ำขึ้นน้ำลงขึ้นเข้าคลองไม่ได้ ทางจังหวัดภูเก็ตที่จะตั้งเดิน
 ทางก็ในราว ๒ ชั่วโมงกว่า ๆ น้ำจะขึ้นจะลงไม่เกี่ยวครับ เรือไปจอดแล้วขึ้นได้เสีย
 มันเป็นชายทะเลไม่ต้องเข้าคลองอันนี้เป็นประการแรก ในประการต่อไปการติดต่อกับ
 คำชายหรือชนชั้นนั้นมีเรือเดินกันอยู่เสมอระหว่างภูเก็ตซึ่งเรียกว่าท่าเหมืองใหม่หรือ
 สบั้ง มันเดินกันได้ดีตลอดทั้งวันไปกลับได้ในเวลาวันเดียว ส่วนการที่เราจะไป
 อำเภอเมืองพังงานั้นต้องค้าง ๒ วัน ๒ คืน อันนี้สำคัญก็ไม่ต้องจะผ่านไปทางนี้
 โรงพยาบาลพังงาก็กำลังจะก่อสร้าง แต่ถึงเวลาที่ควรจะเหมาะจะไปพังงา การเหมาะ
 ก็ต้อง ๖-๗ หรือมากกว่าหนึ่งเที่ยว ประชาชน ๙ พันกว่าคนครึ่งเจ็บคนต้องเสีย
 ๖-๗ รัศมีบาทสำหรับเหมาะรถยนต์ แต่เขาเดินทางไปที่จังหวัดภูเก็ตแล้วเสีย
 เสียค่าเรือไม่กี่บาท และผู้ที่ติดทางไปเที่ยวก็กลับกันได้ในวันนั้น อันนี้เป็นความ
 สะดวกอย่างหนึ่งที่ชาวท้องถิ่น โดยเนเพาะกำลังอยู่ในจังหวัดพังงานี้ ผมขอพูด
 ออกไปอีกอีกเรื่องแล้วจะเข้ามายุติ ส่งภาชนะมาให้กับรัฐบาลที่นั่นแล้วมาเก็บ ๕๖
 ล้านบาท พงการรัฐบาลส่งไปบ้างทั้งจังหวัดทั้งเดินเคอร์ซอร์ราชการมีประมาณ ๖
 ล้าน ๆ มันมีเงินที่ ๙ พันเศษทางที่ไอเสีย อันนี้ดูแต่ไม้หัว เข็มกับเรือที่จังหวัด

พียงข้างหนึ่งทอมะพร้าวไว้เรียนอยู่ โรงเรียนเทศบาลจนถึงประเทศเกือบ ๕๐ ล้านบาท
นักเรียนในจังหวัดนี้คือไม่เรียนในภาคจังหวัดพังงา ที่นี้เมื่อเขตจังหวัดพังงา
ไม่ได้รับการดูแลจนแล้วครั้น กิ่งอำเภอเกาะยาวซึ่งต้องเดินทาง ๒ วัน ๑ คืน
นั้นหลักๆได้เลยครั้น ราษฎรช่วยตัวเอง ถนนทำกันเอง บ่อน้ำขุดกันเอง โรงเรียน
เทศบาลตามแผนผังของเทศบาลไม่มีเลยแม้แต่หลัง ส่วนจังหวัดภูเก็ตมีเนื้อที่เพียง
๖๐๐ ตารางกิโลเมตรเท่ากับหนึ่งอำเภอของจังหวัดพังงา คืออำเภอกระพอง พังงานี้
มีเนื้อที่ถึงเกือบ ๔ พันตารางกิโลเมตร เพราะฉะนั้นการที่โอนนี้เข้าไปทางไหน ทาง
จังหวัดภูเก็ตก็จะได้มีดูแลมาทั่วถึงโรงเรียนก็มากขึ้น แล้วอะไรๆก็พอจะดีขึ้นบ้าง
แล้ว เชื่อว่าคงจะไปดูแลกันได้ เดินทางก็ง่ายเข้า สิ่งเหล่านี้ก็เป็นความเดือดร้อนที่
เกิดมานานแล้ว แต่โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่ผมพูดว่าส่งไปเพียง ๘ ล้านเด็กก็ยังนั่งต้น
มะพร้าวอยู่อย่างนี้ เกาะยาวก็ไม่ได้รับความช่วยเหลืออะไร ราษฎรขอร้องไม่ได้
ขอเงินครับ ขอให้ท่านทั้งหลายเข้าใจ ไม่ได้ตลกเงินไปบำรุงທံงที่ เขาเลี้ยงตัวเอง
เขาสอนลูกสอนหลานอบรมกันเอง และเป็นชาวไทยอิสลามเกือบ ๙๙ เปอร์เซ็นต์
นี้ไม่ได้มาขอเงินครับ เพียงแต่ทำให้ความสะดวกกับเขาอย่าได้ทรมานให้ไปติดต่อกับ
ทางพังงาเลย เพียงแต่ทำให้เขาไปติดต่อกับภูเก็ตเกาะ เพราะเท่าที่ผมสืบทราบมา
เกี่ยวนี้ะครับ ท่านจะเห็นอย่างไรไม่ทราบ ชงไตรรงค์ซึ่งเป็นธงของชาติไทย ซึ่ง
เรารักเคารพอย่างสูงสุด ที่ทุกคนเรารักใจซึ้งกัน แต่พี่น้องชาวอำเภอเกาะยาวของผม
ฝันใจซึ้งใจไตรรงค์ครับ เอาใจหน่อยเถอะครับ ไปตรวจสอบได้ว่าพี่น้องชาวอำเภอ
เกาะยาวไม่เคยซื้อธงชาติไตรรงค์ที่ไหนเลย เอาใจสักนิดเถอะครับ ให้เขาได้ไปอยู่
ภูเก็ตให้เขาสะดวก มันจะได้ซึ้งใจไตรรงค์ อันเป็นลูกที่รักของเราราวนี้ ชั้นที่เกาะยาว
อย่างสง่าภาคภูมิ มีฉะนั้นจะเห็นธงของเจ้าหน้าที่ท่านนั้นเองครับ ประเทศไทยครับ
กิ่งอำเภอเกาะยาวจังหวัดพังงานี้ก็ใกล้สหพันธ์รัฐมาจะใกล้เอกราชแล้ว การเอาใจ
ของกิ่งอำเภอเกาะยาว ถ้ารัฐบาลให้ โอนไปกับภูเก็ตคราวนี้จะได้ผลเสียไปทาง
จังหวัดภาคใต้ครับ ไม่ต้องเอาเงินให้ครับ ชาวไทยอิสลามของกิ่งอำเภอเกาะยาวไม่
จำเป็นต้องของเงินรัฐบาล ความไม่สะดวกของประชาชนนั้นพอประมาณ ส่วน
ความไม่สะดวกของเจ้าหน้าที่ปกครองซึ่งเป็นกิ่งอำเภออยู่ เวลาถึงบประมาณไปถึง
จังหวัดๆ มีรายได้ที่จะต้องบำรุงตำบลหรืออำเภอทางไหนก็ต้องส่งสภาตำบลมาแต่ไป
วันนี้ พรุ่งนี้ให้มา พรุ่งนี้เช้าไม่มีออก มาจังหวัดพังงาครับ มาไม่ได้ ทำอย่างไร

ต้องเหมาเรือได้ครบเป็นบางครั้งเจ้าหน้าที่เหมาเรือได้ แต่มีแป่องนักก็เหมาไม่ไหว ที่
 นี้เมื่อเหมาแล้วจะเบิกค่าเบี้ยเลี้ยงค่าเดินทางก็รู้สึกอึดใจว่าถ้ายังเบิกไม่ได้ คงค้างกันอยู่
 เพราะฉะนั้นเรื่องเงินที่จะให้บำรุงถึงอำเภอเกาะยาว หรือบำรุงตำบลที่อยู่ในบริเวณ
 ใกล้เคียงอันนั้น เมื่อเจ้าหน้าที่เดินทางมาเข้าประชุมไม่ได้ คงประมาณมันก็สูญเสีย
 ไป เมื่อย้ายไปขึ้นกับภูเก็ตเสียแล้ว สักวันพ่วงนี้เขาก็ไปประชุมได้ ที่จริงอำเภอ
 เกาะยาวที่ ให้มาคือบ่อน้ำจืดเท่านั้นคงก็ไม่รู้จักจะให้สักบ่อะไรเหล่านี้เป็นเรื่องที่เขา
 เตื่อหรือจริง ๆ ในการกระทำของผมนั้น ไม่ใช่เป็นการกระทำเพื่อจะเอาความดีความ
 ชอบอะไรหรอกครับ ไม่ใช่การที่จะโอนคน โอนคนเกณฑ์ไปอยู่จังหวัดหนึ่งนี่เป็นการเสีย
 ผลครับ ที่ผมจะหาคะแนนเสียง แต่ผมต้องการอย่างนี้จริง ๆ ผมปรึกษาท่านผู้ว่า
 ราชการจังหวัดแล้ว ผู้ว่าราชการจังหวัดก็ให้ย้ายไปอยู่จังหวัดภูเก็ต คือผมเห็น
 ชอบแล้ว ถ้าหากว่าทางรัฐบาลจะส่งคนไปสอบสวน ผมว่าคงจะให้หนังสือมา
 หนังสืออันนั้นไม่ใช่มาจากหนังสือที่เป็นจิตใจจริง ๆ ของประชาชนถึงอำเภอเกาะยาว
 เป็นหนังสือที่เจ้าหน้าที่บ้านเมืองเขียนขึ้นมาสวย ๆ เข้าไม่ถึงครับ เพราะฉะนั้นผม
 ในฐานะที่เป็นตัวแทนก็ตาม ผมเข้าใจ แต่ก็มีข้อเสียอยู่ครึ่งหนึ่งออกก็ด้วยครับ
 ที่ท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการ สวัสดิ์ คำประยาธ ี่ไปปราบใช้หัวโต แล้วก็ผ่านไป
 เป็นกลางคืนเสีย ผมก็พยายามจะตั้งเขาทำนไว้ชมเหมือนนั้นก็ เพราะเอาไปไม่ได้
 ถ้าท่านไปชมท่านจะต้องสนับสนุนผมแน่ เพราะมันสิ่งของจริง ๆ ครับ บาดแผล
 ถึงแต่ชั่วคราว ที่คงมากุ๊กก็ อนาคตมันนั้นชั่วอะไรไม่ได้เลย สำหรับแผนที่ดีที่มันทำ
 คงจะไม่ได้เห็นกันนักหรอกครับ เพราะว่าทั้งอำเภอเกาะยาวนี้ ทุกอันง่าย ๆ ว่า
 ตั้งทางปล่อยวัดไปทีเดียว คุกก็ ใต้กรับทุก ๆ ท่าน เป็นอันที่ตั้งกิ่งอำเภอเกาะยาวครับ
 ส่วนประชาชน ๆ ถ้าจะเดินทางมากุ๊กถึงตรงนี้มันคงพอ เพราะว่าถึงอำเภอเมืองพังงาที่
 น้ำแห้งเข้าไม่ได้ แต่ทว่าถ้าจะเดินทางมาอีก โดด มีทั้งน้ำ เดินทางมากุ๊กแล้วระยะ
 มันสั้นกว่ากันแน่ ให้ความสะดวกเขาแต่ละครั้งทั้งไปและกลับ ทางราชการก็จะสะดวก
 ขึ้น ผู้ว่าราชการก็ไปเยี่ยมได้ง่าย มีเช่นนี้ผู้ว่าราชการต้องไปค้างสองวันสองคืน
 กว่าจะกลับได้ ในการเสนอต่อไปสำหรับกาที่ผมนำมาแล้วก็ขอเสนออันนี้ หวัง
 ว่าท่านสมาชิกประเภทที่ ๒ ซึ่งอยู่ในที่นี้ด้วย ขออภิปรายให้คณะครับ บรรพบุรุษ
 สว่างมาให้มันสมองใช้ตุลพิณจกรับ ไม่ใช่มีเงาของสำหรับอ้อมี ท่านมา
 กุสสภา ....

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขอให้ท่านพูดอยู่ในประเด็น

นายปฏิ เปลี่ยนสายสืบ (พังงา) : ครับ. ต้องขออีกสักแต่ครั้ง. จะได้

ดูความประสงค์ขององค์ประมุขของชาติ ก็ได้พูดมาอะแล้ว และผมก็ได้เรียนกับ
ท่านรัฐมนตรีมหาดไทยแล้ว เรื่องเหล่านี้ถ้ามีท่านผู้ใดเห็นค้านและสนับสนุนด้วย
ประการใดครับ ผมขอพูดถึงแต่เพียงเท่านี้ครับ.

นายพลตำรวจเอก เผ่า ศรียานนท์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย) :

เรื่องกิ่งอำเภอเกาะยาวตามที่ท่านสมาชิกผู้สื่กเกียรติ ได้เสนอ ขอโอน ไปยัง จังหวัดภูเก็ต
นั้น เป็นเรื่องที่กระทรวงมหาดไทยได้สอบสวนมาช้านาน แต่การปกครองในระบบ
ประชาธิปไตยนั้น กระทรวงมหาดไทยก็จำเป็นต้องสตั้บรับฟังความเห็นของ
ประชาชนเป็นใหญ่ ท่านผู้เสนอได้บอกว่ามีประชาชนเป็นเส่ว่มากอยากจะไปรวม
กับจังหวัดภูเก็ตนั้น กระทรวงมหาดไทยทราบว่ามิใช่ประชาชนอยากจะไปรวม อยาก
ไปรวมเพราะอะไร เพราะเหตุว่าขณะนี้ท่านอยู่ใกล้จังหวัดภูเก็ต ที่จังหวัดภูเก็ตนั้น
เป็นสถานที่ค้าขายของราษฎร กิ่งอำเภอเกาะยาว โดยจับสัตว์น้ำทะเลเล็ก ไปขาย ที่ตลาด
ภูเก็ตนั้น ในการที่ระเบียบการปกครองของกระทรวงมหาดไทยโดยแบ่งกิ่งอำเภอ
เกาะยาวมาอยู่จังหวัดพังงานั้น ไม่ได้คิดกันที่ประชาชนจะไปค้าขายที่จังหวัดภูเก็ตไม่ได้
ประชาชนที่จังหวัดเกาะยาวมาค้าขายที่กรุงเทพฯ กระทรวงมหาดไทยก็ไม่ได้ขัด
ข้องประการใด ทุกคนมีเสรีภาพตามสิทธิของมนุษย์ที่จะเคลื่อนที่ไปไหนก็ได้ แม้
แต่ออกนอกประเทศซึ่งไม่ผิดต่อกฎหมายอะไรต่างๆ แล้วก็ไปได้ทั้งสิ้น เพราะ
ฉะนั้นในเหตุผลที่ท่านสมาชิกได้เสนอว่า ประชาชนนั้นอยากจะไปรวมกับจังหวัด
ภูเก็ตนั้นไม่เป็นความจริง ประชาชนไปเที่ยวจังหวัดภูเก็ตได้ ประชาชนไปรักษา
พยาบาลที่จังหวัดภูเก็ตได้ เพราะในขณะที่เกิดโรคภัยไข้เจ็บหรือเป็นคดีอุกฉกรรจ์แล้ว
ประชาชนจะไปรักษาที่โรงพยาบาลใดๆ ก็ได้ อย่างเช่นในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา
คดีอุกฉกรรจ์มาดจับ ตามระเบียบการก็ส่งโรงพยาบาลกลางหรือโรงพยาบาลตำรวจ
แต่ประชาชนก็มีสิทธิที่จะไปรักษาที่ โรงพยาบาลอื่นได้ และในขณะที่เวลานี้ถ้าจะ
ไปรักษาโรงพยาบาลนอกจังหวัดก็ได้แล้วแต่ถ้าใครสนใจระแวงภัยที่ใหม่ ส่วนที่
จังหวัดพังงานั้นเป็นเว็่ซึ่งเกิด และจังหวัดพังงานั้นก็มี โรงพยาบาลที่ดีเหมือนกัน
กล่าวคือมีนายแพทย์ปริญญาถึง ๒ คน ซึ่งนับว่าในจังหวัดเล็ก ๆ เช่นจังหวัดพังงา
นี้ก็มีนายแพทย์และตัวโรงพยาบาลครบเช่นเดียวกับ. การปกครองในระบบอบ

นั้นเป็นการไม่สมควร เพราะชาวประชาชนก็ไปผูกพันเกี่ยวพันกับเจ้าท้าวแก้วให้จริง ๆ สะดวกอย่างยิ่งแล้ว ส่วนประชาชนชาวเกาะยวนั้นความจริงเรื่องนี้เป็นหน้าที่ของ ผ่า ผู้แทนผูกพัน โจทย์เฉพาะที่ระขอโอนกิ่งก้านเกาะยวมาอยู่ผูกพัน เพราะอยู่ในฐานะที่ข้าพเจ้าเป็นผู้อยู่ในจังหวัดภูเก็ต มีภูมิลำเนาอยู่ในจังหวัดภูเก็ตได้ ไม่เห็นเกาะยวอยู่สมควร เพราะชาวไร่รังยังเป็นพลพลตาบอดจะมาขึ้นกับ จังหวัดภูเก็ต ทั้งนี้ ไม่ใช่เพราะว่าการค้ายังงั้นแล้ว เพราะว่าการคมนาคมสะดวกกับภูเก็ต เส้นทางรถไฟประชาชนต้องการติดต่อกับจังหวัดภูเก็ต ไปลำบาก ต้องมาผ่านภูเก็ต เพราะว่าทางภูเก็ตระยะใกล้กว่า นอกจากนั้นรัฐบาลนี้ตั้งอยู่เสมอว่าจะทำงานเรื่อง ความต้องการของประชาชน เมื่อประชาชนต้องการอย่างนั้นรัฐบาลก็น่าจะสนใจ และทำตามความต้องการของประชาชน ที่มีประชาชนในตำบลภูเก็ตนั้นไปหาเงินหาปลาที่เกาะยวแล้วผูกพันกับฝั่งพังงา เพราะอาชีพหาปลานี้ทางภูเก็ตต้องไปหาทางเกาะยวเป็นส่วนใหญ่ เมื่อเกิดความเดือดร้อนอย่างนี้ทางบ้านประชาชน ภูเก็ตและทางเกาะยวอาจจะมาขึ้นกับจังหวัดภูเก็ต นอกจากนั้นภูเก็ตเป็นเกาะเล็ก มีที่ดินทั้งหมด ๓๐๐ ไร่ราว ๓๐๐ ไร่เศษ ซึ่งสำหรับพลเมือง ๖๗,๐๐๐ คน เหลือที่ดิน สำหรับเกษตรนั้นอยู่ที่สี่ เพราะที่ดินส่วนมากเป็นที่ดินทำเหมืองแร่และบ้านเรือน ถ้าหากว่าภูเก็ตจะได้เกาะยวมานี้ ประชาชนราษฎรในจังหวัดภูเก็ตจะได้มีที่ทำกินเพิ่มขึ้น เพราะว่าการที่กิ่งอำเภอเกาะยวขึ้นกับพังงานั้น การไปซื้อที่ดินนั้นลำบากเพราะ จะต้องไปจังหวัด ถ้าหากมาขึ้นกับภูเก็ตแล้วลงกับประชาชนราษฎรจังหวัดภูเก็ตจะได้ มีที่ดินเพิ่มขึ้นเพื่อทำกินไปตามความต้องการของรัฐชาติ

นายสุวิช พันธ์เศรษฐ (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้าจะใช้ได้ สมบูรณ์ที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรนี้ตามสิทธิและหน้าที่ต่อไป...

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านผู้เสียจริตโปรดกลับไปศาล แต่เนื้อ ๆ เตะ

นายสุวิช พันธ์เศรษฐ (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้าขอคัดค้าน หลักการในร่างพระราชบัญญัติให้โอนตำบลเกาะยวมาขึ้นกับตำบลเกาะยวใหญ่ ก็อย่าบอกเกาะยว จังหวัดพังงาให้ไปขึ้นกับอีกเมืองต่าง จังหวัดภูเก็ต ถ้าไม่เช่นนั้นจะ จึงได้คัดค้านหลักการอันนี้ ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วยเพราะประชาชนที่ต้องการจะตั้งผู้แทนราษฎรในจังหวัดภูเก็ต ได้มีขึ้นแล้วอยู่แล้วให้หรือไหม ก็เห็นทั้งหลายต้องฟัง...

คู่ให้ดี นโยบายของรัฐบาลทุก ๆ รัฐบาลนั้นต้องการที่จะให้ประชาชนอยู่เย็นเป็นสุข และแก้ไขความทุกข์ยากของประชาชน เหตุผลของวาทะ ส.ส. ที่เสนอกฎหมายฉบับนี้ อธิบายเรื่องเกี่ยวกับการแพทย์ การพยาบาลต่าง ๆ หรือ ถ้าไปจังหวัดพังงาแล้วไม่ เห็นผล ต้องมาจังหวัดภูเก็ต ก็เหตุผลเช่นนี้ถ้าเป็นความจริง รัฐบาลก็ต้องแก้ไข ในจังหวัดพังงานี้ให้การรักษาพยาบาลดีขึ้นให้จึงได้ เพื่อประโยชน์สุขของประชา- ชนชาวจังหวัดพังงาอีกหลายหมื่นคน ไม่ใช่หมายความว่าจังหวัดพังงาไม่มีความ ปลอดภัยในด้านการรักษาพยาบาลแล้ว ก็โดนที่หนึ่งไปให้กับอีกที่หนึ่ง แล้วก็ปล่อยให้ประชาชนอีกหลายหมื่นคนนั้นต้องได้รับความเดือดร้อนในคราวรักษาพยาบาล การ กระทำเช่นนั้นไม่ใช่ในนโยบายของรัฐบาลที่จะพึงกระทำ นอกจากนั้นท่านได้กล่าวต่อไป ว่าร้านอาหารอิสลามไม่มี ก็ร้านอิสลามไม่มี ว่าก็จัดให้มีร้านอาหารอิสลามขึ้นโดย สนับสนุนให้มีการจัดร้านอาหารอิสลามขึ้น อย่างนี้เป็นความช่วยเหลือให้ความสะดวก แก่ประชาชนในจังหวัดพังงาที่ห่างไกลออกไป ท่านทั้งหลายลองพิจารณาดู ข้าพเจ้า เองสงสัยว่าบรรดาประชาชนชาวจังหวัดพังงาอันเป็นส่วนใหญ่อีกหลายหมื่นคนนั้นจะ มีความรู้สึกในใจเป็นประการใดที่ผู้แทนราษฎร ของท่านเหล่านั้นได้เสนอตัดเอาดิน แดนของจังหวัดพังงา ซึ่งอยู่มาแต่สมัยรัชกาลที่ ๖ ขึ้นกับจังหวัดภูเก็ตเสีย ก็ นื่องชาวจังหวัดพังงาจะรู้สึกเสียใจบอกว่า บุคคลเหล่านั้นได้ร่วมบุญร่วมชื่อใน จังหวัดพังงามาเป็นนาน แต่มาถึงสมัยผู้แทนราษฎรปัจจุบันนี้กลับจะตัดเอาไป ให้กับ จังหวัดภูเก็ต เป็นชาวภูเก็ตเสียแล้ว ที่นี้ชาวจังหวัดพังงาก็หลายหมื่นคนนั้น ขอ ให้ท่านสคริปต์รับฟังว่า ในเวลาข้างหน้าวิธีการเช่นนี้จะเหมาะสมหรือไม่ ก็หากว่า ท่าน ผู้แทน ราษฎร ซึ่งมีความหวัง ดีต่อ ประ เภศชาติ และ ประ ชาชน เสกแก่ข้าพเจ้า ให้ รัฐบาลทราบความทุกข์ยากต่าง ๆ และข้อบก พร่องต่าง ๆ ซึ่งเวลาไม่มี ไม่มีโรง พยาบาลที่ดี ไม่มีสุสานที่ดี แล้วพยายามให้รัฐบาลเร่งรัดกับทบวงสนธิ สนุนให้ใน จังหวัดพังงาก็เพิ่มเท่าจังหวัดภูเก็ตแล้ว รัฐบาลนี้พร้อมที่จะช่วยสนับสนุนเพื่อ ประโยชน์ส่วนรวมแม้แต่จังหวัดที่เป็น เกาะก็เช่น เพชร เ ฉ ฉะบอง วิธีการดังกล่าวนี้มี ศาสนาว่าเราจะรับหลักการแล้ว อีกหลาย หมื่นเอ็ดหมื่น ละหลายหมื่นห้าแสนทั่วประเทศ ไทลิ่งจะอ้างเรื่องต่าง ๆ ก็ ความไม่เจริญรุ่งเรืองกับปัญหา ความอยู่ยากต่าง ๆ มีที่ ขอโอนที่ดิน ไปขึ้นที่อื่น โอนที่ดินไปจังหวัดอื่น ผลคือก็จะเกิดความปั่นป่วนอลวนอง ภา

ไม่จัดการให้ตี ไม่ไปร้องในที่เดิมให้ตีขึ้น โดนชนไปตีไหนก็ไปเข้ามาจะมีจับเป็น จะต้องไปจัดให้ตีขึ้นอีก ก็ไหน ๆ จะเป็นรูปการเช่นนี้แล้ว เราพยายามมาจับปลง ในจังหวัดนั้นให้ตีขึ้น การติดต่อกับชายทางรัฐมนตรีมหาดไทยก็บอกแล้วว่าไม่ห้าม เพราะเป็นคนไทยแล้วมีสิทธิที่จะเดินจากภาคใต้ไปเจภาคเหนือ ภาคอีสานภาคภาคใต้ ที่ไหนไม่มีห้าม จะไปค้าขาย จะไปรักษาพยาบาล จะไปติดต่อยุทธการไท ไม่มี การห้ามเลย เมื่อเป็นเช่นนี้ก็จะไปเรียกว่า เกิดความเดือดร้อนประการใด เพราะ ฉะนั้นข้าพเจ้า จึงเห็นสมควรอยู่ว่า ขอให้พยายาม แม้แต่ฝ่ายปกครอง ซึ่งเป็น รัฐบาล ปัจจุบันนี้ ได้ พิจารณาใน รูปที่ว่าให้ไปรักษาใน จังหวัด พังงา ที่เขา ดำหนักดี เห็นว่า ยกพร้อม ถ้าเป็นจริงนี้ให้ตีขึ้น แล้วรักษาสถานการเดิมของจังหวัด พังงาไว้ เพื่อเอาใจบรรดาชาวจังหวัดพังงาอีกหลายหมื่นคน นอกจากที่จังหวัดพังงา ๓-๔ พันคนนี้ ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ยังไม่สมควรที่จะรับหลักการ

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ต่อไปนี้เวลาพูดกรุณาพูดกับผม ของหน้าผมจะยกไปมองคนอื่นเลย

นายบุญคุ้ม จันทศรีสุริยวงศ์ (อุดรธานี) : ผมไม่เคยคิดอยากอภิปรายร่าง พระราชบัญญัตินี้ เพราะว่าเกาะยาวอยู่ที่ไหนผมก็ไม่เคยเห็น แต่เมื่อได้ฟังคำอธิบาย ของท่านผู้เป็นเจ้าของร่าง แล้วที่ท่านผู้มีเกียรติแห่งจังหวัดภูเก็ต แล้วก็คำอธิบาย ที่ได้รับของท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ก็รู้สึกว่าคุณควรจะได้พูดอะไร บ้าง ผมมีความรู้สึกขึ้นทันทีเมื่อท่านทั้ง ๓ คนกล่าวจบว่า ควรอยู่อย่างนี้จะได้รับ หลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ ตามเหตุผลของท่านผู้แทนทั้ง ๒ จังหวัด ที่ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยท่านให้ขึ้นมากล่าวนั้นทุก ๆ คำพูดของท่าน เป็นเครื่องสนับสนุนร้อยเปอร์เซ็นต์เลยว่า เกาะยาวนี้ควรจะได้ โอนมาอยู่จังหวัด ภูเก็ต ท่านรับว่าเป็นความดีของการของประชาชนซึ่งร้องเรียน และท่านได้ทราบมา นานแล้ว แต่ว่าท่านไปเอาเหตุผลในการที่ว่าที่ขอร้องมานั้นเกี่ยวข้องกับการค้าบ้าง เกี่ยวกับการรักษาพยาบาล ซึ่งการค้าที่ภูเก็ตก็ดี การรักษาพยาบาลก็ดี ประชาชน ในเกาะยาวที่ชอบที่จะมากระทำการค้าที่ภูเก็ตได้ ไม่มีอะไรห้าม นั่นก็เป็นความ จริง แต่ว่าเมื่อฟังคุณแล้วยังเป็นเหตุผลที่รับรองว่าเกาะยาวควรจะมาอยู่ภูเก็ต เกาะ ยาวนี้ท่านรับที่เดี๋ยวที่จะยกกับท่านผู้เสนอว่า เหตุผลอันสำคัญเนื่องจากทางไปมาธุระ- ทางการลำบาก ระยยาว เพราะฉะนั้นมีเหตุผลอันใดที่ท่านจะหวงเอาเกาะยาวไว้

คงยังไม่เห็น ก็มีอย่างเดียว ขอประทานโทษท่านจะเอาชณะครุฑมา เก็บเอว
 ของชาวเกาะชาวเหลือเกินทำให้ผู้แทนเห็นแต่เอวกำร แล้วก็ดูแต่ทงที่จะรับเอาเกาะ
 ความข้อเสนอนี้คือท่านผู้แทนถูกเก็บเป็นฝ่ายค้าน ผมเชื่อเหลือเกินว่าถ้ากฎหมาย
 ฉบับนี้ท่านผู้แทนทั้ง ๒ นี้ หรือจังหวัดใดจังหวัดหนึ่ง หรือจังหวัดพังงาเป็นผู้แทน
 ฝ่ายสนับสนุนแล้ว ร้อยเปอร์เซ็นต์เกาะชวณนี้ได้อยู่จังหวัดภูเก็ตแน่นอน นี่ท่าน
 ประธานฯ พิจารณา ผมรู้สึกอนาใจเหลือเกินว่า ในสมานเวททำงานเพื่อประชาชน
 หรือว่าจะมาเอาชนะคะคานากัน ผมรู้สึกสงสารชาวเกาะชาวเหลือเกิน ท่านผู้แทน
 ประธานฯ ท่านอ้างมาต่าง ๆ นาน ๆ ตลอดจนท่านผู้สนับสุนนที่นั่งตรงเมื่อกันท่านก็
 พูดทำนองเดียวกัน และทำนองคล้ายกัน ท่านจริงอยู่เข้ามาศึกษาเรามาได้ เขามอง
 รักรายกันเข้ามาได้ แต่ต้องไปตรวจใจว่าตามระเบียบงานซึ่งท่านเป็นเจ้ากระทรวงอยู่
 ใ้ว่างเอาไว้ว่า ระเบียบงานบางสิ่งบางประการนี้ ผู้ที่ต่อจ้่าเป็นจะต้องมาติดต่อกับ
 ที่จังหวัด ยกตัวอย่างง่าย ๆ การขออนุญาตมีอาวุธปืนอย่างนี้เป็นต้น ขอที่ย้ำเอาไว้
 หรือไม่ได้ต้องมาที่จังหวัด แล้วโดยเฉพาะนอกเหนืออย่างเรื่องศาล เรื่องศาลท่าน
 บอกว่าขงกำลังพิจารณาจัดตั้งศาลแขวง ท่านอาจจะเข้าใจศาลเคลื่อน ศาลแขวง
 เป็นเพียงแต่ให้เฉพาะคดีเล็กน้อยหรือว่าเป็นการได้ส่วนน้อยเพียง ถ้าหากว่าเป็นเรื่อง
 ที่จะต้องส่งศาลใหญ่แล้ว เมื่อศาลแขวงกลับได้ส่วนแล้วจำเป็นจะต้องส่งมาส่งศาล
 จังหวัด เมื่อส่งมาส่งศาลจังหวัดนอกจากตัวจำเลยจะมากฎาพิพากษา ผู้ปกครองเขา
 ก็ต้องศึกษามาจนแล้วซึ่งกันและกัน ท่านประธานฯ เพราะฉะนั้นผมเห็นว่ามันมีแต่
 ทางได้ ไม่มีทางเสียเลยในการที่จะให้เกาะชวณขึ้นอยู่กับภูเก็ตนี้ ผู้แทนทั้ง ๒ ฝ่าย
 ก็มีเหตุผล คือกระผมอยากถามรัฐบาลว่า ถ้าให้เกาะชวณอยู่กับภูเก็ตจะเสียอะไร
 ท่านลองว่าให้ฟังหรือท่าน ถ้าผมเห็นด้วยผมจะยกมือให้ท่าน แต่ในขณะนั้นผมไม่เห็น
 ด้วยกับท่านเลย ผมรู้สึกว่าท่านเอาชณะครุฑมากกว่าที่จะทำประโยชน์ให้แก่ประชาชน

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ก็ขอเวลาเวลาเพียงครึ่ง มี
 ขอสงวนสงวนว่าเราจะทำเนิการประชุมกันไปถึงไหนอย่างไร ขอสงวนให้ที่ประชุม
 ขณะที่เราจะประชุมไปจนถึงเก้าโมงแล้วจึงควรพิจารณาถึงกระชายให้

นายจ้ง พรหมวิระ (ระนอง) : ท่านประธานฯ มีคุณและที่สมควร
 ผู้กับที่ขอสงวนผู้มีเกียรติที่เสนอเปลี่ยนแปลงชื่อจังหวัดระนองภูเก็ต ในฐานะ
 ที่ผมอยู่ที่อำเภอศก ผมและอยู่ที่ทางบ้านมหาสมุทรคืนแล้วกับชื่อ ถ้าท่านสมานชื่อผู้มีเกียรติ

ที่มาของร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ กระผมว่าถ้าชอบพอคุณลุงที่กระผมเห็นตัวที่
พี่น้องประชาชนชาวเกาะยาว แต่ท่านสมาชิกที่รับและเคารพ ถึงอำเภอกะเบา
ตามที่ท่านเสนอมานั้นอยู่ในมหาสมุทรอินเดียตามท่านเอาแผนที่เสนอมา แล้วกระผม
ก็ให้เห็น พูดยังการปกครอง ถ้าพูดว่าจะเอาถึงอำเภอกะเบาไปขึ้นต่อจังหวัด
ภูเก็ตซึ่งอยู่แดนติดต่อกัน ท่านสมาชิกผู้มีการคิดท่านลองนึกดูซิว่าถ้าเปรียบเทียบกับอย่าง
นั้นแล้วจะกี่ในจังหวัดใกล้ ๆ ในกรุงเทพ ฯ นี่แหละไม่ต้องไปนึกถึงเกาะยาว เกาะ
กรุงเทพ ฯ นี่แหละ พูดยังเรื่องการรักษาพยาบาล ผมเชื่อเหลือเกินพี่น้องชาว
นครปฐมนี้เองถ้าเจ็บป่วยเขาต้องมากรุงเทพ ฯ เพราะว่าที่กรุงเทพ ฯ เป็นเมืองหลวง
สถานที่พยาบาล แพทย์ เครื่องมือพร้อม ก็เช่นเดียวกับภูเก็ต จังหวัดภูเก็ตแต่ติด
ตำบลรพมาเราเป็นมณฑล ๆ ภูเก็ตมีอยู่ ๖ จังหวัด สถานที่ต่าง ๆ ก็ย่อมเจริญกว่า
จังหวัดเพราะเป็นที่ตั้งศาลากลางมณฑล โรงพยาบาลที่ดี ประชาชนก็ดี ยางดีเขาพูด
อย่างก็ย่อมดีกว่าเป็นมณฑล เพราะฉะนั้นอย่าว่าแต่เกาะยาวเลย สองตำบลเกาะยาว
ใหญ่และเกาะยาวน้อย แม้แต่จังหวัดระนองของผมนเองหรือว่าตะกั่วป่าซึ่งห่างไกลออก
มาจากฝั่งมาติดต่อกับระนองนั้นอีกนับเป็นที่ร้อยกิโลเมตร พี่น้องชาวตะกั่วป่าทุก
คนเจ็บป่วยจะต้องไปภูเก็ต เพราะภูเก็ตมีเครื่องมือแพทย์ มีโรงพยาบาลทันสมัยมีโรง
พยาบาลมีชั้นของเอกชน ตลอดจนอีกเรื่อย ทางคมนาคมได้โดยเฉพาะจังหวัดระนอง
และตะกั่วป่าฝั่งนี้ เมื่อก่อนไม่รู้ก็คำว่าเอ็กซ์เรย์จะเรียกว่า ไปฉายไฟนี่คือเอ็กซ์เรย์
ประชาชนทำไม่จึงต้องไป คบเมื่งเงินก็ต้องไปภูเก็ต ไปฉายไฟที่ภูเก็ต ก็หมายความว่า
ไปเอ็กซ์เรย์เกี่ยวกับการแพทย์ ที่เรียกว่ามณฑลเจริญมาก่อน แต่ว่าแล้วทำไมถึงยัง
จะเอาเฉพาะเหตุนี้คนเดียว ซึ่งตำบลเกาะยาวใหญ่ และเกาะยาวน้อยอะไรขึ้นแต่ภูเก็ต
เกี่ยวแก่การพยาบาลตามที่ท่านสมาชิกผู้มีการคิดท่านนั้นเพื่อความสะดวก ก็อย่าง
นั้นจริงแล้วแต่จังหวัดระนองของผมนสมัยที่แล้วมา ๕ ปี ของผมโรงพยาบาลนี้คนเดียว
หมอกี่แทบจะไม่มี ตั้งแต่โบราณโบราณมา พวกผมจังหวัดระนองเจ็บป่วยจะต้องไป
ภูเก็ต ไม่ไปภูเก็ตก็จะต้องมากรุงเทพ ฯ ซ้ำมเรือค้างคืนตลอดจนกระทั่งมาถึงชุมพร
ที่หนึ่งก็สองชั่วโมงกว่ามารักษาที่กรุงเทพ ฯ อย่างนี้เป็นต้น ผมก็อยากจะขอแจ้งให้
ระนองให้มาจัดกับกรุงเทพ ฯ อย่างนี้เป็นต้น ถ้าจะเอาเรื่องเขมแทนอันนี้มาเปรียบ
เทียบแล้วจะกี่ประเทศ ทั่วโลก ๆ ชาติในโลกผมเชื่อเหลือเกินว่าทุก ๆ ประเทศนั้นจะ
ต้องมีเขตนแดนติดต่อกัน ปลายแดนการติดต่อกัน ย่อมมีการไม่สะดวก นี่เป็นเรื่องธรรมดา

นักเรียนแม่แต่คำเดียวว่าหนูชื่ออะไร เด็กพวกอื่นจะไม่พูดกับท่านเลขตัวภาษาไทเข
 อาแต่ะ ๆ นี้เขาสอนไปในวังว่าเขเป็นอิสลาม เขาไม่ใช่ไทย ขอให้คำนึงถึงเรื่อง
 นี้ให้มาก เพราะสะพานที่ผมกราบเรียนมาขึ้นเป็นที่ต่อแห่งการที่ขยายกิจการ ต่าง ๆ ไป
 จนถึงเกาะยาวใหญ่ถึงภูเก็ต ถึงพังงา เพราะอิสลามในต่างประเทศได้หลังไหลเข้ามา
 ตำบลเกาะสะพานนี้ก่อนเพื่อน ที่หมู่บ้านสะพานนี้เป็นเกาะเหมือนกัน และต่อจาก
 นั้นก็ใช้เรือเล็ก ๆ ทะยอยเข้าไปสู่ตระกำปัว พังงา จนกระทั่งไปถึงเกาะยาวใหญ่และ
 เข้าภูเก็ตและทางกระบี ต่อ ๆ ไปเรือจนกระทั่งออกไปถึงสี่จังหวัดภาคใต้ นี่แหละ
 เหตุการณ์ของบ้านเมืองเป็นอย่างนี้ ถ้ามาคิดศาสนารูปเอาแต่เพียงข้อเดิน ๆ เพื่อ
 ความสะดวกนั้น กระผมก็ขอค้านว่าการที่จะย้าย โอนเขตอำเภอ ถึงเกาะยาว ใหญ่นี้
 เอาเฉพาะตำบลเกาะยาวใหญ่และเกาะยาวน้อยมาขึ้นกับภูเก็ตนั้นเพ้อนามยี้ ผมก็ได้
 เรียนแล้วว่า การเจ็บป่วยนั้นภูเก็ตเขาเป็นมณฑล เขาเป็นมาก่อน เขาตั้งเมืองมา
 ก่อนย่อมเจริญกว่าพังงา ที่นี้ข้อเปรียบเทียบได้ว่าจังหวัดระนองของผมเมื่อก่อนไปก็
 ต้องไปเรือ มันอยู่ที่หน้าหัวของผู้แทน หลักการต่าง ๆ นี้จะอ้างว่าการเจ็บป่วย
 พยาบาลไม่ดี ได้ยวนจังหวัดระนองของผม ๆ แต่ถ้าคุณเลขว่าในสมัยที่เส้วมาผู้แทนคือ
 คุณระพีพรรณนะ ได้มาวิ่งเต้นคิดต่อขอความเห็นใจเสนอโครงการมาเพื่อปรับปรุง
 กับรัฐบาลนี้ ๆ ก็ได้สำรวจแล้วปรากฏว่าเห็นผลจริง จึงไปสร้างโรง พยาบาลให้กว้าง
 ใหญ่โทะโรฐาน ประชาชนแม่แต่ต่างประเทศเวลานี้ โดยเฉพาะวิกตอเรียพอยต์
 (Victoria Point) หรือเกาะสองที่เขาเรียกกันสามัญชนต่างประเทศได้หลัง ไหลเข้า
 มารักษาจังหวัดระนอง แม้นแต่ภูเก็ตเองบางคนก็ยังมา

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : แยกประเด็น อย่าไปเอาเรื่อง
 เลข เอาพังงา

นายจง พรหมวิระ (ระนอง) : นี้ขอคัดตัวอ้าง ที่นี้อย่างวิกตอเรียพอยต์
 (Victoria Point) ยังมวระนอง ถ้าท่านผู้แทนออกจะให้จังหวัดพังงาของท่าน
 เจริญรุ่งเรืองนั้นท่านก็เสนอโครงการเข้ามาที่ โรงพยาบาลในแก่นเกล้าสมัหิ ควรจะ
 ของงบประมาณหรือวิ่งเต้นช่วยเหลือสนับสนุนกระนั้นเป็นต้น ที่นี้เล่าหรับเกาะยาว
 ใหญ่ตามที่อ้างว่าให้มาขึ้นกับจังหวัดภูเก็ตนั้น ขอให้ ท่าน คิดดูที่ว่า พี่น้อง อิสลาม ๓๕
 เบอร์เซินต์ ตามที่ท่านว่าแม่แต่จังหวัดใกล้เคียงเช่นจังหวัดของผมก็อยากจะไปขึ้น
 กับระกำปัว ตามระบอบการปกครองแบ่งเป็นจังหวัดอย่างนี้ ถ้าจังหวัดชายแดน

ทุก ๆ จังหวัดก็เกิด เห็น ว่า พระราช บัญญัติ อันนี้ ผ่านไป ได้ หรือ ว่า ลลอก ออกมาได้ ประชาชนอีกหลายจังหวัดที่อยู่ไกลเขตแดนไปติดต่อ ยังจังหวัด ของตัว ไม่สะดวกที่จะ ต้องร้องเรียนให้ผู้แทนมาแก้ไขเปลี่ยนแปลงบ้างอย่างนี้ ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติที่เสนอ เรื่องนี้มาเราทำงานเพื่อประเทศชาติ เพื่อความเจริญจริง ทุกท่านที่เข้ามา ผมเชื่อ เหลือเกินว่าทุก ๆ ท่านจะต้องเสนอโครงการหรือ พระราชบัญญัติ ต่าง ๆ นี้ เพื่อ ความ เจริญของประเทศชาติ ไม่ใช่เอาเรื่องส่วนตัวเล็กน้อซึ่งเท่าที่ผมทราบว่าพี่น้องอิสลาม ได้มี ให้คำรับรองไว้ ในเมื่อคราวสมัยที่มีการเลือกตั้งนั้น ท่านผู้แทนแต่ละจังหวัด ก็ได้ให้รับรองไว้ต่าง ๆ นานา แล้วเมื่อได้มาแล้วก็เอาเหตุผลอันนั้นมาอ้าง การอ้าง นี้ก็มีเหตุผล แต่เหตุที่จริงนั้นเราจะต้องช่วยกันร่วมมือ เพื่อความเจริญ ท่าน เป็นผู้แทนพังกา ท่านก็บรูณะวังเต็นช่วยเหลือติดต่อกัน เมื่อคมนาคมไม่สะดวก มากแก้ไขสะดวกกว่าท่านก็วังเต็นซี ให้การคมนาคมไปสู่จังหวัดนี้สะดวกกว่า เช่น พี่น้องชาวจังหวัดพังกาเวลานี้มีอยู่อำเภอหนึ่ง ก็คือกะกัวบ่า พี่น้องชาวกะกัวบ่า ท่านจะไปถามได้เลยว่าไม่ยากขึ้นกับพังกา ซึ่งจากกะกัวบ่าไปภูเก็ตจะต้องผ่านพังกา ทำไมพี่น้องชาวกะกัวบ่า จึงไม่ยากไปขึ้นจังหวัดพังกา อากาศจะไปขึ้นกับภูเก็ต เพราะทางภูเก็ตการคมนาคมดีกว่า การค้าดีกว่า ทุกอย่างดีกว่า สบายสบายกว่าอย่างนี้ เป็นขึ้น เมื่อมาถึงจากกะกัวบ่าจะไปภูเก็ตยังไปอีกถนนเป็นตั้งรั้งก็โลเมทว จะแวะเข้าไปในพังกาอย่างนี้เป็นหุบเขาเข้าไปในทางจังหวัดเอง ความเจริญน้อยเหลือเกิน ผม เชื่อข้อนี้ จะเจริญได้หรือไม่ได้ก็แน่ละ ผมขอเสนอท่านสมาชิกผู้มีเกียรติที่เสนอมาน อยู่ที่สุดปัญญาของเรา พวกสมาชิกผู้มีเกียรติที่ได้เลือกตั้งมานั้น โดยเฉพาะจังหวัด พังกาที่ท่านว่านี้ นี่แหละบัดนี้เป็นโอกาสแล้วที่ท่านจะแสดงความเคารพว่าท่านจะ บรูณะจังหวัดพังกาให้เจริญได้สัมความมุ่งหมายได้หรือไม่ ไซ้เป็นปัญหาอันสำคัญ ที่เราจะเรียกว่ามาเอาเกาะยาวน้อยและเกาะยาวใหญ่นี้ ไปขึ้นกับจังหวัดภูเก็ต ซึ่งถ้า ไปสอบถามว่าใคร ๆ ก็อยากจะไปอยู่ที่เจริญทั้งเปรี๊ยะที่ทราบแล้วแต่บนคนจังหวัดแต่ ละจังหวัดอย่าไปเปรียบเทียบถึงโน้น แม้แต่จังหวัดกันก็ไม่อยากไปอยู่ มาอยู่กับ เมืองหลวงเช่นนครปฐม สมุทรสาคร เพ็บบัวจะหาที่เกาะมาอยู่ก็มากรุงเทพฯ เพราะฉะนั้นกฎหมายฉบับนี้ที่ออกมานั้นผมยังไม่เห็นด้วย

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านที่ประชุมที่เคารพ ผมนี้ก็

ว่าพระราชบัญญัติที่สำคัญ คือการพิมพ์ยังมีฉบับหนึ่ง แต่ว่าก็สูญแต่ท่าน ๆ ผู้เขียน
กระดาษชื่ออะไรก็บอกด้วย ท่านผู้ฟังข้างนอกเขาจะได้ยินด้วย

นายชวน กิติศรีวรพันธุ์ (นครพนม) ผมชื่อ นายชวน กิติศรีวรพันธุ์
ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครพนม เรื่องการเสนอพระราชบัญญัติเปลี่ยนแปลงเขต
จังหวัดพังงา จังหวัดภูเก็ต ก่อนอื่นก็ใครที่จะเรียนชี้แจงท่านประธาน ฯ ให้เข้าใจ
ใจสักเล็กน้อย ก่อนที่จะเปลี่ยนแปลงเขตจังหวัดนั้น ก่อนอื่นนั้นเราจะต้องระลึกถึง
ในทางภูมิศาสตร์ แล้วก็ต้องระลึกถึงในทางเศรษฐกิจทำนรัฐมนตรีกว่าการกระ-
ทรวงมหาดไทย ท่านก็ยอมรับแล้วว่าจังหวัดภูเก็ตนั้นเจริญในทางเศรษฐกิจ พื้นที่ท่าน
ไม่ได้ระลึกถึงในทางภูมิศาสตร์ ในทางแผนที่ ขอให้ท่านเปิดดูแผนที่ระหว่างจังหวัด
ภูเก็ตกับพังงาระหว่างเกาะยาวกับจังหวัดพังงา จากเกาะยาวมาจังหวัดพังงานั้นเป็น
ระยะทาง ๕๐ กิโลเมตร จากเกาะยาวมาที่ติดต่อจังหวัดภูเก็ตนั้นเป็นระยะทาง ๒ กิโลเมตร
เหตุผลระยะทาง ๒ กิโลเมตรกับ ๕๐ กิโลเมตรก็เป็นที่ยอมรับแล้วว่าในทาง
ภูมิศาสตร์ในทางแผนที่ราษฎรต้องการที่จะมาติดต่อที่สะดวก เมื่อรัฐบาลยอมรับว่า
จะทำผลประโยชน์เพื่อราษฎร และก็จะส่งเสริมการปกครองให้เป็นไปตามระบอบ
ประชาธิปไตยอย่างทำนรัฐมนตรีกว่าการกระทรวงมหาดไทยกล่าวนั้น ที่นี้ราษฎรเรา
ต้องการที่จะมาอยู่จังหวัดภูเก็ต เรื่องความสะดวกสบายในการติดต่อนั้น ท่านสมาชิก
ผู้มีเกียรติก็ได้อภิปรายไปแล้ว ไม่ใช่ว่าต้องการความสะดวกในทางติดต่อในทาง
โรงพยาบาลหรือว่าในทางแพทย์หาหมอ แต่ความต้องการของประชาชน ๔ พันกว่า
คนนั้นเขาต้องการมาติดต่อจังหวัดภูเก็ต เพราะก่อนที่จะรับรองพระราชบัญญัติฉบับ
นั้น ผมได้เคยไปเที่ยวที่เกาะยาวไปกับท่านผู้แทน ฯ จังหวัดภูเก็ตท่านได้ให้ ไปดู
ว่าสภาพภูมิประเทศเป็นอย่างไร แล้วในทางภูมิศาสตร์ก็ได้ไปดูแล้วว่ามีเหมาะสม
กับที่จะมาอยู่กับจังหวัดภูเก็ต ไม่ใช่ว่าอย่างที่ท่านสมาชิกประเภท ๒ แห่งจังหวัด
เชียงใหม่ ท่านได้กล่าวว่าไม่สมควรเพราะว่าท่านไม่เคยไปเชียงใหม่ แล้วก็เหมือนกับ
กับท่านไม่เคยไปภูเก็ตอย่างนี้ท่านผู้เป็นประธาน ฯ ที่นี้เราจะต้องระลึกถึงความต้อง
การของประชาชน ๔ พันคนเขาต้องการที่จะมาอยู่กับจังหวัดภูเก็ต ไม่ใช่ว่า ๔ พัน
คนนั้นเขาต้องการที่จะไปอยู่จังหวัดพังงา เรื่องความต้องการที่จะไปติดต่อใน ทางศาล
คดี ในทางอำนาจคดี ในทางไปขออาวุธปืนก็ดี ถ้าอย่างนั้นถ้าจะเปรียบเทียบแล้วคดี
ข้าราชการที่ไปปกครองราษฎรในจังหวัดต่างได้นั้นก็อาจจะกล่าวได้ว่า เป็นคนละชาติ

เพราะมันแบ่งซึ่งกันและกันเหลือเกิน ท่านผู้เป็นประธาน ๆ เพราะว่า ๕ จังหวัดภาคใต้
 เก่าที่เป็นมาแล้วก็เนื่องมาจากข้าราชการฝ่ายปกครองนะ ท่านเหมือนหนึ่งเป็นนาย
 กับทาส บ้านเมืองมันถึงได้มันปั่นอย่างนี้ มันพูดถึงเกาะยาวกับจังหวัดภูเก็ตจังหวัด
 พังงาย่างที่ขอเปลี่ยนแปลงเขตจังหวัดนั้น ก็ราษฎรเขาถึง ๕ พันกว่าคนเขาต้องการ
 ที่จะมาอยู่จังหวัดภูเก็ต เพื่อความสะดวกในทางภาคใต้ ในทางปกครองก็ดี หรือใน
 ทางการคมนาคมก็คล้ายนี้แล้วก็น่าจะเห็นใจราษฎร ไม่ใช่ว่าจะมาเอาชนะกัน
 ในสภา ฯ หรือจะเอาชนะกันเอาข้างเข้าอยู่อย่างที่เป็นมาแล้ว อันนี้ก็ยากจะให้ท่าน
 หัวหน้ารัฐบาลได้ระลึกถึงความต้องการของประชาชนเป็นใหญ่ ท่านอย่าไปนึกถัว
 ฝ่ายค้านเสนอพระราชบัญญัติอะไรขึ้นมาเป็นอันว่าทบทวนไป ถึงความดีความเด่นกันอย่าง
 นั้นก็ไม่น่าจะมีในสภา ฯ อันเป็นสถาบันของชาติอย่างนี้ครับ ขอให้ระลึกถึงความ
 ต้องการของประชาชนเป็นใหญ่เถิด แม้ฝ่ายค้านจะเสนอความดีมาถ้าฝ่ายค้านเห็น
 ชอบด้วยก็ยินดีที่จะสนับสนุน แต่พระราชบัญญัติฉบับนี้ขอเปลี่ยนแปลงเขตนั้นก็เห็น
 เหตุผลที่ชอบทั้งในทางภูมิศาสตร์และในทางเศรษฐกิจอยู่แล้ว ก็ขอให้ท่านระลึกถึงใน
 ทางหลักภูมิศาสตร์และในทางเศรษฐกิจอย่างที่ได้กล่าวมานี้แล้ว

นายฉันท จันทชุม (ร้อยเอ็ด): ผมมีเรื่องเล็กน้อยที่จะเรียนชี้แจงท่านผู้เสนอ
 เกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัติเปลี่ยนแปลงเขตจังหวัดพังงา ในกรณีที่เราจะเปลี่ยน
 แปลงเขตจังหวัดหรือเขตอำเภออะไรก็ตาม ในทางหลักปกครองนั้นเรามีระเบียบ
 แบบแผนโดยที่ที่เราถือหลักการมติของประชาชนเป็นใหญ่ และที่ท่านสมาชิกตะกั้น
 ก็ได้กล่าวว่ารัฐบาลควรจะให้ถือมติมหาชนนั้น รัฐบาลนี้ได้รับหลักการในกรรที่จะ
 นับถือมติมหาชนเป็นที่ตั้งแต่ในการเปลี่ยนแปลงเขตจังหวัดกันหรือเขตอำเภอโดยหลัก
 กายในทางนโยบายในทางปกครองแล้ว เราจะต้องมีสถิติหรือตัวเลขหลักฐานมาแสดง
 ว่าประชาชนเขาต้องการที่จะไปรวมอยู่อีกเขตใดจังหวัดใด ท่านจะมาอ้างว่าหลักการ
 ในทางภูมิศาสตร์หรือในทางเศรษฐกิจนั้นก็เป็นหลักอันหนึ่ง แต่ว่าหลักที่สำคัญที่สุด
 นั้นคือความคิดเห็นและมติของมหาชนซึ่งเขาอยู่ในเกาะนั้น เดี๋ยวนี้เราก็มีผู้ทัก
 ในสภา ฯ ว่าประชาชนต้องการอย่างนี้ ประชาชนเขาต้องการอย่างนี้ แต่เราก็ยังไม่
 ไม่มีหลักฐานแสดงในทางกระทรวงมหาดไทย ซึ่งเป็นผู้ทุ่ดูแลระทุกชั้นทุกตึกของ
 ประชาชนตลอดจนการจัดสรรในบริเวณเขตปกครองท้องถิ่น ก็จำเป็นจะต้องมีหลัก ๓

ประการ ประการที่ ๑ นั้นเราจะตั้งจะได้รับหลักฐานมาจากทางจังหวัดโดยแจ้งรายนะ
 จะต้องผ่านทางสภาจังหวัดมา ท่านอาจจะเถียงข้าพเจ้าก็ได้ ว่าก็ด้วยเหตุใดเราชอบ
 ที่จะมาเสนอกฎหมายในสภาฯ ได้ จริงข้าพเจ้าขอรับ แต่หากว่าเป็นวิธีการที่ถูกต้อง
 และท่านจะได้ผลสมเจตนาของท่านนั้น ก็ควรจะเป็นเรื่องที่มีนามมาจากสภาจังหวัดซึ่ง
 จังหวัดได้ลงมติแล้วนั้นประการหนึ่ง และอีกประการหนึ่งนั้นอย่างข้าพเจ้าได้กล่าว
 มาในข้อแรก ก็คือว่าเกี่ยวกับการออกเสียงของประชาชนว่า เขาชอบที่จะเป็นไปอย่าง
 ที่ท่านเสนอพระราชบัญญัตินี้หรือไม่ ส่วนประการที่สามนั้น ในเรื่องการรักษาใช้
 เจ็บเกี่ยวกับสุขภาพอนามัย ของประชาชนนั้น ก็ได้มีหลายท่านที่ได้กล่าวไปแล้วว่าเรา
 ไม่ได้จำกัดเขตว่าบุคคลที่มีภูมิลำเนาอยู่ ณ ที่ใดจะต้องรักษาอยู่ ณ ที่นั้น หากเป็น
 เช่นนั้นไม่ เราก็ชอบที่จะแสวงหาโรงพยาบาลหรือสถานพยาบาลที่เหมาะสมกับ
 โรคภัยไข้เจ็บได้ ด้วยเหตุ ๓ ประการนี้ จึงขอกราบเรียนท่านสมาชิกผู้มีเกียรติที่ได้
 เสนอร่างพระราชบัญญัตินี้ ได้โปรดพิจารณาในแง่ของการปกครองกระทรวงมหาดไทย
 นี้พร้อมที่จะจัดสรรในรูปการปกครองของบ้านเมืองที่จะให้เป็นประโยชน์แก่ประชาชน
 ที่จะให้เป็นประโยชน์เกิดความเจริญแก่ท้องถิ่นต่าง ๆ ทั้งที่เราได้กระจายอำนาจออกไป
 ไปแล้ว เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าท่านมีความปรารถนาในเรื่องนี้ก็หน้าที่จะได้ปฏิบัติอย่าง
 ที่ข้าพเจ้าได้กราบเรียนมานี้ เพราะฉะนั้นในโอกาสที่ท่านได้เสนอร่างพระราชบัญญัติ
 ฉบับนี้มานั้นเป็นการที่ไม่ชอบด้วยทางปกครอง จึงไม่สามารถที่จะรับร่างของท่านได้

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผมนึกว่าเรื่องนี้รวบรวมกันได้

แล้ว เราจะได้ว่าเรื่องการพิมพ์

นายทศศักดิ์ ตรีพล (ขอนแก่น) : ข้าพเจ้าได้ฟังฝ่ายเสนอและฝ่ายค้าน
 ที่เสนอมาแล้วก็มีเบาะคัดค้านกัน แล้วรู้สึกว่าจะทั้งสองฝ่ายเหตุผลก็ดูเหมือนจะกำลังกัน
 และที่น่าเสียใจอย่างยิ่งว่า เหตุผลของฝ่ายรัฐบาลที่อ้างมา คือรัฐมนตรีว่าการกระ-
 รวงมหาดไทยกล่าวมาว่ายอมรับทุกอย่างว่าประชาชนมีความต้องการจริง ที่นี้ก็ยอมรับ
 รับว่าเกาะยาวหรือเกาะใหญ่หรือเกาะเส็กอะไรเหล่านี้ มีความลำบากจริง ปกครอง
 ยังไม่ทั่วถึง การคมนาคมไม่สะดวก อย่างนี้เราจะโทะได้ ไหมว่ารัฐบาลนี้ดำเนิน
 นโยบายยังไม่ถูกต้องตามความต้องการของประชาชน รัฐบาลมีนโยบายบำรุงเฉพาะ
 ท้องที่ที่เจริญเท่านั้น ส่วนนอก ๆ ไปไม่ได้เห็ดขวิดแลเลย จะต้องให้ตัวแทนของ
 ประชาชนต้องมากล่าว มาบอกว่าเป็นอย่างนี้ ๆ และเมื่อเป็นอย่างนี้แล้วประชาชน

เขาต้องการอยู่เช่นนี้ ฝ่ายท่านก็บอกว่าไม่สมควรอย่างนี้เออย่างนี้ ฟัง ๆ คุณแล้วมัน
 น้าอนานเหลือเกิน นัยใจเหลือเกินในเมื่อประชาชน ยกตัวอย่างว่าสาวสวย ๆ เขา
 รัยคนหนึ่งและมีอีกคนหนึ่ง แต่พ่อบังคับให้อยู่บ้าน มันน่าจะอายุใหม่ครบอย่างนี้
 พฤติการณ์อย่างนี้ผมเห็นว่าเป็นการข่มขู่โคขืนให้กินหญ้า แล้วฝ่ายเสนอก็ก๊อ
 เหมือนกันครัว เสนอมาอยากจะได้เปรียบแล้ว "สงสารเป็ดเต๋ ออกจากนอนหน้าไก่
 ตีรแะเงะเปะเปะ ปีนได้คาคดลาง" หมายความว่า สงสารเป็ด เป็ดนี้อยากจะ
 นอนคอนเหมือนไก่เหมือนกัน แต่พยายามปีน ปีนขึ้นเท่าไร ๆ ก็ขึ้นไม่ได้ เพราะ
 ฉะนั้นที่ว่าเสียงน้อยเหลือเกิน ทั้งนี้จอฝากไว้บอกให้รัฐบาลนั้นควรที่จะ โดยเฉพาะ
 อย่างยิ่งคือไรสทั้งหมด คือเกี่ยวกับการที่ประชาชนมีความต้องการที่จะออกจาก โยน
 จากท้องที่จังหวัดหนึ่งไปอยู่อีกจังหวัดหนึ่งอย่างนี้ เปลี่ยนแปลงเขตอย่างนี้ มันเป็น
 ความต้องการของประชาชนแล้วท่านว่าท่านจะปฏิบัติสมควรความต้องการของประชาชน
 แล้วเมื่อประชาชนเขาเสนอมาอย่างนี้ ท่านก็ยังปฏิบัติอย่างนี้เรียกว่าใหม่ปาก
 กับใจท่าน วิธีการปฏิบัติไม่ตรงกันเลย ผลที่สุดผู้ที่ได้รับบาปคือประชาชน เขาต้อง
 การจะย้ายไปอยู่ที่หนึ่ง แต่เราก็ไม่ได้ให้เขาไปอย่างนั้นแหละ ร้ายที่สุดนั้นก็คือ
 คำแรกที่เขาเจ้าได้กล่าวมาแล้วว่า รัฐบาลท่านนั้นนโยบายคิดพลาดมาก ให้ความ
 สะดวกแก่ท้องที่ที่เจริญเท่านั้น ส่วนคนยากคนจน ท้องที่ที่ยากที่จนออกไร่ เป่า
 ไม่ได้คนแล ประชาชนจะออกตามอย่างไรรัฐบาลไม่ได้เหลียว และเลย ดังนั้นผลเสีย
 หนักนุก๊อที่ฝ่ายเสนอได้เสนอขึ้นให้มีการเปลี่ยนแปลงเช่นนี้ ผมขอกล่าวเพียงเท่านี้

หลวงอรรถพรพิศาล (ตราด) : ญาติที่ข้าพเจ้าไม่สนับสนุนและไม่ค้ำ
 แต่ไว้ในหลวงการที่ทางฝ่ายเสนอ ๆ ว่าขอให้ เปลี่ยนแปลงเขต จังหวัด ก๊อที่จังหวัด
 พังงานนี้ โดยเหตุที่ราษฎรถึงอำเภอเกาะยาวได้รับความเดือดร้อน...

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เจ้าท่านผู้มีเกียรติ ไม่สนับ
 สนุน ไม่ค้ำแล้ว จะเขาอย่างไรละ

หลวงอรรถพรพิศาล (ตราด) : ครับ พูได้ครับ ไม่สนับสนุน
ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขอให้ระบุหัวเรื่องว่าจะเอา

อย่างไร
หลวงอรรถพรพิศาล (ตราด) : ขอให้พูดความจริงก่อนซิครับ กับ
 แล้ว บอกว่าไม่สนับสนุนและไม่ค้ำ

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผมสงสัยว่าท่านพูดเรื่องอะไร

หลวงอรรถพรพิศาล (ตราด) : เรื่องนี้ละซีครับ

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เรื่องนี้ละ เรื่องอะไร

หลวงอรรถพรพิศาล (ตราด) : จะซีให้ดู

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : สนับสนุนหรือกัน

หลวงอรรถพรพิศาล (ตราด) : ไม่สนับสนุนและไม่ค้าน จะให้ข้อสังเกต

และจะให้แนวทางที่จะตกลงกันได้

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ถ้าเช่นนั้นก็โปรดรวบรวมเพราะ
คนอื่นเขาจะสนับสนุนจะได้พูด

หลวงอรรถพรพิศาล (ตราด) : กำลังจะพูดแล้วท่านก็มาค้าน ขวนขวาย

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : มีสิทธิจะทักท่าน

หลวงอรรถพรพิศาล (ตราด) : ในการผู้ที่เสนอญัตติให้เปลี่ยนแปลง
เขตจังหวัดภูเก็ตและจังหวัด พังงานั้นก็โดยอาศัย เหตุผล ที่ว่า ประชาชนใน กิ่งอำเภอ
เกาะยาวต้องการขึ้นกับจังหวัดพังงาได้รับความเดือดร้อนในการ เดินทาง ไปรักษากิติ
หรือไปกิจการในจังหวัดกิติ เรื่องนี้ก็น่าเห็นอกเห็นใจ เพราะเหตุว่าถ้าหากว่าเป็น
การลำบากในการเดินทางไปจังหวัด เช่น ในเรื่องขออนุญาตขนข้าวสารไปกิน เพราะ
ชาวเกาะต้องขนข้าวสารไปทางทะเล ต้องมาขอข้าวสารที่จังหวัดพังงาเช่นนี้จะได้รับ
ความลำบากไม่ใช่เล็กน้อย จะมาขออนุญาตจากจังหวัดภูเก็ตไม่ได้ เพราะคนละท้องถิ่น
คนละจังหวัด และนอกจากนั้นเกิดคดีขึ้นเล็ก ๆ น้อย ๆ ต้องมาเป็นพยานที่ศาล
ที่จังหวัดพังงา ...

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านพูดค้าน ๒ คนไม่ได้

หลวงอรรถพรพิศาล (ตราด) : ไม่ใช่ค้าน เดียวก่อนซี ...

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านนั่งก่อน ข้าพเจ้ายืน นี่

ใครต้องการสนับสนุนยกมือพูด

หลวงอรรถพรพิศาล (ตราด) : ไม่ใช่ เป็นกลาง เกือบก่อนซี ผมพูด

มีเหตุผล .....

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่ใช่คุณพูดมีความว่าอยู่

พังงานั่น

หลวงอรรถพรพิศาล (ตราด) : เกี่ยวก่อน ผู้ที่ยังไม่จบแล้วท่านหาว่า
ข้าพเจ้าทำอย่างไร

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านเสนอเสนอไม่ใช้คำว่า
สนับสนุนญาติที่นี่

หลวงอรรถพรพิศาล (ตราด) : ไม่สนับสนุนและไม่ค้าน

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไว้ประเดี๋ยวพูดใหม่ ผมจะให้
พูดเมื่อก่อนฝ่ายสนับสนุนพูดแล้ว คุณทวีศักดิ์ ศรีพลี ท่านใครที่จะยกย่อง คุณทองดี
อิสราชีวิน

นายทองดี อิสราชีวิน (เชียงใหม่) : ข้าพเจ้าอยากจะขอชักถามรัฐบาล
ครั้งนี้ การที่จะโยนเกาะขาวน้อยเกาะขาวใหญ่กิ่งอำเภอเกาะขาวไปภูเก็ตนั้น ข้าพเจ้า
อยากจะขอทราบเรียนถามว่าปัญหาเรื่องพลเมืองใน ๒ ตำบลนี้ถึง ๔ พันเศษนั้น ถ้า
สมมติว่า รัฐบาลนี้ จะรับโอน ไปตาม ที่ญัตติสมาชิกเสนอ เข้ามานั้น จะเบี่ยงเบน กระทบ
กระเทือนถึงการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือไม่ นี่ยังไม่มีการลงมือ นี่ข้าพเจ้า
ซัก ท่านประธานฯ ที่เคารพ แล้วนอกจากนี้อยากจะขอทราบทั่วทั้งอำเภอเกาะขาว
นี้ข้าพเจ้ารู้สึกขึ้นมาอีกประการคล้าย ๆ กับหลักตามภิปราย ยังไม่เคยไปถึงอำเภอ
เกาะขาว อยากจะขอเรียนถามว่ามีที่ตำบลในกิ่งอำเภอเกาะขาวนี้ และเสียกันท่าน
สมาชิกบอกทั่วจากกิ่งอำเภอเกาะขาวไปภูเก็ตเพียง ๒ กิโลเมตรแล้วก็ตามกิ่งอำเภอแล้ว
ตัวจังหวัดตั้ง ๕๐ กว่ากิโลเมตรอย่างนี้เป็นต้น นี่ขอเรียนถามรัฐบาลว่ามีที่ปรากฏ
ข้อเท็จจริงอย่างนี้แล้วรัฐบาลยังจะตั้งอยู่หรือ นี่ข้าพเจ้าขอถาม เมื่อราษฎรมี
ความต้องการอย่างนี้แล้วเป็นต้น เพราะฉะนั้นรัฐบาลนี้เคยยืนยันต่อสภาแล้วว่าจะ
จะยกมันไปศาลสูงหม่อมมั่ง ความผาสุกของประชาชนย่อมเป็นใหญ่ ท่านเลขาธิการ
ท่านมาก เขา ต้องการ อย่างนี้ และ ก็ อยากจะ เรียนถาม ท่าน อีกครั้งว่า ท่าน จะจัดการ
อย่างไร แล้วนอกจากนี้เจ้าหน้าที่ทางจังหวัดภูเก็ตก็ตาม หรือพนักงานตามเขา เรืองาน
เรื่องนี้ ข้อเท็จจริงเรื่องนี้มาให้ท่านหรือเปล่า ท่านทราบหรือเปล่า มีข้าพเจ้าขอ
อภิปรายต่อเพียงเท่านี้

นายพลตำรวจเอก เผ่า ศรียานนท์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย) :
เรื่องนี้เป็นเรื่องอยู่ในกระทรวงมหาดไทยช้านานแล้ว ระบบการปกครองของ
กระทรวงมหาดไทยนั้นจะเปลี่ยนแปลงเขตนั้นต้องเสนอสภาจังหวัด ๆ นั้นก็มีสมาชิก

สภาจังหวัดจากเกาะยาวมีเห็นสอดคล้อง สภาจังหวัดลงมติว่าควรจะรวมอยู่ที่จังหวัดพังงา เพราะฉะนั้นกระทรวงมหาดไทย ก็ต้องทราบมติของประชาชน ของชาวจังหวัดพังงา ตามที่ นายฉันทน์ จันทชุม เลขานุการรัฐมนตรี ได้ชี้แจงแล้ว ข้าพเจ้าจะยกภูมิศาสตร์ ของจังหวัดพังงาซึ่งเกาะยาวให้ท่านกระทรวงฯ พิจารณา ยาวนี้มี ๒ ตำบล มี ประชาชน ๒ ตำบลนั้นแบ่งออกเป็น ๑๐ หมู่บ้าน มีเนื้อที่ ๘ ตารางกิโลเมตร เดิม ๒ ชั่วโมงรวม มีกิ่งอำเภอ ๑ กิ่ง ซึ่งสมบูรณ์ดีกว่าที่อื่น ๔,๐๐๐ คน มี เจ้าหน้าที่อำเภอ ๘ คน รวมแล้วเจ้าหน้าที่กระทรวงมหาดไทย นอกจากนั้นยังมี เจ้าหน้าที่กรมสรรพากร เกษตรอะไรต่างๆ ทางโลหะกิจ เพราะฉะนั้น ๔,๐๐๐ คน นั้นเจ้าหน้าที่ดูแลโดยนัยนี้ มีเนื้อที่นาเพียง ๒,๕๖๐ ไร่ มีเนื้อที่สวน ๔๘๐ ไร่ ภูมิศาสตร์ของเกาะยาวมีเท่านี้ เพราะฉะนั้นความจำเป็นที่ไม่มีของเกาะยาวมีอะไร บ้าง โรงแรมไม่มี โรงมหรสพไม่มี คนก็ไปเที่ยวภูเก็ต ฉะนั้นจะไปเกี่ยวกับการปกครองได้อย่างไร และประชาชนนั้นเวลาเขาไหวคที่สภาจังหวัด เขาก็ยืนอันอยู่ที่ จังหวัดพังงาไม่ยอมไปอยู่จังหวัดภูเก็ต เพราะฉะนั้นความเห็นของท่านผู้แทนนี้ ถ้า กระทรวงมหาดไทยจะไปพบท่านอีกครั้งหนึ่งก็ได้ แต่ข้าพเจ้าว่าก็คงจะได้มติดังที่ ว่านี้ เพราะว่าให้ลอบไปหลายครั้งหลายคราวมีประวัติเข้าเล่มในการที่ขอโอนมาอยู่ ที่จังหวัดภูเก็ตนี้ ไม่ใช่มีในปัจจุบัณ ไม่ใช่มีในสมัยเมื่อคุณป๋ตี ๆ คุณโมรา น. แถลง ก็เคยได้พูดกับกระทรวงมหาดไทย แต่ในที่สุดเมื่อมาพิจารณาถึงถ่วงชั่งนั้นแล้ว ก็ เห็นว่าความจำเป็นที่ประชาชนต้องการปกครองก็คือสถานที่มีมตยสถาน เพราะ ฉะนั้นในระบบการปกครองก็บอกว่า ต้องจัดเป็นเทศบาลเจ้าชี่ มีตลต มีที่เก็บว เตร์หย่อนใจ มีสชวภิบาล ไม่ใช่โอนกันเล่นได้ตามชอบใจ เราต้องการให้ท้องถิ่นนี้ เกิดสมบูรณ์ นี่เป็นระบบของประชาธิปไตย นโยบายของกระทรวงมหาดไทยเป็น ดั้งนี้ ท่านประธานฯ ก็คงทราบดี ไม่ใช่ว่ากระทรวงมหาดไทยต้องการอะไรต่าง ๆ ถ้าประชาชนต้องการแล้วทำไมไม่แสดงมตมาทางสภาจังหวัด บัดนี้ก็มีสม.ที่บาง กระทรวงมหาดไทยไม่ได้วิไลตจากสภาที่บางเหล่านั้นเลย กระทรวงมหาดไทยครั้ง- ครัดต่อมตมหาชนเป็นอย่างยิ่งในปัจจุบัณนี้ เพราะฉะนั้นกระทรวงมหาดไทยก็ยังไม่เห็นว่ามีมติของประชาชนนั้นจึงต้องการอยู่ที่จังหวัดพังงา

นายพิมพ์ มหาพินิจ (อุดรธานี) : ในการที่กระผมได้ฟังคำอภิปราย ของทางฝ่ายเสนอในกองเปลี่ยนแปลงเขตจังหวัดพังงาและภูเก็ตนี้ ทั้งฝ่ายเสนอเองและ

ฝ่ายค้านซึ่งเป็นฝ่ายรัฐบาล กระผมเห็นว่าเป็นความถูกต้องของประชาชนอันแท้จริง ความธรรมดาคนไหนถ้าหากมีอาหารกินแล้วคนไหนนอนอยู่ในวัง ถ้ามีอาหารกินนกกไม่ร้องนะครับ นกใดก็ตีชาวเกาะใหญ่เกาะยาวที่พึ่งงานนี้ถ้ามีความสุขแล้วก็ย่อมจะไม่ขบแสบหรือย่อมจะไม่ต่อมาขึ้นกับจังหวัดภูเก็ต ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ก็บอกแล้วว่า เป็นความเดือดร้อนมาหลายสิบปีแล้ว ทั้งแต่คุณไมรว ณ ถลาง นี้ ไม่เดือดร้อนแล้วเขากงไม่พุก นกมีกินแล้วไม่ร้อง แล้วก็ท่าน ผ.ส. พังงา และ ผ.ส. ภูเก็ตก็รับรองแล้วว่าราษฎรนั้นเดือดร้อนถ้าไม่มาขึ้นกับจังหวัดภูเก็ต แล้วที่นี้ เมื่อ ผ.ส. ผู้แทนราษฎร ๒ จังหวัด แล้วก็ราษฎรในตำบลนั้นเขากงต้องการเป็น ๓ ส่วน แล้วอันนี้ก็แสดงว่าเป็นความต้องการของประชาชน หลักประชาธิปไตยก็ ต้องการเหตุผลซึ่งมาจากราษฎร เสียงมาจากราษฎร เป็นความทุกข์ของเขา ๆ ก็ขอ ร้องมา เพราะฉะนั้นเราจำเป็นที่จะต้องปลุกเร้าคนความใจผู้อยู่ นี้สมควรแล้ว แขนงอยู่ที่ ความใจผู้นอน อันนี้ฝ่ายรัฐบาล รัฐมนตรีมหาดไทยจะมาจัดจะไม่ให้ขึ้นกับสมาชิก สภาจังหวัด ส่วนสมาชิกสภาจังหวัดนั้นอาจจะอย่างใดอย่างหนึ่งไม่มีอำนาจสูงพอที่จะ โยนได้ หรือเสนอมากระทรวงมหาดไทย รัฐมนตรีมหาดไทยก็กั้นเอาไว้ หรือว่าโดย มาสมาชิกสภาจังหวัดส่วนมากก็ไม่มีอำนาจสูงพอหรือไม่มีกาวินิจฉัยยกัปรายสูงพอ หรือเด็ดขาดพอ เนื่องจากว่ามีอิทธิพลอันใดอันหนึ่งทางจังหวัดควบคุมอยู่ ไม่สูงพอ เหมือนสถาบันอย่างเรา ถ้ายึดกันแต่ภาระหมจ้จขบเสนอว่า การเปลี่ยนแปลงเขต จังหวัดพังงามาอยู่จังหวัดภูเก็ตนี้สมควรแล้ว มีประเด็นหลายอย่าง การศึกษา การ คมนาคม ขอให้ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยจงคิดว่า การคมนาคมที่ดีว นี้เป็นหัวใจสำคัญของประเทศชาติและของราษฎรซึ่งอยู่อาศัย การคมนาคมมาทาง ภูเก็ตนะดี เมื่อการคมนาคมดี ขอให้ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยจงคิดว่า การคมนาคมดี การศึกษาก็ยอมดี แล้วก็การค้าก็ยอมดี แล้วก็การสุขาภิบาลก็ดี เป็น ส่วนประกอบกันด้วย อย่างที่กระผมเห็นมา เพราะฉะนั้นสมควรแล้วที่พวกเราซึ่ง เป็นสมาชิกในสภาเดียวกันควรจะพึงเหตุผลจากราษฎร

พันตรี หลวงจบกระบวนยุทธ (พระนกรศรีอยุธยา) : ข้าพเจ้าขอเสนอ

ให้ลงมติ

มีสมาชิกรับรอง

นายปฏิ เปลี่ยนสายสืบ (พังกา) : การที่ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยได้แถลงมาว่าเกี่ยวกับสภาจังหวัดนั้น...

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านพูดอีกไม่ได้ ท่านจะสรุปหรืออะไร

นายปฏิ เปลี่ยนสายสืบ (พังกา) : สรุป ก็อยากจะเสนอให้สมาชิกพรรคมาพิจารณาพิจารณาก่อนรับหลักการ อย่างที่เกษตรของจังหวัดแพร่จังหวัดน่านมาแล้ว เป็นตัวอย่างมาแล้ว ๒ จังหวัด

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : กำลังขอมติ คุณจะขอเปิดอภิปรายต่อกี่ขอมา

นายปฏิ เปลี่ยนสายสืบ (พังกา) : กระผมขอเปิดอภิปรายนัดเดียว มีสมาชิกรับรอง

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : บัดนี้ ได้มีผู้เสนอขอเปิดอภิปรายต่อ ก็ขอถามความเห็นที่ประชุมว่า ท่านผู้ใดมีความเห็นที่จะให้เปิดอภิปรายต่อไประดมมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนน้อย)

นายปฏิ เปลี่ยนสายสืบ (พังกา) : เดี่ยว กระผมเสียดสีที่จะพูดสรุปได้ นะครับ

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านผู้ใดเห็นว่าควรจะปิดอภิปรายไประดมมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก)

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : สิ้นลงมาแล้ว เป็นอันว่าปิดอภิปรายได้แล้ว เชิญ ท่านจะสรุปหรือ

นายปฏิ เปลี่ยนสายสืบ (พังกา) : คือจะฟังจากสภาจังหวัดไม่ได้ครับ สภาจังหวัดเองก็ไม่เคยไปเกาะขานแน่นอน แล้วถ้าเมื่อเอารายชื่อของประชาชนทั้งหมด ๘๖,๐๐๐ คนจะเซ็นเอามาให้ได้ มีไม่ใช่ผมคนเดียวครับ เห็นใจกันเถอะครับจริงครับ ผมไม่ได้คะแนนเสียงจากที่นี่นะครับ ไม่ได้ ไปหาเสียงอย่างที่คุณแทนจังหวัดระนองบอกว่าคุณเห็นแล้วผมจะโอนให้ ไม่ใช่ คุณเห็นไปหาเสียงทั้งหมดอย่างนี้ ผมไม่ได้ไปหาอย่างนั้น

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : กรุณาสรุปครั้น นั้นเป็นคำขอ
ร้อง สรุปเรื่องที่ท่านจะพูด

นายปฎิ เปลี่ยนสายสืบ (พังกา) : เอาละ เมื่อให้สรุปก็สรุป เวลาลงมติ
เห็นใจหน่อยก็แล้วกันครับ ตกตัว ๆ ไม่ใช่เสียเงินจะต้องไปสร้างอ้ายโน้นอ้ายนี้ให้
เขาหรือครับ เพียงแต่อ้ายให้เขา ไม่ต้องเสียสักทงกัหนึ่งครับ

หลวงอรอดพรพิศาล (ตราด) : ข้าพเจ้าขอเสนอญัตติขอให้สภานิติ
กรรมธิการพิจารณาก่อนรับหลักการ เหตุที่ข้าพเจ้าเสนอญัตตินี้ก็เพราะเหตุว่า ตั้ง
ที่ข้าพเจ้าได้เคยอภิปรายมาแล้วก็เห็นว่าความจริงราษฎรนั้น ได้รับความเดือดร้อนจริง ๆ
ในเรื่องที่จะต้องมาขออนุญาตขนข้าวสารไปบริโภค ดังเช่นที่จังหวัดข้าพเจ้าตามเกาะ
แก่งก็ได้รับความลำบากเช่นเดียวกัน ที่นี้การขออนุญาตข้าวสารที่จังหวัดพังกาไปเกาะ
ยาวนั้นต้องเสียเวลาค้างวันค้างคืนอย่างนี้ราษฎรต้องเดือดร้อน ที่ต้องเป็นพยานในคดี
ต้องมาศาลก็เดือดร้อน ถ้าไปฎก็ตีก็สะตวงสลาย ที่นี้ท่านรัฐมนตรี เราก็ยอมรับกัน
ถ้าเราจะปกครองกันตามระบอบโคะประชาชนเพื่อประชาชนแล้ว เราก็ควรที่จะเห็น
ความทุกข์ยากของประชาชน แต่อย่างไรก็ดีท่านเลขาธิการกระทรวงมหาดไทยก็ได้
อภิปรายมาอย่างยืดยาวว่า สถิติไม่แน่นอน แต่อย่างไรก็ดีสภานี้เป็นสถาบันอันสูงสุด
ของของประเทศไทยเราก็ควรที่จะลงมติได้ว่าสภานี้เป็นสภาที่สูงสุด เราควรที่จะ
ควรมาริการไปพิจารณาว่าสมควรที่จะโอนกิ่งอำเภอเกาะยาวนี้ มาขึ้นจังหวัดภูเก็ตหรือ
หาไม่ และราษฎรได้รับความเดือดร้อนจริงหรือไม่ เอะอะเราจะไม่รับหลักการเสีย
เลยนั้นข้าพเจ้าเห็นว่า จะเป็นการปกครองโดยไม่เห็นใจประชาชน และสภานี้จะลง
มติไปในทางที่ไม่เห็นความทุกข์ของประชาชน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอเสนอญัตติ
ให้ตั้งกรรมธิการพิจารณาก่อนรับหลักการ เช่นที่ได้เคยทำกับจังหวัดแพร่และ
จังหวัดน่านมาแล้ว เพราะฉะนั้นท่านผู้ใดเห็นด้วยโปรดรับรอง

มีสมาชิกรับรอง

นายสุวิชช พันธเศรษฐ (สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรประเภทที่ ๒) :

ข้าพเจ้าขอเสนอญัตติขออนุญาตติของสมาชิกตามข้อบังคับข้อที่ ๓๑ เหตุผลที่จะเสนอนี้
ก็คือว่า ในเรื่องนี้ทางฝ่ายกระทรวงมหาดไทยก็ได้ตั้งแจ้งแล้วว่าจะต้องกระทำอย่าง

นั้นอย่างนั้นมา แต่เท่าที่จะเสนอให้มีกรรมวิธีการออกไปนั้นเป็นการแทรกแซงอำนาจฝ่ายบริหารซึ่งจะเป็นข้อครหาอีกหาว่ารัฐบาลนี้ใช้อำนาจสภาไปแทรกแซงฝ่ายบริหาร เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่า เมื่อฝ่ายนั้นยังติดใจก็ขอให้ไปทำมาให้อกต้องเสียใหม่ จึงขอเสนอญัตติซ้อนญัตติว่า ขอเสนอให้ยกเรื่องอื่นขึ้นปรึกษาตามข้อบังคับข้อ ๓๑

อนึ่ง ๙ ท่านผู้ใดเห็นด้วยโปรดรับรอง

มีสมาชิกรับรอง

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร

มีผู้รับรองเช่นเดียวกัน

เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจะขอความเห็น คุณใหญ่ สวิตชาติ ขอพูด

นายใหญ่ สวิตชาติ (นครสวรรค์) : ผมตงุญัตติกฎหมายเล็ก ๆ มันจะเป็นเรื่องใหญ่ ก็จึงอยากจะมาเรียนต่อที่ประชุมนี้ว่าข้อเสนอของคุณสวิชช ประทานโทษต้องออกชื่อ มันจะเป็นมองให้คนฟังเขาเห็นว่าสภานี้ใช้เล่ห์เหลี่ยมในทางไม่ชอบ เฉพาะโดยเหตุผลนั้นก็มียู่ที่ว่าอำนาจของสภานี้จะเข้าไปแทรกอำนาจบริหาร

นายสวิชช พันธเศรษฐ (สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ประเภทที่ ๒)

ขอให้รักษาข้อบังคับ

นายใหญ่ สวิตชาติ (นครสวรรค์) : ผมคิดว่าไม่ใช่แทรกอะไรหรอก สภาก็มีหน้าที่คุ้มครองรัฐบาลอยู่แล้ว และก็การแบ่งเขตจังหวัดเราก็ต้องออกกฎหมายอยู่แล้ว และออกกฎหมายไม่ใช่รัฐบาลออกได้ สภาออกได้ เพราะฉะนั้นที่จะว่าการแทรกแซงอำนาจบริหาร ผมคิดว่าไม่ได้แทรก ได้ทำหน้าที่ของเราจริงๆ ส่วนที่จะเอาหรือไม่เอาไม่จำเป็นจะต้องมีญัตติตั้งสามญัตติ คือว่ามีเสียงข้างมาก เมื่อไม่ชอบใจก็โหวตไปก็เกม ถ้าหากว่าไปมีญัตติซ้อนญัตติประเดี๋ยวก็มีมาอีกญัตติหนึ่งซ้อนญัตติอีกแล้วท่าน ประธานโทษ จะทำอย่างไร คนที่เขาฟังอยู่เขาบอก โอ สภานี้ตั้งกันมาเสียเงินเสียทองเยอะแยะมาทำงานกันอย่างนี้หรือ ผมอาย ผมก็เรียนเท่านั้น แต่จะเอาอย่างไรก็เอาเถิด ผมอายเขา อายคนฟัง อายราษฎรที่เขาเลือกมา มันอยู่ในนี้อยากจะเรียนท่านอย่างนั้น

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ก็ขอมติแล้ว ก็ควรจะยุติกันที่ คุณบุญคุ้ม ๆ ผมก็ให้คุณพูดมาแล้ว ขย้าให้อวเวงกัน เห็นกับไมตรีของกันบ้างเถิด

นายบุญคุ้ม จันทร์ศรีสุริยวงศ์ (อุดรธานี) : มิได้ท่านประธาน เราทำงานเพื่อประชาชนนะ คือว่ามีมติใหม่ขึ้นมา เราก็ชอบที่จะให้เหตุผลประกอบ

ญัตตินั้นคุณหลวงอรรดพร ฯ ขอโทษที่ออกชื่อ ท่านเสนอญัตติมาสมควรจะรับญัตตินี้หรือไม่ คุณสุวิซ ฯ เสนอมาควรจจะรับรองญัตตินี้หรือไม่ ในการควรหรือไม่สมควร ควรจะให้เหตุผล คุณสุวิซ ฯ เสนอมา เราก็ควรจจะรับรองญัตตินี้หรือไม่ ในการควรหรือไม่ควรเราก็ต้องให้เหตุผล ผมก็มีความรู้สึกอย่างเดียวกันกับท่านผู้แทนนครสวรรค์ว่าจะเป็นเรื่องที่ยับอายต่อประชาชนเขา ท่านอย่าลืมนะกรรมเรื่องนี้ เป็นเรื่องของประชาชน ท่านรัฐบาลโดยเฉพาะขอกราบเรียนท่านนายกรัฐมนตรีว่า สงสัยท่านกังวลว่าเหตุใดหนอประชาชนชาวไทยจึงไม่เลื่อมใสรัฐบาลนี้ นี่ท่านจำไว้ว่าเรื่องอย่างนี้เรื่องหนึ่ง กินท่านหันหลังให้ประชาชน ท่านไม่หันหน้าเข้าหาประชาชน ท่านแต่จะเอาชนะคะคานเพราะฉะนั้น ผม จึงเห็นว่า สมควรที่จะ พิจารณาญัตติของคุณหลวงอรรดพร ฯ นี้ด้วยความรอบคอบเพื่อประชาชนเขา และเพื่อของรัฐบาลนี้ด้วยที่จะได้รับความเลื่อมใสจากประชาชนต่อไป

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขอความเรียบร้อย เพราะว่าขอมติกันอยู่แล้ว และนี่ผมก็ถือว่าเสรีภาพของท่านสมาชิกที่ประชุมนี้

นายโต๊ะ แก้วเสมา (บุรีรัมย์) : ท่านประธาน ฯ เมื่อกันผมยกมือแล้วท่านประธาน ฯ มองหน้าผม ผมก็พูดสักเล็กน้อย ก็ในปัญหาที่คุณหลวงอรรดพร ฯ ขอโทษ ได้กล่าวถึงปัญหาที่ได้ตั้งญัตติขึ้นมาใหม่นี้ก็เป็นสิ่งที่น่าจะพิจารณากันต่อไป เหตุที่จะต้องพิจารณานั้น กระผมจะขอชี้ให้ท่านประธาน ฯ ทราบคือท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ท่านได้กล่าวบอกว่าในการที่จะพิจารณาปัญหาร่างกฎหมายฉบับนี้ควรที่จะต้องทำมาจากสภาจังหวัด ๆ ที่จะทำ มีถึงสองจังหวัดด้วยกัน คือจังหวัดภูเก็ตและจังหวัดพังงา ที่นี้จะให้จังหวัดไหนแล้วมีอำนาจไปถึงเอาที่ของภูเกิดมาและจะให้จังหวัดไหนไปถอนออกจากที่ของพังงามา ผมอยากจะขอเรียนถามอย่างนี้ วิธีปฏิบัติในทางบ้านสภาจังหวัดนั้น สภาจังหวัดไม่มีอำนาจที่จะปฏิบัติได้ด้วย สภานี้ ถ้าหากว่าสภาจังหวัดมีอำนาจทำได้เช่นนั้นแล้วในการย้ายตำแหน่งผู้ใหญ่บ้าน ย้ายตำแหน่งอะไร ๆ สภาจังหวัดก็ทำได้หมด นี่ผมจึงขอชี้ว่าเป็นความเข้าใจอย่างไม่ถูกต้องคลาดเคลื่อนอยู่

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : บัดนี้ได้มีการเสนอให้นำเรื่องอื่นขึ้นมาพิจารณา ท่านผู้ใดมีความเห็นเช่นนั้น โปรดยกมือขึ้น คืออย่างนี้ คุณหลวงอรรดพร ฯ เสนอญัตติว่าให้ตั้งกรรมการไปพิจารณา คุณสุวิซ ฯ เสนอญัตติ

ชื่อนำให้นำเรื่องอื่นขึ้นพิจารณา เพราะฉะนั้นท่านผู้ใดมีความเห็นว่าจะควรนำเรื่องอื่นขึ้นพิจารณา โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก)

หลวงอรรถพรพิศาล (ตราด) : ยังสงสัยครับ คือคุณสุวิชช ฯ บอกให้ยกเรื่องอื่นขึ้นพิจารณานั้น คือว่ารับรองของผู้เสนอญัตติหรือไม่ เสนอร่างพระราชบัญญัติของผมเรื่องที่จะขอเสนอญัตติขึ้นมาใหม่ เขาจะเอาอย่างไรแน่

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ที่ประชุมนี้เขาเข้าใจแล้ว ท่านผู้ใดเห็นตามคุณหลวงอรรถพร ฯ ที่จะตั้งกรรมาธิการไปพิจารณา คือไม่เห็นด้วยกับคุณสุวิชช ฯ โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนน้อย)

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ส่วนมากแล้ว เลิกประชุม....

นายทองดี อีสราชีวิน (เชียงใหม่) : ตอนบ่ายมีต่อไหม

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เลิกประชุม

เลิกประชุมเวลา ๑๓.๑๕ นาฬิกา

คณะกรรมการตรวจรายงานการประชุม

		ผู้ตรวจรายงาน
แก้ว สิงหะกษेत्र	เล็ก ขารุณัฐ	
พล.ร.ท. ทักษิณ กรานเลิศ	โฉมเฉลา ตีผลากร	„
พลตรี น้อม เกตุนุกี	ฉันทนา ชานบ้อม	„
เจริญ บัณฑโร	อุดม พลอยสังวาลย์	„
พล.อ.ต. เทพ	สุพงศ์ ศิริพูนเกียรติ	„
วสันต์ อินทรสุต	ธนู บุณยรังค์	„
เทพ เกตุพันธ์	ผิยน ช่วยซ่ม	„
จรัล กมลเพชร	จำรงค์ ใจอ่อนน้อม	„
ล. ทองดี		

ตรวจแล้ว วันที่ ๒๗ / ก.ค. / ๒๕๐๐

สุพันธ์ จิตรกลัก

ทำการแทนหัวหน้าแผนกรายงานการประชุม

ประสิทธิ์ ศรีสุชาติ

หัวหน้ากองการประชุม

ประเสริฐ ปัทมะสุคนธ์

รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

เจริญ บัณฑโร

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

ประจันต์ บัณฑโร

ประธานสภาผู้แทนราษฎร